DEN NY VERDENS
impuls

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

NUMMER 4 - DECEMBER 2007 - 25. ÅRGANG

- Ordet - tankekatalog
- Julen - et kosmisk princip
- Bevidstheden i hjertet

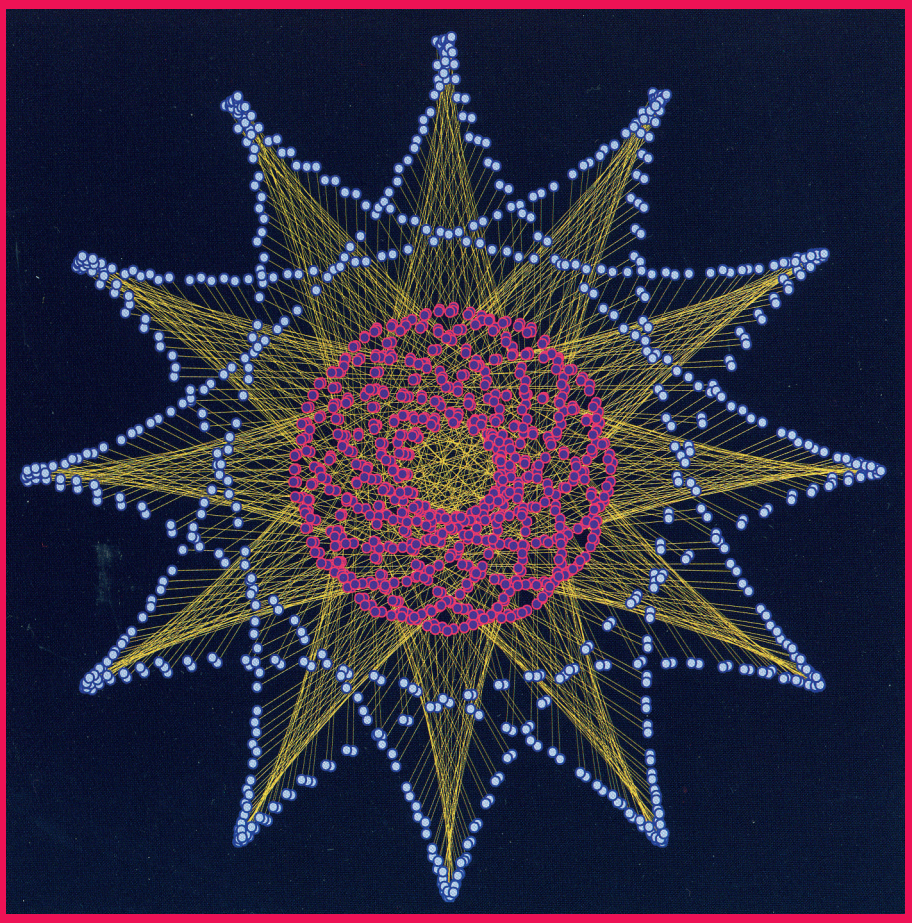

Tidsskrift for åndsvidenskab

Guds røst til menneskeheden i dag

Ligesom menneskenes tændte fysiske julelys forekommer i mangfoldighed og illuminerer og opliver deres fysiske liv i vintermørket, således skal hvert eneste menneske på jorden få tændt sin kærlighedsild og som et levende Guddommens julelys funkle og stråle sit hjertes lys og varme ud over alt og alle.

Dette guddommelige kærlighedens lysvæld, denne himmelske illumination, som den samlede jordmenneskehed da vil udstråle, er Guds riges fødsel på jorden. Og derfor lyder Guds røst til menneskeheden i dag:

"Ikke ved vold og ikke ved magt, men med mit åsyns strålevæld i din hjertevarme over for alt og alle vil du se krigen synke i grus og fredens solskin lyse og varme for din fod. Thi for den, der har mit åsyns strålevæld i hjerte og forstand, i sind og væremåde, eksisterer mørket ikke. Alt er lys, alt er kærlighed, alt er glæde."

(Martinus i "Julelysene" kap.10)

Indhold

3 *Martinus*:
Ordet

6 *Ruth Olsen:*
Julen - et kosmisk princip

8 *Alex Riel:*
Bevidstheden i hjertet

11 *Gunder Frederiksen:*
Kræft, krokodiller og bevidsthed

13 *Per Bruus-Jensen:*
Refleksioner over hjernebegrebet

17 *Ruth Olsen:*
Tidens strømninger

18 *Gunder Frederiksen:*
Hvad er lykke?

19 *Gunder Frederiksen:*
Øjets skabelse

2o *Otto Hesselbjerg Pedersen:*
Øjet - et organisk kamera?

21 *Ruth Olsen:*
Hvordan vore organer blev til

23 *Gunder Frederiksen:*
Er organdonation og organtransplantation en kærlighedshandling?

24 *Søren Ingemann Larsen:*
Om de nye udgaver af “Livets bog”

26 *Rådet for Martinus Institut:*
Kommentar

28 *Søren Jensen:*
Kærlighedens analyser

30 *Gunder Frederiksen:*
Kan kærlighed overvinde alt?

32 *Mogens Møller:*
Kosmisk tanketræning

33 *Lisa von Schmalensee Magnússon:*
Kanalisering og inspiration

36 *Ruth Olsen:*
Hedenskabelige forestillinger

38 Om bøger:

38 *Eskild Kjær-Madsen:*
Det kosmiske gudsbegreb

39 *Kurt Ligaard:*
Belivelse - at turde ville livet

40 *Merete Gundersen:*
Belivelse - at turde ville livet

41 *Ruth Olsen:*
Illusionen om Gud

41 *Birgitte Siert:*
Liv efter liv

42 *Ruth Olsen:*
Den guddommelige matrix

42 *Ruth Olsen:*
Tænk dig rig

43 Annelisa Thine Jensen:
Kærlighedens urkraft

44 *Anne Wedege:*
Efterlysning: Gode fremtidsvisioner

47 Dialog

48 Kort fortalt

Den Ny VerdensImpuls nr. 4/2007

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
www.nyimpuls.dk
og
Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51
E-mail: gufr@it.dk

Tryk: Holbæk Amts Bogtrykkeri, 4300 Holbæk
ISSN 0904-0633

DEN NY VERDENS
impuls

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **220 kr,** portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

Bladet udkommer medio marts, juni, september og december

LØSSALG
40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes fremsendt **senest 1. februar 2008**
Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION
er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation til Martinus' verdensbillede.
Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:
Kosmologisk Information,
Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.
Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
www.nyimpuls.dk

Forside:

Hartmut Warms computerfremstillede figur af Jupiter og Neptuns bevægelser set fra Saturn

Hermed en midvinterhilsen...

- med lidt læsestof til de lange mørke aftner eller fredelige juledage. Dette blad er som sædvanlig blevet til takket være mange tilsendte artikler. Det er så at sige et kollektivt produkt med mange bidragydere, og det skal måske lige pointeres, at den enkelte artikelforfatter selv står inde for sin artikels indhold. Vi har ingen "censur".

Vi er meget glade for de mange bidragydere, som giver bladet dets karakter af forskellighed og mangfoldighed.

Det eneste, vi sorterer efter, er ønsket om, at stoffet skal have en eller anden åndsvidenskabelig vinkel, det er jo hele grundlaget for bladets eksistens. Det er i orden og fint med kritiske meninger, kritik er nødvendig som udviklingens "salt", men hvis vi skal leve op til ånden i Martinus' budskab, skal vi prøve at undgå det, han kaldte "ond kritik". Det plejer vi nok også, men det kan jo svipse en enkelt gang.

I dette nummer har samme bog fået to anmeldelser, men da de er så forskellige, er de begge kommet med. Det betyder så, at nogle andre bøgers anmeldelse må vente til næste blad.

På gensyn i 2008!

Ruth

Ordet

af Martinus

I sin kosmiske analyse er ordet det princip, gennem hvilket al bevidsthed skabes

”Er der en åndelig verden til? ” Dette spørgsmål stilles af tusinder af mennesker, som ikke er tilfredse hverken med religionens svar på spørgsmålet eller den fysiske videnskabs passive, oftest negative indstilling dertil. De mennesker, som har studeret åndelig videnskab, ved, at livet selv besvarer dette spørgsmål bekræftende på en mangfoldighed af måder. En af de mest fundamentale måder, hvorpå livet besvarer dette spørgsmål er igennem ”ordet”.

For at forstå dette, må man lære at forstå, hvad der dækker sig bag dette begreb. Ordet er nemlig noget meget mere fundamentalt end det, vi i daglig tale forstår ved denne betegnelse. Ordet er i sin kosmiske analyse intet mindre end det princip, igennem hvilket al bevidsthed skabes. Det er den kraft eller det middel, med hvilket ”Gud indblæste Adam livets ånde” og stadig gør det. Ordet dækker alt, hvad der hører ind under begrebet skabelse, manifestation eller tilkendegivelse. Ord danner tilsammen ”sproget”, som udgør en katalogisering af tanker. Men det, vi kalder vor dagsbevidsthed, er jo netop identisk med dette ”tankekatalog”.

Gud indblæser mennesket livets ånde gennem naturens kræfter

En vågen bevidsthed består af tanker, som kan formuleres og ordnes i logiske tankerækker. Men på hvilken måde indblæser Gud Adam eller mennesket livets ånde? Gennem naturen og naturens kræfter. Bevidst liv opstår gennem vekselvirkning med omgivelserne eller naturen. Er det ikke i kampen mod naturkræfterne, at det jordiske menneske har udviklet de tankerækker i sin bevidsthed, som vi i dag kalder videnskab og teknik, og hvorigennem det i nogen grad er lykkedes mennesket at ”gøre sig jorden underdanig”? Men hvad var videnskab og teknik uden ordet? Intet. Mennesket har virkelig hævet sig over det egentlige dyrerige gennem sin voksende evne til at formulere tanker og manifestere dem i skabelse både indenfor praktiske, videnskabelige og kunstneriske områder.

En tankens eller åndens verden bliver materialiseret gennem det skrevne eller talte ord

Er ordets verden nu en fysisk eller åndelig verden? Ordet i sig selv, vil man måske sige, er kun fysisk materie, hvad enten det fremtræder i form af skrift eller tale, som blæk, tryksværte eller lyd. Javist er ord også fysisk materie, men de er da meget mere end det. Hvis vi ser i en bog, der er skrevet på et sprog, vi ikke forstår, eller hører dette for os uforståelige sprog blive talt, virker ordene kun på vort syn eller vor hørelse. Vi kan gøre os visse tanker om dette sprog, men findes dets ord ikke i vort tankekatalog, vedbliver ordene med blot at være tryksværte eller lyde, noget rent materielt.

Forstår vi derimod det talte eller skrevne ord, sættes tanker i sving i vor bevidsthed, altså noget immaterielt eller usynligt begynder at arbejde. Dette immaterielle eller usynlige var skjult i det synlige ord, en tankens eller åndens verden blev materialiseret gennem det skrevne eller talte ord og igen dematerialiseret i læserens eller tilhørerens bevidsthed. Men så er der jo også en åndelig verden til, som kan gennemtrænge den fysiske og give den mening og liv. De fysiske talte og skrevne ord bliver da blot kunstige foreteelser, ved hjælp at hvilke vi er i stand til at åbenbare noget ved os selv, som er immaterielt og utilgængeligt for fysisk sansning. Ethvert menneske har foruden sin fysiske organisme en side ved sin fremtræden, som er utilgængelig for andre væsener på det fysiske plan. Hvis ikke det var således, behøvede menneskene hverken skrift eller tale.

Mennesket har sin egen åndelige verden bag den fysiske, sin tanke- og følelsesverden

Hver dag vekselvirker vi med vore omgivelser på et plan, der ikke er fysisk, vi taler og lytter, vi skriver, læser og tilegner os viden og erfaringer, derigennem opbygger vi tankekombinationer, som kombineres af det forråd, vi allerede har i vort tankekatalog og udvider forrådet. Gennem talte og skrevne ord forsyner vi hinanden med tankekombinationer. Vor tale kan gøre andre vrede eller bedrøve dem, men den kan også glæde, inspirere og

hjælpe dem, ja, ligefrem være med til at skabe fornyelse i deres liv. Hvis ikke ordene er belivet af tanker og følelser, bliver de til døde klicheer og talemåder. Megen konversation mellem mennesker er sådan ”død tale”, det levende ord er ikke inkarneret i den, og der sker ikke noget i de talendes bevidsthed i direkte forbindelse med det, der bliver sagt.

Det behøver dog ikke at være ensbetydende med, at der ikke sker noget, for det kan være, at vedkommende tænker det stik modsatte af det, han eller hun siger. Ordet bliver af det jordiske menneske sommetider trukket ned på så lavt et plan, at det bruges ikke blot til at udtrykke en tanke, men til at dække over en tanke, en slags camouflage, der hører dyreriget og ikke en menneskelig tilstand til. Men også dette viser, at mennesket har sin egen åndelige verden bag den fysiske, sin tanke- og følelsesverden, som det har mulighed for at give fysisk udtryk for gennem ord og handlinger, men også har mulighed for at skjule gennem tavshed og passivitet eller camouflere gennem talemåder eller ligefrem gennem usandfærdige ord.

I den åndelige verden efter døden dannes organismerne i tankematerie og tankeoverføring foregår direkte
I livet efter døden vil en sådan camouflage dog ikke kunne finde sted. Der dannes organismerne ikke af fysisk materie, men af tankematerie. Man ser altså ud, som man tænker. Og man behøver ikke forme ordene i lyde eller skrift, men tankeoverføring overgår direkte fra det ene væsen til det andet eller viser sig i billeder, i farver og former. Men alligevel er det ”ordet”, der er bagved som den formulerende tanke, og uden at gå i lære og gøre erfaringer i de fysiske ords verden, ville det jordiske menneske aldrig blive en guddommelig og suveræn medarbejder og medskaber i de åndelige verdener.

Mennesket lærer at læse i livets bog, som er selve naturen

Gennem andre menneskers tale og skrift kan ethvert menneske lære meget, men livets egen tale kommer ikke blot til os fra andre mennesker, men fra hele naturen. Naturen er både skrift og tale for den, der kan se og høre med et åbent sind og åbne sanser. ”Adam gav dyrene navne”, lærte vi i vor børnelærdom; det er et symbol på, at mennesket på et vist tidspunkt i sin udvikling begynder at opleve naturen bevidst, dvs. at vekselvirke med den ikke blot gennem instinkter, men også med følelse og intelligens og efterhånden også med intuition.

At mennesket giver de forskellige foreteelser i naturen navne, sker jo ikke blot for at remse en hel masse navne op, men det er udtryk for, at mennesket lærer naturen at kende og de forskellige naturfænomeners indbyrdes sammenhæng. Det skaber det tankekatalog, som udgør dets dagsbevidsthed, som stadig udvikles gennem nye erfaringer. Mennesket lærer at læse i livets bog, som er selve naturen, det lærer at stave, at danne ord og sætninger og få en mening ud af det. Den virkelige mening har mennesket dog endnu ikke fundet frem til, det staver sig stadig møjsommeligt frem gennem naturens sprog og er tilbøjelig til at hænge sig i detaljer og enkelte ord eller bogstaver uden at kunne se den helhed, de danner.

Sådan er selve den materialistiske livsindstilling. Det materialistisk indstillede menneske stirrer sig blind på de enkelte bogstaver i naturens eller livets bog. Men bogstaver har jo ingen betydning, hvis ikke de sættes sammen til ord og sætninger, der danner mening. På samme måde har naturens detaljer, som kan vejes og måles, heller ingen anden betydning end den, de får i forhold til den helhed, hvori de er detaljer. Og ligesom det er en tankeverden eller åndelig verden, der giver sig til kende gennem bogstaver, ord og sætninger, er det også en åndelig verden, der tilkendegiver sig gennem naturens detaljer, enten disse detaljer er elektroner og atomer, eller de er planter, dyr og mennesker, eller kloder, solsystemer og mælkevejssystemer.

En interessant bog er som et ”opladningselement”, mennesket kan modtage impulser fra

Så længe det materialistisk indstillede menneske kun vil anerkende det, der kan vejes og måles, som virkelighed, vil det, lige meget hvor videnskabeligt det er indstillet, være at ligne ved et væsen, der vandrer rundt i et kæmpebibliotek med mange tusinde bøger uden at kunne sanse andet end tryksværte og papir. Et bibliotek er et sted, hvor åndelig kraft er opmagasineret i fysisk materie, og gennem den proces, vi kalder læsning, kan den frigøres og oplade den menneskelige bevidsthed.

En bog, der interesserer et menneske, er jo som et element, der afgiver energi til et modtagerapparat. Og bogen har den fordel frem for et almindeligt elektrisk element, at den ikke indeholder mindre kraft, fordi et menneske har

modtaget impulser ved at læse den, eller hundrede mennesker har gjort det. Først når den er slidt op og ikke mere kan læses, duer den ikke mere som ”opladningselement”, men er det en virkelig værdifuld bog, er dens energi jo så for længst overført til andre udgaver.

Naturen er i sig selv et sådant kosmisk bibliotek, men menneskene er analfabeter, når det drejer sig om den form for læsning. De kender ”bøgernes” papirmasse, deres mål og vægt, deres plads på reolen og omslagets farve, men det væsentlige ved dem, det de kan fortælle, enten det er en videnskabelig beretning eller et fantastisk eventyr, det kender de ikke noget til, og vil måske endda benægte, at de overhovedet indeholder andet end tryksværte og papir.

Det er den samme Guddom, som taler gennem religionerne og naturen

For at komme videre i sin udvikling må det jordiske menneske lære det levende ord at kende og ikke nøjes med det døde bogstav. Det gælder naturligvis ikke blot for videnskabens vedkommende, det gælder for alt, også for religionen. Ligesom naturen er Guddommens tale til mennesket, er religionerne det også. Og mennesket skal efterhånden blive klar over, at naturen og religionerne i virkeligheden fortæller det samme.

Der kan naturligvis ikke eksistere to former for sandhed eller virkelighed, en der er videnskabelig, og en anden der er religiøs. Det er den samme virkelighed, og den åndelige videnskab vil vise menneskene, at det er den samme Guddom, som taler gennem religionerne og gennem naturen. Menneskene er af den opfattelse, at naturen *kun* er noget fysisk, og at religionerne *kun* er noget åndeligt. Men det er ikke rigtigt. Alle naturens fysiske processer, dens kredsløb og energiudløsninger, som viser den mest hårfine logik i sine indbyrdes forhold, kunne overhovedet ikke finde sted, hvis ikke der var tanke og dermed en tankeverden og et tænkende væsen bagved. Mennesket er jo selv en del af naturen, og det, at mennesket kan tænke og skabe og er i besiddelse af humane følelser, er da også en naturproces.

Altså kan vi blot ved at se på os selv se, at naturens verden også er en åndelig verden. Der er et gammelt ord, der siger: ”Kend dig selv, og du kender hele universet”. Og det er rigtigt. Mennesket kender hverken sig selv eller universet endnu, selv om det ved meget om sin fysiske organisme og om kloder, sole og mælkeveje. Denne fysiske viden er kun ”tryksværte og papir”, og for virkelig at vide noget, må det jordiske menneske lære den åndelige verden at kende, som findes både bag dets egen organisme og bag det fysiske univers.

Åndsvidenskaben er en hjælp til menneskeheden i dag, for at ”ordet” som klare tankerækker kan oplyse menneskets sind

Naturen er, enten det drejer sig om mennesket eller den verden, der omgiver mennesket, eller den verden, der udgør dets organisme, en åbenbaring af ånd. Ånd er bevidsthed om sig selv og om verden og udfolder sig som en bevidst vekselvirkning med verden. Men hvad er verden, naturen, universet? Det er den levende Gud, hvori vi lever, røres og er, og naturens tale er Guds tale til os, hvorigennem vi får erfaringer og bliver klogere og kærligere. Når vi bliver klogere og kærligere, er det, fordi vi gennem erfaringerne får indblæst ”livets ånde” eller selve Guddommens tankeverden, vi lærer ”at kende forskel på godt og ondt for at kunne blive ligesom Gud”, vi bliver altså ”mennesket i Guds billede”. Men det er jo gennem ”ordet”, at vi kommer til at opnå denne tilstand. Ordet er den formulerede tanke, der ordnes i vort tankekatalog sammen med andre ord og tanker. Tankekataloget eller bevidstheden udvikles og udvides, indtil den kommer til at dække selve Guddommens tankeverden mere og mere.

Mennesket lærer at tænke Guddommens tanker efter og kan blive en guddommelig medarbejder, et redskab for Gud i skabelsen af nye variationer af livsudfoldelse og livsoplevelse. Det er også en sådan tanke, der ligger i ordene fra Johannes-evangeliet: ”I begyndelsen var ordet, og ordet var hos Gud, og ordet var Gud”, og senere: ”og ordet blev kød”. Det viser, at religionen ikke skal være en tankeflugt bort fra den fysiske virkelighed.

Ordet skal netop blive ”kød”, og ikke blot ved at Kristus inkarnerede her på kloden, men ved at menneskene følger i hans fodspor og gennem næstekærlighed og uselvisk skabende kraft lader den åndelige verdens lys stråle gennem deres fysiske krop i praktisk handlemåde, så de lidt efter lidt forvandler denne verden til en fredens verden. Åndsvidenskaben er en hjælp, der gives menneskeheden i dag, for at ”ordet” som klare og logiske tankerækker kan oplyse menneskenes sind, men hvert enkelt menneske har selv ansvar for at lade lyset stråle videre i mørket, dvs. i uvidenhedens zone, gennem de tanker og handlinger, der kan gøre denne verden bedre at leve i for alle andre levende væsener.

Fra et foredrag på Martinus Institut mandag den 5. april 1948
Bearbejdet af Mogens Møller - godkendt af Martinus.

Julen
- et kosmisk princip

v/Ruth Olsen

Når vi fejrer jul, fejrer vi i virkeligheden et kosmisk princip - næstekærlighedsprincippet - fortæller Martinus os. Juleevangeliet, ja hele Biblen, er en symbolsk fortælling om menneskehedens mentale udvikling. Det lille Jesusbarn repræsenterer vor nye begyndende kristusmentalitet, som er ved at spire frem fra vor dyriske fortid, symboliseret ved dens fødsel i en stald. Endnu er den truet af negative kræfter repræsenteret af Herodes.

De "tre vise mænd fra Østerland" symboliserer de tre store religioner, der er skænket som gaver til den uudviklede menneskehed for at nære dens endnu så svage kærlighedsevne. De bringer jo alle budskabet om ikke at gøre ved andre, hvad du ikke ønsker, de skal gøre ved dig. Kristusmentaliteten er "jomfrufødt", dvs den kan ikke fås i arv fra biologiske forældre, den skal man selv udvikle sig til ad erfaringernes vej fra liv til liv.

Oprindeligt var julen en midvinterfest, hvor man fejrede lysets tilbagevenden, derfor passer denne fest fint med juleevangeliets dybere betydning - genkomsten af spiralkredsløbets lyse side. Hvornår på året den historiske Jesus rent faktisk blev født, kan vi ikke vide, og det er også ganske uvæsentligt. Alligevel har mange prøvet at finde ud af det, blandt andet ved hjælp af astrologien.

Senest har Henri Nissen forsøgt sig i bogen "Jesus i stjernerne" (forlaget Udfordringen 2006). Han tager udgangspunkt i beretningen om Betlehemsstjernen, som "de vise mænd fra Østerland" så og åbenbart straks forstod, at den var tegnet på, at den Messias var født, som der fra gammel tid var blevet profeteret om. Ved hjælp af moderne computerteknik mener han at kunne fastslå, at der faktisk fandt nogle usædvanlige fænomener sted på stjernehimlen omkring Jesu fødsel.

Den 12. august år 3 f.kr. mødtes de to stærkest lysende planeter, Jupiter og Venus, og senere mødtes de igen den 17. juni år 2 f.kr., nu endnu tættere og sådan, at de så ud som om, de stod stille i længere tid. Nu mener Nissen, at det stjernekyndige præsteskab i det gamle Persien måtte tolke dette sådan: Jupiter var kendt som kongeplaneten, Venus blev betragtet som Himmeldronningen, og når de således mødtes i løvens tegn, måtte den nye konge være født i Judas land, for Juda betyder løve. Judas løve betød "jødernes konge".

Henri Nissens bog er en længere gennemgang af alle de paraleller, der findes mellem Biblens beretninger og de astrologiske stjernebilleder, og han mener derved at have påvist, at det gamle stjernebaserede verdensbillede er een stor henvisning til historiens største begivenhed: at Kristus kom til denne verden. Han bygger iøvrigt på en sprogkyndig engelsk kvindes forskning og hendes bog fra 1862, Frances Rolleston: "Mazzaroth - or the constellations", samt på hendes efterfølger Joseph Seiss, hvis bog "The Gospel in the stars" udkom i 1882.

Bortset fra mange alt for fantasifulde fortolkninger og misforståelser i Nissens bog, er det slet ikke så forunderligt, at Biblen har mange astrologiske paraleller. Stjernekult var den tids vigtigste verdensbillede og tilværelses-tolkning, apropos "som foroven så forneden" - og "som i himlen således også på jorden". Man søgte efter vejledning for livet på jorden i livet "på himlen", for mikrokosmos genspejler makrokosmos. Alt har en "himmelsk genpart", sagde Swedenborg jo også!

Uden kendskab til den gamle stjernelæres symbolik vil man ikke forstå den dybere mening med mange ting i Biblen, og da slet ikke f.eks. Johs. Åbenbaring. Hvis man vil forsøge at forstå det astro-mytologiske verdensbillede,

Biblen i høj grad bygger på, er der megen indsigt at hente i Ove von Spaeth's bog "Den hemmelige religion" (Reitzels forlag 2003, 4.bind i serien "Attentatet på Moses"). Han påviser, hvor mange betydningslag, Biblen indeholder, og viser dermed også, hvor naivt det er at tage dens ord bogstaveligt. Men de skjulte lag var det kun særligt indviede, der dengang fik adgang til.

Astro-mytologi

Ifølge Henri Nissen gengiver de 12 stjernetegn evangeliet, og han påpeger, at gamle arabiske og egyptiske kilder mener, det astrologiske år begynder med Jomfruen, en stjerneformation der tolkes som "en jomfru med et barn på skødet", og slutter med den "sejrende løve", dvs "jødernes konge". Nissens tolkninger er meget præget af, at han er almindelig kirke-kristen!

Han skriver om stjernebilledet Jomfruen, der består af 110 stjerner, at det indeholder tre mindre formationer kaldet "Coma" (=barnet), "Centauren" (=halv dyr halv menneske) og "Bootes" (=den der kommer). Her citerer han så Mattæus-evangeliet (1,22-23), hvor der står: "Alt dette skete, for at det skulle opfyldes, som Herren har talt ved profeten, der siger: Se, jomfruen skal blive med barn og føde en søn."

De, der kender Martinus' analyser, vil se dette som symbol for menneskehedens udvikling generelt, og ikke forbinde det med Jesus specielt. Denne stjernesymbolik er da også fra længe før Jesu tid. Den går faktisk tilbage til Gudindekulturen, da menneskets skaber blev anset for at være af hunkøn. Billedet af en Gudinde med sit barn kendes i alle de gamle kulturer, f.eks. Isis med Horus-barnet i Ægypten, hvorfra man jo også kender Sfinxen som symbol på udviklingsstadiet "halv dyr halv menneske".

Stjernetegnet Jomfruen afbildes iøvrigt ofte sådan, at hun har et kornaks i den ene hånd. Hun er jo også den, der sørger for jordens frugtbarhed i en agerbrugskultur. I gamle kilder beskrives Centauren som både krigerisk og ramt af mange lidelser, men lige under denne stjerneformation ses fire klare stjerner, der danner et kors (Sydkorset), som fra gammel tid har betydet "evigt liv". Dvs nok er han lidende som halv dyr og halv menneske, "en flygtning mellem to riger", som Martinus kalder ham, men han har et evigt liv, så hans flygtninge-status vil få en ende en skønne dag.

Den stjernegruppe, der blev kaldt "Bootes", kan også oversættes med "høstmanden". Han er rask og stærk, hans lidelser er forbi, for han har fuldendt erfaringernes "høst". Lige øst for denne "høstmand" ses en halvcirkel af store tindrende stjerner, kaldet "Corona Borealis" dvs "kongekronen" eller "juvelen". Mennesket er ved at være færdig med sin udvikling på jorden og er blevet "konge". Han har ligesom Herkules vundet "guldæblerne", dvs fået bevidsthed om sin egen udødelighed (æbler har jo altid før kristendommen været symbol på kosmisk bevidsthed!).

Den astrologiske rundgang slutter ved Løven, der, som der står i Johs.Åbenbaring (5,5), har sejret og derfor kan "bryde seglet og åbne bogen", nemlig den "livets bog" der giver forståelse og kosmisk indsigt i alt.

I dag kan man spørge sig selv, hvordan nogen for så længe siden og i en tidsalder, vi anser for meget mere primitiv end vor, kunne skabe en så dybsindig astro-mytologi, som vi også kan genfinde rester af i mange af de gamle eventyr. Til det siger Martinus (i foredraget "Julemysteriet" d. 20/12-1953):

"Al viden, menneskene kan komme i besiddelse af, kan i sin første instans kun tilegnes ved, at man kan opleve naturens åbenbaringer, læse i selve den livets bog, som er naturens bog, eller høre naturens tale. Men for at kunne gøre det, må et menneske være højt udviklet, og det er sådanne udviklede mennesker, man har kaldt "de vise". Det er væsener, som har været langt forud for deres samtid her på jorden. De har i naturens processer set de herskende principper og love, både de der udfolder sig i den fysiske verden, og de der udfolder sig i den bag den fysiske verden eksisterende psykiske stråle- og bølgeverden.

De har fortalt om disse principper for deres uvidende medmennesker på en sådan måde, så det kunne virke inspirerende på disse netop på det udviklingstrin, hvor de befandt sig. Det de har fortalt om, har også fundet sted, idet naturprincipperne gang på gang afspejler sig i historiske begivenheder, men i de vise mænds beretninger, og deriblandt evangelierne, er de ydre begivenheder blevet iklædt en bestemt form, der er så genial, at de, samtidig med at berette om begivenheder som er hændt som menneskelige handlinger og tildragelser, også beretter om naturprincippernes eller de kosmiske princippers udvikling i det enkelte menneske."

Bevidstheden i hjertet

v/Alex Riel

Ny forskning viser at hjertet har sin egen hjerne, og at denne virker som en antenne, der formidler informationer fra kosmos.

Sjælen i hjertet

Mange af antikkens filosoffer mente at hjertet var bevidsthedens sæde i legemet. Det var baseret på iagttagelser og argumenter, der dengang virkede overbevisende. Når mennesker blev ophidset eller var forelsket, bankede hjertet jo ekstra meget. Sådanne emotionelle bevidsthedstilstande afslørede hjertet som bevidsthedens centrum i legemet.

Men hvad med hjernen? Den består jo af en 4,5cm tynd grå masse, der ligner lidt efterladt gammelt torskerogn, hvilket nogle i antikken betragtede som et slimproducerende organ. Når snottet render ud af næsen ved forkølelser må det jo komme oppe fra hovedet – fra hjernen.
Det er først i renæssancen at der opstår konsensus vedrørende betragtningen af hjernen som sjælen/bevidsthedens sæde. Med vores viden om hjernen i dag, menes fortidens holdning at være en naiv romantisk forestilling. Men vi skal se hvorledes ny forskning indikerer, at identifikationen mellem hjertet og sjælen/bevidstheden ikke er helt forkert, idet hjertet på flere måder spiller en central rolle i vigtige bevidsthedsfunktioner internt i bevidstheden, i relation til andre mennesker, og vedrørende intuitiv information fra kosmos.

Hjerteforskningen

Heart Math institute i USA forsker specifikt i hjertet og dets rolle for sundhed, læring, personlig udvikling, sociale kompetencer, og hvorvidt hjertet kan bidrage til at belyse nogle af bevidsthedens gåder. Deres forskning viser at vi må gøre op med forestillingen om hjertet som blot værende en mekanisk pumpe, der formidler blod rundt i kroppen. Hjertet har ca. 40.000 neuroner (hjerneceller), der virker som en enhed med hukommelse og har evnen til at træffe selvstændige valg. Hjertets hjerne kommunikerer hele tiden med hjernen og der går betydelig flere nerveforbindelser fra hjertet til hjernen end omvendt. Hjertets elektromagnetiske felt har en rækkevidde (amplitude) der er 60 gange større end hjernens felt og alt hvad der føles i hjertet, når ud til hver eneste celle i kroppen. Hjertets magnetiske felt er 5000 gange stærkere end hjernens og kan måles over en meter uden for kroppen. Inden for denne radius rører vores hjerte bogstavelig talt omgivelserne. Man har f.eks. målt hjertes elektromagnetiske felt i et glas vand over en 1 meter fra kroppen.

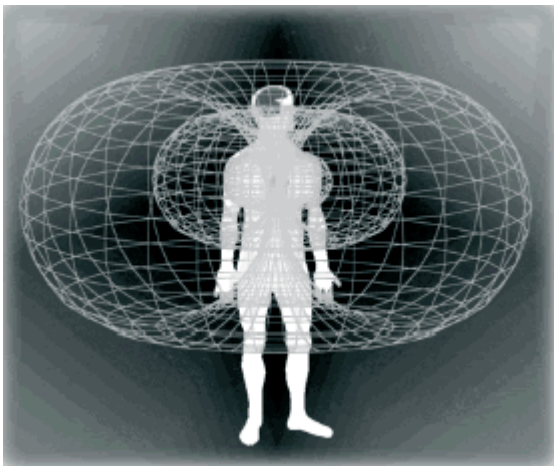

Hjertets elektromagnetiske felt
www.heartmath.org/research/science-of-the-heart

Hjertets påvirkning af hjernen

Det er særlig hjertets elektriske bølgemønstre og dets relation til emotionelle bevidsthedstilstande, der er interessant. Harmoniske følelsestilstande har tilsvarende harmoniske bølgemønstre, hvor bølgetop og bølgedal er nogenlunde lige høje (de er kohærente). Uharmoniske følelsestilstande såsom vrede, aggression, depression eller stress medfører uharmoniske bølgesvingninger (de er inkohærente).

Inkohærente mønstre kan forplante sig til hjernen og blokere for evnen til at tænke klart (det kaldes *cortex inhibition*). Dvs. vrede, aggression, depression kan forplante sig fra hjertet og hæmme evnen til at tænke. Omvendt kan positive følelser fra hjertet i form af harmoni, kærlighed og glæde forplante sig fra hjertet til hjernen og fremme evnen til at tænke. Et harmonisk hjerte fremmer således tænkning, men det kan også påvirke andre mennesker omkring os.

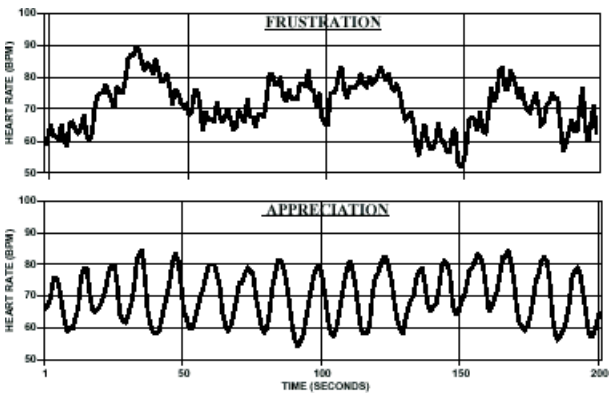

Her ses to elektriske bølgemønstre. Den øverste er inkohærent og er virkningen af frustration. Den nederste er kohærent og er virkningen af påskønnelse. Følelser ændrer energien i legemet og kan påvirke andre mennesker.

Følelser er tæt relateret til hjertet og kommunikationsvejen er således: hjerte, hjerne, krop.

Social kohærens

Mennesker der befinder sig indenfor hjertets radius kan påvirke andre menneskers hjerte og hjerne. Forsøg har vist, at mennesker i harmoni, kan bringe andre mennesker i harmoni, idet deres kohærente bølgemønstre påvirker den andens ubalance og dennes hjertebølgesvingninger ændres fra inkohærente til kohærente. Deres hjerters felter rører hinanden og harmonien genoprettes, men også hjernen påvirkes, idet de kohærente hjertebølgesvingninger forplanter sig til hjernen og ændrer dennes mentale sindsstilstand.

Her har harmoniske tilstande vist sig at være stærkere end uharmoniske, selvom der er behov for yderligere forskning i dette vidtrækkende område. Man kan derfor tale om social kohærens, hvor menneskers energifelter overlapper hinanden og forsøger at skabe fælles kohærens, der svarer til gruppeharmoni. Her spiller hjertets felt en central rolle pga. sin styrke og store udbredelsesradius. Social intelligens og empati afhænger derfor af, hvor god man er til at lytte til sit hjerte og opfange gruppestemningen dvs. mærke gruppens hjerter.
Hjernen må således i visse situationer acceptere, at hjertet overtager bevidstheden og har sine veje, som hjernen først senere begriber.

Hjertet og DNA

Heart Math har udført forskning der viser at DNA-spiralen ikke er en stabil mekanisk konstruktion, men er fleksibel og kan påvirkes af vores følelsesliv. Når mennesker er stresset, irriteret, frustreret eller bange trækker DNA-spiralerne sig sammen, de bliver ufleksible og hårde. En del af deres kodesystemer lukkes og kommunikation med omverdenen reduceres. Når mennesker har positive og harmoniske følelser, såsom kærlighed og taknemmelighed, øges DNA-spiralens fleksibilitet, de strækker sig ud og deres koder fungerer maksimalt igen.

Denne forskning efterfulgtes af studier af HIV smittede personer som fokuserede på positive følelser, hvilket øgede deres immunsystem betydeligt. Denne forbindelse mellem sindstilstande, hjertets elektromagnetiske bølgemønstre og DNA, indikerer at bevidstheden kunne bevirke ændringer i DNA, både i positiv og i negativ retning. Det har implikationer for sygdom og sundhedsopfattelsen. Med mere viden om forholdet mellem sindstilstande og DNA kunne nye bevidsthedsteknologier måske gøre os til herrer i eget legeme – hvilket denne forskning antyder, at vi allerede er, dog uden at vi ved det.

> Hjertet har sine grunde,
> som fornuften ikke kender
>
> *Blaise Pascal*

Hjertetransplantationer

Hjerteforskningen kan være med til at belyse cases hvor hjertetransplanterede har ændret adfærd. F.eks. da Claire Sylvia, der er en konservativ og helseorienteret kvinde fra USA, fik trang til friturestegte kyllingestykker og øl efter hendes hjerte-lunge transplantation. Hun havde fået et hjerte fra en 18 årig mand, der havde dette som sin livret. En anden 10 årig dreng blev pludselig forelsket i 20 årige kvinder efter en hjertetransplantation. En ung pige fra USA fik hyppige mareridt med mordscener, efter hendes hjertetransplantation, der var så detaljeret, at de førte til pågribelsen af hendes donors morder!

Man ved at organer har cellehukommelse (selv om mediet for denne aldrig er blevet forklaret), men spørgsmålet er om ovenstående ikke nærmere implicerer en opfattelse af hjertet (og måske andre organer) som selvstændig levende og oplevende væsener. Hjertet har alle de egenskaber vi normalt tilskriver levende væsener, på nær evnen til at formere sig (men det kan bedstemødre som regel heller ikke). Dialogen med hjertet er en dialog med et andet levende væsen, hvor det er vigtigt at lytte og forstå hjertes sprog.

Hjertet og parapsykologi

Da hjertet er det dominerende rytmisk svingende elektromagnetiske felt i legemet er det centralt i formidlingen af information, måske også non-lokalt dvs. på tværs af tid og rum.

Parapsykologen Dean Radin har påvist hvorledes mennesker har en evne til ubevidst at hente informationer om fremtiden – det kaldes prækognition. Personer som sidder foran en computerskærm kan forudane om der kommer et forstyrrende billede (vold, sex) eller et roligt billede (f.eks. landskab), endda før end computeren tilfældigt har udvalgt det. Det kan man registrere i deres nervesystem. Heart Math har i samarbejde med Radin opdaget, at det faktisk er hjertets energifelt der først registrerer det emotionelt og sender beskeden videre til hjernen.

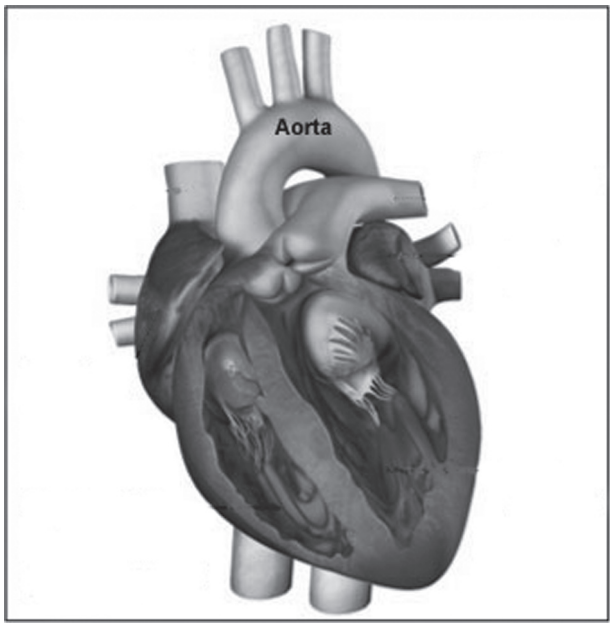

Menneskers evne til at påvirke DNA i testtuber viser, at personer med kohærente hjertebølgemønstre, kan dette, endda selv om testtuben befinder sig 0.5 mil fra personen og udføres dobbeltblindt. Dvs. at hjertet har parapsykologiske evner til at påvirke begivenheder over længere afstande.

Man har længe vidst at solar plexus spiller en rolle ved parapsykologisk aktivitet, men hjertet virker tilsyneladende som legemets største antenne, der er rettet mod omgivelserne. Det kunne meget vel tænkes, at hjertet er et centralt energifelt, der opfanger information fra kosmos.

Hjerteintelligens

Grundlæggeren bag Heart Math *Doc Childre* arbejder udfra en teori om at højere dimensionale informationssystemer i kvantevakuum (et energihav der findes overalt i universet) kan bringes til at resonere med DNA-spiralen. Kvantevakuum formodes at have en holografisk struktur, der rummer al universets viden.

DNA-spiralen er her primært en antenne, som kan resonere med kvantevakuum og hente informationer, hvormed arterne og økosystemet er i dialog med kosmos. Hjerteintelligensteorien går på at mennesker, der har høj grad af hjertekohærens skaber hermed en resonans med kvantevakuum og kan blandt andet ændre deres gener. Når hjertet er det største rytmiske felt er det netop med henblik på at formidle informationer mellem individet og kosmos.

I takt med at mennesker bliver bedre til at opretholde en kohærent hjertetilstand permanent, vil vi etablere en ny bevidst kontakt til kosmos, hvilket formodes at være det mystikerne fra alle kulturer og tidsaldre har formået.

Hjertet og kosmos

Heart Math er en forskningsorganisation, der hjælper mennesker til at blive bedre til indlæring, leve sundt og opretholde et harmonisk liv. Men bag dette humanistiske initiativ ligger ønsket om også at påvise en ny relation til kosmos og et nyt meningsfuldt verdensbillede.
De har frembragt metoder til at genoprette harmonien i det enkelte menneske via hjertekohærens.
De har vist at der eksisterer en social hjertekohærens i grupper.

De er godt på vej til at påvise, hvorledes hjertet er en central non-lokal antenne, der i kohærente tilstande står for den direkte resonans med universets vidensbank. Man kan måske sige, at hjertet formidler denne forbindelse, mens intelligensen og hjernen forstår den. Selvom dette sidste punkt endnu venter på flere støttende data fra forskningen, tyder det på at hjertet er en central relæstation i bevidsthedens kommunikation med kosmos.

Et meningsfuldt verdensbillede

Hvordan vi har det med os selv, andre mennesker og verden synes afgørende for at forbindelsen til kosmos oprettes. Det er derfor først når vi formår at have et stabilt harmonisk og positivt følelsesliv, at vi kan skabe resonans med højere dimensioner i kosmos. Det bliver således vigtigt at finde verdensbilleder, der formår at skabe mening med den tilsyneladende kaotiske verden, mange mener vi lever i. Først når man kan se mening overalt, kan en kohærent hjertetilstand opretholdes permanent. Først da er man på bølgelængde med kosmos, og først da formår man at bidrage til en bedre verden uden at brænde ud.

Alex Riel kan kontaktes på:
info@detholistiskeuniversitet.dk
www.detholistiskeuninversitet.dk

Kræft, krokodiller og bevidsthed

v/Gunder Frederiksen

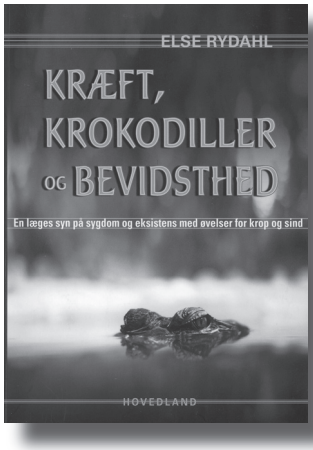

En kræftsyg læge ved navn Else Rydahl er forfatter til en bog med ovennævnte titel. At hun skriver om sin sygdom er forståeligt, men hvordan hører krokodiller hjemme i selskabet mellem kræft og bevidsthed?
Svaret er her: "*Når man er dødstruet, åbnes der for kontakt ned til disse basale overlevelsesinstinkter, hvilket kan vise sig ved, at man får drømme om krokodiller, drager eller slanger*".(s. 107).

Eller: "*En kæmpestor krokodille vågnede efter årelang tornerosesøvn og begyndte at bevæge sig og rejse sig op – så var det bare om at komme væk i en fart i en drøm. Jeg var ikke helt gode venner med de kræfter. De skræmte mig, og jeg måtte bare væk fra dem*". (citat s. 108)
Else Rydahls sygdom var en alvorlig brystkræft, der var præget af et uophørligt forløb af det ene alvorlige mareridt efter det andet, hvortil kom hyppigt tilbagevendende anfald af dødsangst. Man skulle tro, at læger har lettere ved at klare en kræftsygdom i sin egen krop, end vi andre ufaglærte. Lægen har jo på forhånd et større eller mindre teoretisk kendskab til sygdommen, ligesom han/hun i hverdagen arbejder med kræftsyge patienters helbredelse, hvorimod det for den ufaglærte er en traumatisk rejse ind i det dystre uvisse. Men med hensyn til døden så gør det måske ikke den store forskel, om man er læge eller ufaglært.

Har man ikke tænkt over det før, så bliver man efter læsning af denne bog overbevist om, at der er flere faktorer f. eks. familiære, sociale og erhvervsmæssige, der spiller en rolle for, hvordan døden opleves. Dertil kommer, hvilket verdensbillede, man har koblet sig på. Er man supermaterialist, og tror man på den rene tilfældighed, eller går man ind for tanken om evigt liv og reinkarnation.

For Else Rydahl var hendes brystkræft i al fald en meget alvorlig sag fyldt med fysiske og psykiske smerter og alvorlige mentale skræmmebilleder.

Else Rydahl skriver, at hun altid har haft en angst for at få kræft i højre bryst. Jeg tror – også ud fra egne erfaringer, at denne angst kan i sig selv være en mere eller mindre stærk medvirkende årsag til, at den bryder ud hos en selv. Man kommer ubevidst til at virke som en magnet for det, man i sine tanker er på bølgelængde med. Martinus gør en del ud af tænkningens indflydelse på vort velbefindende.

I "Bisættelse" kap. 43 skriver Martinus således, at "*tænkning er det højeste fundament for blodets skabelse*" og videre i kap. 45: "*Da tanken er den magnetisme, den livskraft på hvilken blodets konsistens og kvalitet og dermed individets hele virkelige lykke og velvære er baseret, bliver tankens art, natur og kvalitet hovedfaktoren i enhver form for et levende væsens normale fremtræden i tilværelsen". Har det sygelige og abnorme tanker, vil dets organisme blive sygeligt eller abnormt magnetiseret, hvorved den i tilsvarende grad må fremtræde som usund og svækket, medens den ved lyse, sunde og normale tanker uundgåeligt vil komme til at fremtræde som udtryk for den højeste normale velvære"* (kap. 43). Så er det skåret ud i pap!

Sygdom og sundhed skal naturligvis også ses i forbindelse med de karmiske love, hvor arv og miljø naturligvis gør sig gældende. Man hører ofte om mennesker, der beretter om kræft i deres familie eller slægt, og som derfra udvikler en angst for selv af få kræft og måske derfor føler sig dødstruet. Else Rydahl skriver også herom: "*Når man er dødstruet, åbnes der for kontakt ned til disse basale overlevelsesinstinkter, hvilket kan vise sig ved, at man får drømme om krokodiller, drager eller slanger. Man kan sige, at drømmene fortæller, at disse sider er aktiveret i en, hvor de til daglig ligger sødt slumrende i driftslivets dybe ubevidsthed. Nu åbner de deres øgleøjne og stikker hovedet op i det bevidste liv. Disse kræfter kan ikke direkte styres og heller ikke undertrykkes. Som regel er det dem, der styrer os. (s. 107)*.

Det er altså Else Rydahls selvoplevede erfaring. Alment gældende er hendes krokodiller og slanger nu ikke. Jeg har selv haft kræft uden at blive konfronteret med hverken krokodiller eller slanger.

Og hvis hun havde ret i, at der er tale om en generel sandhed, så ville livet her på jorden for utallige mennesker være et sandt helvede. Det er min næsten livslange erfa-

ring – og den er efterhånden temmelig lang - at der ligger en dyb og vigtig sandhed i ordene ”Det er ikke, som man har det, men som man ta’r det”. Og selv om Else Rydahls meget menneskelige beretning er klog læsning, så tror jeg også det er hensigtsmæssigt at læse den med en vis objektiv indstilling. Tager man den til sig og beskæftiger sig så meget med den, at den bogstavelig talt bliver en indbygget del af ens daglige mentale tankegods, tror jeg bogen kan gøre mere skade end gavn. Her er et citat af Martinus værd at tage ad notam. I ”Bisættelse” kapitel 41 konkluderer Martinus en logisk og yderst læseværdig tankerække med ordene: ”**Det et væsen tænker, det er det**”.

Hvad er kræft?

Netdoktoren har følgende beskrivelse: *Kræft opstår, fordi nogle celler i kroppen begynder at vokse ude af kontrol med resten af kroppens celler. Vi består alle af milliarder af celler, der arbejder sammen efter avancerede og nøje tilrettelagte forhold. Kræftceller adskiller sig fra normale celler ved, at der er en række fejl i cellernes gener. Man antager, at der skal være mere end fem genfejl i en celle for, at den kan ændre sig til en kræftcelle*.

Som jeg læser netdoktorens ”definition” beskriver han/hun en proces – altså hvordan kræftcellerne ter sig – ikke hvad kræft er. Eller hvad årsagen til kræft er. Ifølge Else Rydahl er kræft da også stadig en gåde for videnskaben.

En anden og mere sandsynlig kilde har følgende forklaring på, hvad årsagen til kræft er:
Årsagen til kræft er mangel på kærlighed. Når og hvor denne mangel er til stede, vil de enkelte celler reagere med en slags oprør. Det kan sammenlignes med børn, der laver oprør, når de ikke får kærlighed fra deres forældre, så farer de rundt og laver ballade. For cellernes vedkommende sker det bare pr instinkt. Det kan også sammenlignes med ungdomsoprør, hvor de unge reagerer med vrede og ligefrem kan blive aggressive, når de ikke får kærlighed eller opmærksomhed. De siger, at deres forældre ikke forstår dem. Else Rydahl skal tænke kærligt på de celler, der reagerer. Det er en slags selvhealingsproces.

Dødsangst

Naturligvis skal man ikke fortrænge dødsangst, så ligger den jo bare og murrer i det underbevidste. Jamen hvad så? Jeg tror, man kan gør klogt i så objektivt som muligt at se faren i øjnene og i stedet for at fortrænge det mørke, så kan man pleje og stimulere de lyse tanker og følelser. Hvor lyset vinder frem, vil mørket forsvinde.
For flere år siden døde Karin, min samleverske efter et langvarigt og smertefuldt sygeleje. Ved begravelsen startede præsten sin tale ved i et dystert tonefald at udtale følgende: ”Døden er vor værste fjende”. Man fristes til at spørge: Hvor længe vil præster dog blive ved med at opretholde et så middelalderligt og fuldkommen håbløst syn på livet.

Det har ikke gnist af bund i livets realiteter. Livet er evigt. Døden har ingen eksistens. Reinkarnationstanken opretholder livets evighedsnatur. Som Martinus sagde: ”Døden er livets største overraskelse for det materialistiske menneske – den eksisterer ikke. Indrømmet at sådan ser det måske ikke ud for majoriteten i det ganske, danske land. Også indrømmet, at det er naturligt ud fra det materialistiske verdensbillede, som næsten er alment gældende.

Men naturens kredsløb tegner et helt andet og langt mere optimistisk billede af livet. Det samme gør tidens kredsløb og det samme gør logikkens love, og det samme gør den retfærdighed, som er det naturlige resultat af en alkærlig, almægtig og alvis guddoms skabelse. En skabelse som finder sted til alle tider og alle vegne, fordi ”end ikke en fugl falder til jorden uden min Faders vilje” (bibelen) eller endnu stærkere: Martinus: ”Hvis et støvfnug ville lægge sig tilfældigt, så ville hele verden være af lave”.

Eftersom etlivs-tanken ved nærmere granskning forekommer fuldstændig meningsløs og helt ude af trit med forestillingerne om en almægtig, alkærlig og alvis Gud, har den så ringe overbevisningskraft samtidig med, at den er blottet for den optimisme, uden hvilken tilværelsen ville blive en veritabel dødedans, at den logisk set må aflives. Livet er evigt. Og livets evighedsnatur opretholdes via reinkarnationsprincippet, som sammen med skæbneloven sikrer os den totale retfærdighed, medens det materialistiske verdensbillede mister den sidste gnist af overbevisningskraft hos normalt tænkende mennesker.

Og med hensyn til dødsangst, så er det jo et fænomen, der – forståeligt nok – gør sig gældende hos mennesker, der ud fra en ren materialistisk betragtning kun opfatter livet som en engangsforeteelse – altså at mennesket kun har et eneste stakket liv fra fødsel til død. Prøver man at gennemtænke denne opfattelse og forske lidt i det vigtige område, vil man meget snart forstå, hvor ulogisk og ikke mindst uretfærdig og dermed direkte skadelig den er som livsanskuelse. Dødsangst har ingen berettigelse, eftersom livet er evigt. Døden har ingen eksistens. Ligesom overalt i naturen er et enkelt liv kun et af mange kredsløb. Men det er en længere historie, som man jo kan læse meget mere om i blandt andet Martinus omfattende forfatterskab. Og som Martinus siger: ”Hvor uvidenhed fjernes ophører det såkaldt onde med at eksistere”.

Reflektioner over hjernebegrebet

- hvor sidder sjælen/jeget i hjernen?

v/Per Bruus-Jensen

Tidligt i foråret kørte Danmarks Radio, program 1, med støtte af forskellige fagfolk en udsendelsesrække under titlen "Hjernerejsen". Udsendelserne afdækkede det syn på hjernen og dens præstationer, som er resultatet af den seneste hjerneforskning.

Overordnet tegnede udsendelserne et rendyrket materialistisk billede i den forstand, at mennesket fremstilledes som en 100 % biologisk størrelse, hvis største overlevelsesaktiv er dets hjerne, der foruden at styre samtlige kropsfunktioner også gøres ansvarlig for det personlighedsmæssige samt alt det såkaldt åndelige: sjælen/jeget, bevidstheden, tanke- og følelseslivet osv. *Mennesket* som sådant er ifølge hjerneforskerne først og fremmest dets hjerne. På godt og ondt så at sige lever det *i* sin hjerne og er mht. erkendelseskraft, livskvalitet og velbefindende helt og holdent afhængigt af hjernens måde at fungere på, og hvilken måde igen som udgangspunkt bestemmes af gensekvenserne i den enkeltes DNA-streng set i sammenhæng med indflydelsen fra de rådende miljøbetingelser.

Et ledende spørgsmål i en af udsendelserne var dette: hvor sidder sjælen/jeget/selvet i hjernen? (de tre udtryk brugtes synonymt) Underforstået, at det pågældende personlighedselement forudsattes entydigt at henføre til hjernen som et produkt af dens virksomhed.

Svaret fra panelet var mindre entydigt, idet mange forskellige områder af hjernen måtte antages at have del i præstationen. Men der herskede ikke tvivl om, at sjælen/jeget *de facto* VAR et produkt af visse hjerneprocesser. Hverken mere eller mindre. Og da dette indebærer et livssyn, efter hvilket mennesket som sådant kommer til at fremstå som så at sige et gidsel for sine hjernefunktioner, lukket inde i hjernens sluttede univers og prisgivet dens autonomi, kan det naturligvis ikke undgås, at man under indtryk af dette forstemmende perspektiv priser sig lykkelig over at have kendskab til det alternative livssyn, som skyldes Martinus, og som mht. hjernens rolle i sammenhængen i det følgende skal fremlægges - forhåbentligt til glæde for andre, som heller ikke er vilde med det materialistiske hjernetyranni.

Martinus om sjælen/Jeget

Ifølge Martinus er sjælen/selvet/jeget/X1 et evigt, åndeligt og ikke-materielt funktionsprincip, der set i forhold til den materielle virkelighed har *virtuel* og dermed ikke-registrerbar status, men som ikke desto mindre behersker og kontrollerer den materielle virkelighed og i samme forbindelse bruger denne til både promovering og registrering af sig selv; det første ved at tjene som yderste årsag/ophav til nærmere bestemte processer og hændelser i den materielle virkelighedssfære, og det andet ved at spille rollen som indehaver af såkaldt livsoplevelse og bevidsthed - altså under ét rollen som *subjekt*.

Om sjælen/Jeget kontra hjernen

Til den materielle virkelighed hører tydeligvis også den menneskelige hjerne, og som Martinus ser sagen, er sjælen/selvet/Jeget/X1 altså ikke noget, hjernen *skaber*, hvorimod hjernen har status som et procesfelt, der gør det muligt for jeget/selvet både at markere og erkende sig selv. I medfør af sine funktioner tjener hjernen i sidstnævnte henseende som så at sige et spejl for selvet/X1, som det indirekte kan 'se' sig selv i, og hvorved hjernen indtager en plads som bestanddel af det tidligere omtalte guddommelige multispejl (DNV3/07). Og hvad der gælder for menneskehjernen, gælder også for samtlige andre hjerner i tilværelsen - uanset form, kvalitet og funktionsmåde: alle tjener de på hver sin vis som elementer i det samlede guddommelige multispejl.

Men hvordan er dette dog muligt?, kan man spørge. Hvordan kan den materielle hjerne og den ikke-materielle sjæl overhovedet tale sammen - stå i forbindelse med hinanden?

Det kan de på den måde, at stoffets verden og sjælens verden ved roden er indbyrdes forbundet, idet de to verdener iflg. Martinus udgør to principielt forskellige, komplementært forbundne aspekter eller sider af et fælles kosmisk ur-element, han kalder *"Det guddommelige Noget"(X0)*, og hvilket udsagn uden videre er foreneligt med det faktum, at det materielle naturligvis kan omfatte det immaterielle som en del af sit væsen. Det så meget mere, som stoffet og dermed det materielle som bekendt altovervejende består af tomrum...

Så langt, så godt. Men det forklarer trods alt ikke, hvordan den materielle hjerne og den immaterielle sjæl kan spille sammen - kan virke på hinanden. Og langt mindre røber det, hvorledes "Det guddommelige Noget" i sin egenskab af immateriel virkelighed kan danne grundlag og udgangspunkt for den materielle form for virkelighed - stoffets verden og dermed den verden, den fysiske hjerne tilhører...

Den materielle verden som et spørgsmål om immateriel virkelighed

Løsningen på denne gåde skal søges i det faktum, at den materielle verden og virkelighed ved nærmere eftersyn slet ikke er så materiel, som det umiddelbart forekommer.

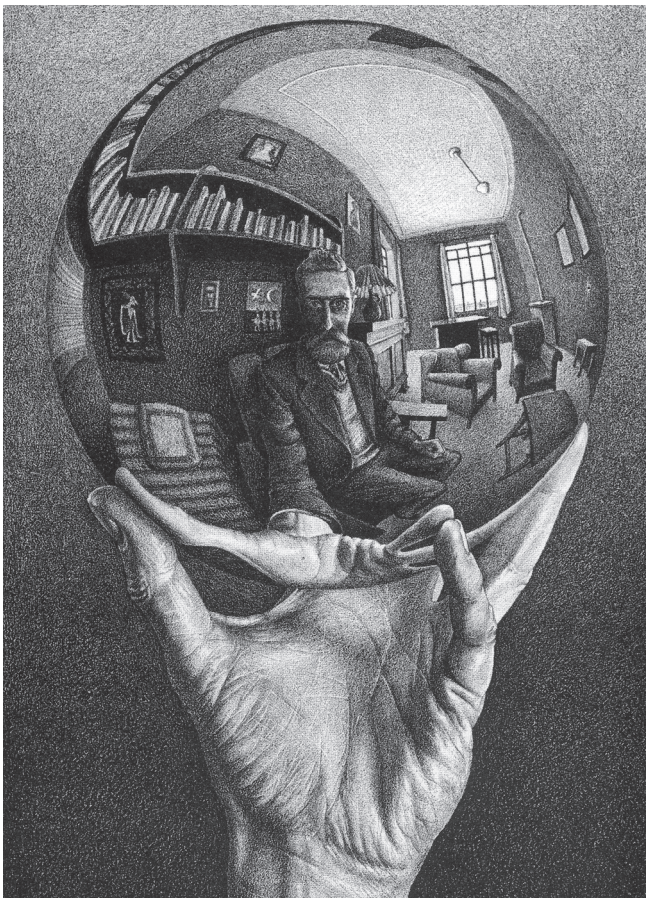

Dette fremgår allerede af det netop omtalte faktum, at stoffet overvejende består af tomrum - mere præcist mere end 99,999...9 % tomrum, der næppe kan gøre krav på materiel status i almindelig forstand. Og hvad der er tilbage, er ligeledes meget lidt materielt, når det kommer til stykket, nemlig de små stofpartikler, der repræsenterer det rent stoflige ved stoffet, idet disse ikke er noget som helst andet end koncentrationer af ENERGI, jfr. Einsteins berømte ækvivalensformel E=mc2 (en given masse *m* repræsenterer en mængde energi *E,* svarende til at massen ganges med lysets hastighed i anden potens *c2*).

Men er energi da ikke stofligt i sin natur - det udgør jo iflg. netop Einstein *substansen* i det stoflige?

Nej, i sig selv er energi ikke noget stofligt, hvorimod det repræsenterer en universel eller kosmisk evne til at frembringe *indtrykket* af det stoflige - både objektivt og subjektivt; det første udtrykt ved det sæt love, der på autonom vis genererer, behersker og regulerer stofpartiklernes fremtoning og interaktion, og det andet udtrykt ved den stoflige virkeligheds optræden som livsoplevelse og bevidsthed hos de levende væsener, bl.a. mennesket.

Men hvis energien ikke er stoflig i sin natur, hvad er den så?, ligger det nær at spørge.

Fra Martinus' side svares der, at energibegrebet i hans erkendelse af virkeligheden henfører til et evigt, universelt skabeprincip/X2, der eksisterer integreret i det immaterielle ur-element, der i form af "Det guddommelige Noget" udgør al virkeligheds initiale ur-grund, og hvorfor det pågældende skabeprincip som sådant er lige så immaterielt i sin natur som det pågældende Noget selv.

Sjælen og det stoflige som et to-enigt princip

Det vedgås naturligvis herfra, at denne beskrivelse af energiens identitet og væsen indtil videre er en ren påstand fra Martinus' side, begrundet i personlige visioner og erkendelser. Men meget tyder på, at naturvidenskaben med fysikken i spidsen på frontforskningsniveau er ved at nærme sig det samme interessante synspunkt. Altså at energi dybest set er noget ikke-materielt, der ikke desto mindre besidder evnen til at frembringe indtrykket af det materielle, og det så effektivt, at det er mere end svært at abstrahere fra den illusion, det materielle fænomen ifølge dette nødvendigvis ved roden må være.

Til gengæld bliver det klart, at der de facto *ikke* består noget reelt skel eller svælg mellem stoffets verden og sjælens/Jegets verden, således som både hjerneforskerne og vi andre til daglig går rundt og forestiller os, al den stund begge verdener ved roden har immateriel status

og som sagt også begge er funktionelle aspekter af "Det guddommelige Noget"; dvs. begge er forankrede i dette Noget og dermed er to sider af samme sag - udgør et organisk to-enigt princip. Og dette betyder igen, som den egentlige pointe, *at der er basis for, at de to verdener kan kommunikere med hinanden*. I begge retninger: fra sjælens/Jegets verden mod stoffets verden til fordel for generering af mere eller mindre hensigtsmæssige handlinger og adfærd generelt; og fra stoffets verden mod sjælens/Jegets verden til fordel for etablering af subjektiv livsoplevelse og bevidsthed. I det hele taget indebærer de her fremførte præmisser, at der omsider i princippet er slået modsigelsesfri bro over det svælg mellem objektiv og subjektiv virkelighed, der til alle tider har plaget tænkende mennesker, og som også er et højaktuelt kardinalproblem for den moderne hjerneforskning. Et problem, der på ufrugtbar vis binder den til en rent materialistisk/reduktionistisk forståelsesramme...

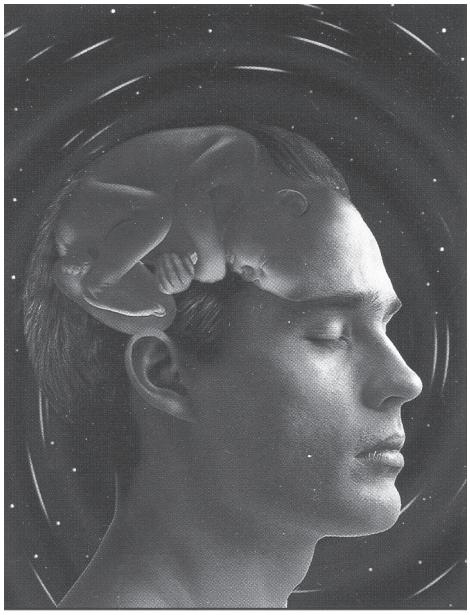

Hjernen som kosmisk erkendelsesspejl i det daglige

At anskue den materielle verden og virkelighed som en dybest set illusionistisk projektion af rent immaterielle virkemidler må naturligvis ses som et paradigmemæssigt kvantespring af dimensioner. Men selvfølgelig også som en tilsvarende markant udfordring til såvel den sunde fornuft som til hele det arsenal af viden og erfaring, som den moderne naturvidenskab gennem sin utrættelige forskning har bragt sig i besiddelse af. Og det her lancerede virkelighedsbillede gør sig da heller ingen illusioner om at blive antaget her og nu. Så langt fra. Men det fremlægges dog i tillid til, at tiden vil være med det og arbejde til fordel for dets bekræftelse, pø om pø. Og til den ende skal det i det følgende supplerende søges påvist, at det pågældende virkelighedsbillede ikke alene er foreneligt med den moderne hjerneforsknings resultater rent principielt, men også kan vise vej ud af det dilemma, som svælget mellem objektiv og subjektiv virkelighed p.t. frembyder for forskningen.

I praksis kommer dette dilemma til udtryk på den måde, at man ikke ser sig i stand til at forklare, hvorledes de prosaiske, objektive elektro-kemiske hjerneprocesser af hjernen selv bliver oplevet som subjektive, mere eller mindre værdiladede sansekvaliteter samt tanker, følelser, idéer, længsler, behov osv. Kort sagt som bevidsthedselementer og -kvaliteter. Man erkender, at der er en nøje, funktionel sammenhæng mellem det ene og det andet - objektive processer kontra subjektive fænomener - men man forstår ikke denne sammenhæng, idet der mht. årsag kontra virkning er tale om kategorisk forskellige former for virkelighed. Fx. tilhører farven rød én form for virkelighed - den subjektive - medens hjerneprocesserne, den befinder sig i gæld til, tilhører en helt anden, nemlig den objektive. Og således fremdeles.

Som det fremgår løses samtlige disse problemer af Martinus gennem introduktionen af det immaterielle Selv eller Jeg, der i kraft af sin specifikke, funktionelle identitet eksisterer uafhængigt af stoffet, men som uden problemer kan spille sammen med dette, takket være på den ene side Jegets og stoffets fælles forankring i "Det guddommelige Noget", og på den anden side stoffets egen dybere immaterielle natur. For set i lyset af netop dette dybere identitetssammenfald kan Jeget i pagt med sit operationelle opdrag på den ene side fungere som stoffets suveræne behersker, og på den anden side ses som modtager og indehaver af indtryk, vundet gennem netop samspillet med stoffet. Dvs. indtryk med *subjektiv* status, idet de pågældende indtryk kommer til syne som et spørgsmål om den måde, hvorpå stoffet (læs hjernen) eksisterer FOR Jeget, i og med at Jeget nu ikke er *et produkt* af stoffet, men et komplementært alternativ til dette. Et alternativ af 100 % *funktionel* observans. Og det er netop også på dette grundlag, at hjernen som en særlig repræsentant for stoffet kan ses som et personligt spejl, hvori Jeget indirekte 'ser' sig selv. Nemlig på den måde, at det gennem sit komplementære samspil med hjernefunktionerne hele tiden bliver bekræftet i rollen som oplever. Og vel at mærke på alle de måder, hjernevirksomheden til enhver tid med oplevelse til følge giver anledning til (JEG ser, hører, lugter, smager, tænker, føler, begærer etc. etc.)...

Som en vigtig pointe skal det til slut betones, at den her fremførte hjerne-kontra-Jeg-model også udmærker sig ved helt selvfølgeligt at tage højde for den erfaring, at enhver påvirkning af den enkelte hjerne har større eller mindre ændringer af spejlfunktionen til følge, lige som udformningen af hver eneste hjerne har konsekvenser for den arts- og personlighedsprofil, den gennem sin virksomhed naturligt vil tegne. Dog alt sammen uden at det berører Jeget på anden måde, end at dets subjektive virkelighedsopfattelse mere eller mindre ændres. Med henvisning til Jegets neutrale profil og status i sammenhængen er dette nemlig lige så naturligt og selvfølgeligt,

som at billedet i et variabelt spejl vil ændre sig i takt med, at man vrider og drejer spejlet, uden at det er udtryk for, at man som personen, der kigger i spejlet, selv ændrer sig. Eller at man i et spejlkabinet tager sig vidt forskelligt ud, alt efter hvilket spejl man konfronterer, uden at det har indflydelse på ens egen faktiske fremtoning.

Konklusion

Medens hjerneforskerne ser sjælen/jeget som et rent og skært produkt af materiel hjernevirksomhed, optræder sjælen/jeget hos Martinus som et selvstændigt, immaterielt funktionsprincip (X1), der fra en komplementær position bruger hjernen til at sikre sig selv eksistentiel bekræftelse. Og takket være, at det materielle ved roden i virkeligheden har immateriel status, og dertil lige som sjælen/jeget er forankret i "Det guddommelige Noget", er der basis for, at de to former for virkelighed kan 'tale' med hinanden, og hvorved der til fordel for to-vejstrafik slås bro over svælget mellem objektiv og subjektiv virkelighed...

Og hvor sidder sjælen/Jeget så i hjernen?

Svaret er fra Martinus' side, at dette kosmiske funktionsprincip totalt gennemtrænger hjernen akkurat som det tomrum, der er dens hovedbestanddel. Sjælen/Jeget optræder m.a.o. overalt i den fysiske hjerne - gennemtrænger og overskygger den totalt.

Men hvad kan vi bruge det til, dette alternative syn på sjælen/Jeget?

Til at se udødelighedstanken bekræftet, idet sjælen/Jeget i Martinus' fremstilling tydeligt nok er en usårlig og uforgængelig størrelse. En størrelse, som det i samme forbindelse er nærliggende at tilkende evnen til også at kunne forbinde sig med andre former for stof end det fysiske - fx. energien/stoffet i det nyopdagede, såkaldte nulpunkt- eller kvante-vakuumfelt, således at dette kan tænkes at tjene som en para-fysisk overlevelseszone, der ved døden tilbyder sig til afløsning af livet i den fysiske eksistenssfære...

Kilder

Udsendelsen "Hjernerejsen - hvor sidder sjælen i hjernen", Danmarks Radio, program 1 (er tilgængelig på internettet)

Martinus: Livets Bog, bind 2, stk. 529-56.
Ibid. "Den intellektualiserede kristendom", stk. 130-37.
Ibid. "Skitsebog 1924-29" , symbol nr. 1 m. tekst (se PBJ "Sol & Måne", side 99 (Nordisk Impuls 20001).

Vi kan ikke nå længere end til 70%

Udviklingen giver individet en forfinet ånd og bevidsthed, der igen afføder et tilsvarende forfinet fysisk legeme, som i mindre grad end det forudgående kræver det dræbende princip til livsbetingelse og således fremdeles, indtil individets naturlige anlæg er blevet en hundrede procents opfyldelse af alkærlighed og visdom.

Men da er mennesket ikke mere et fysisk væsen. Det er et overjordisk væsen. Det lever i overjordiske tilværelsesformer, fremtræder på kontinenter af andre dimensioner. De lever i "himmelske" verdener.

Disse væsener kan det jordiske menneske derfor ikke helt tage til forbillede. Det må foreløbig lære at tilegne sig den halvfjerds procents evne til at opfylde kærlighedsloven, der kan praktiseres på jorden, før det tænker på at kunne lære at opfylde den totalt eller med hundrede procent.

(Bisættelse, kap. 187)

Tidens strømninger

v/Ruth Olsen

Martinus har forklaret, hvordan vi lever i en tid, hvor der fra Mælkevejens centrum stråler en forstærket energi ind over Jorden. Blavatsky har udtrykt det sådan: "Centralsolen i Mælkevejens centrum udsender et passivt skabende lys, der i aktive perioder fremkalder en flod af uophørlig energi".
Dette betyder bl.a., at alle negative tendenser kommer frem "i lyset". Jo stærkere lys, jo tydeligere fremtræder skyggerne jo, dvs de mørkere dele ses klarere.

Negative energier vil komme frem for at blive udlevet. Hvis mennesker f.eks. kun har opført sig pænt, fordi de var opdraget og "dresseret" til det, vil "tøjlerne løsnes" i disse år. Det opleves som moralens forfald. Hvis moralsk adfærd ikke er styret af den enkeltes egen selvudviklede samvittighed, har de en meget dårlig bremse på deres negative impulser, f.eks. deres egoistiske grådighed eller magtbegær.

Dette er, hvad der er blevet forudsagt om "de sidste tider". Ragnarok betyder faktisk direkte oversat "moralsk opløsning". Men da de positive tendenser også forstærkes, ser vi samtidig en øget humanisme hos en del mennesker. Da den forstærkede energi også påvirker jordkloden som helhed, er det vel derfor naturkatastroferne er øget i de seneste år. Ja, måske er klimaforandringerne en del af et sådant større "udrensnings-scenario".

At flere og flere forlader deres religiøse tro, har længe været en tendens, men det betyder ikke, at de bliver mindre humane af den grund. Moral er et spørgsmål om, hvor mange lidelseserfaringer, man har høstet gennem mange liv, og ikke om forskrifter i en bog, hvadenten den hedder Biblen eller Koranen. Det vidner fremmedfjendske præster og krigeriske imamer om.

Det nye er, at en del ateister er gået til aktiv verbal kamp mod det, de kalder "religions-tyranniet". Det så vi bl.a. i teaterforestillingen "Åh Gud". Før var ateisterne ret ligeglade med, hvad folk gik rundt og troede på, men nu har mange af dem fået sig en ideologi. Den vil jeg kalde "biologisme", for nu mener mange, at kunne forklare alting med gener og processer i kroppen, specielt i hjernen.

Der kommer i denne tid et stigende antal bøger på markedet, som påstår at kunne forklare menneskelig adfærd og mentalitet biologisk, ihvertfald det meste af den, og ellers er man sikker på, det kommer snart. I smarte skannere måler man kemiske processer og elektriske impulser i hjernen, og mener således her at have fundet det videnskabelige bevis for, hvor kilden til den menneskelige bevidsthed ligger.

Den femte revolution

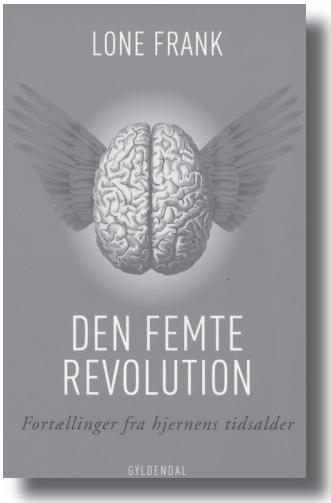

Lone Frank's bog "Den femte revolution" (Gyldendal 2007) er et typisk eksempel på denne bølge. Her beskriver hun den nyeste hjerneforskning, som med opdagelsen af bl.a. det, man kalder "spejlneuroner", mener at have fundet ud af, hvor og hvordan følelserne opstår osv. De måler elektriske impulser i hjernen hos deres forsøgspersoner, når de eksperimenterer med f.eks. at få dem til at føle afsky hhv glæde.

Når hun kalder det en "revolution", bygger hun det på den fremtidsvision, en del hjerneforskere udleder af deres opdagelser, nemlig dette: når menneskets bevidsthed er et spørgsmål om kemiske og elektriske processer i hjernen, så kan man også ændre den ad kemisk vej. Mennesket kan endelig for alvor blive "herre" over sin egen bevidsthed, siger hun. Selv har hun været glad for i en depressionsperiode at kunne ændre sine tanker og følelser ved hjælp af lykkepiller, dvs ændre dem ad kemisk vej.

Dette er kun en begyndelse, jubler hun sit glade budskab om den kommende "fagre nye verden", og citerer en af forskerne for at sige, hvor fantastisk det bliver, når vi kan forme og forbedre den menneskelige hjerne og bevidsthed, og således vejlede og dirigere den menneskelige natur. Hun tænker åbenbart ikke på, at dette til alle tider har været enhver diktators drøm. Tænk hvis man ved

hjælp af en pille kunne få alle til at tænke og gøre lige præcis, hvad man - dvs. diktatoren - ønskede!

Nu ved vi med vor åndsvidenskabelige indsigt, at det heldigvis aldrig vil lykkes, for tingene hænger slet ikke sammen, som forskerne tror. Hvem forstiller de sig er den, der skaber eller registrerer de elektriske impulser i hjernen, som de så omhyggeligt måler? Hvem er det, der registrerer den glæde f.eks, som forskerne kan måle? Hvem er det, Lone Frank forestiller sig, vil blive "herre" over sin egen bevidsthed? Og hvis hun beslutter sig for at tage

en pille for at føle sig bedre tilpas eller for at ændre sin bevidsthed, hvem tror hun mon så er den, der beslutter?

Alle de, der i denne tid kører med på det, jeg kalder "biologisme-bølgen", er åbenbart ikke i stand til at tænke logisk. Det vil de komme til en dag, og så må vi bare håbe, de ikke forinden når at lave alt for mange ulykker med at ville "forbedre" vor bevidsthed. For hvem skal bestemme, hvad der er "bedre" i forhold til hvad? Hvem skal opstille de etiske normer, man vil søge at udvikle efter?

Hvad er lykke?

v/Gunder Frederiksen

På et tidspunkt faldt jeg over en avisartikel om en kvindelig journalist ved New York Herald Tribune. Hun havde af sin chefredaktør fået den opgave at skrive en artikel om begrebet lykke. Som borger i verdens rigeste land var hun som alle andre overbevist om, at lykke ikke bare er et spørgsmål om penge eller andre materielle goder. Det var alt for banalt bare at sætte lykke i relation til økonomi eller velstand. Det kunne der ikke komme en spændende artikel ud af. Hun var således velvidende om, at der fandtes utallige velhavende mennesker, som var dybt ulykkelige.

Hun tog derfor flyveren til Indien for at se, hvorledes et fattigt lands borgere forholdt sig til begrebet lykke. Med tanker om, hvorledes hun skulle gribe opgaven an, spadserede hun på må og få rundt på gaderne i Delhi og blev opmærksom på de mange rickshaws – en slags cykeltaxi.

Med to passagerer og dermed tre personer at slæbe på, er der faktisk lagt op til hårdt arbejde for jinrickshawen – altså ham, der erstatter den energi, vi andre forkælede vesterlændinge bare hælder i bilens tank.

Men paradoksalt nok så det ikke ud til at genere den indiske jinrickshaw, som den rige amerikanske journalist havde kastet sit blik på. Han smilede simpelt hen over hele "femøren".

Journalisten fik den idé at interviewe ham. Som hun havde forventet, var hans dagligdag en beretning om dyb fattigdom, men ikke desto mindre var jinrickshawen glad og tilfreds. Da journalisten spurgte: " Hvis du kan få lige, hvad du ønsker, hvad skal det så være? Hvad er dit livs højeste ønske?

Hun fik følgende svar:
"Et nyt dæk til rickshawens forhjul".

Øjets skabelse

v/Gunder Frederiksen

Ligesom det er lyden, der har skabt de levende individers høreorganer eller evnen til at høre, således er det også lyset, der har skabt øjet og dermed evnen til at se. (LB 6, stk. 2357). Øjet er et særdeles fint og kompliceret organ. Det har sin oprindelse langt tilbage i tiden den gang, der var mørke overalt, og de levende væsener var nærmest amøber og den slags små organismer. På den tid var der fuldkommen mørke overalt. Men der var nogle kræfter, der satte noget i gang. Det var jo således, at der måtte være balance i energierne for ellers kunne der ikke være liv, for livet er karakteriseret ved balance mellem energierne. Så skete der det, at der pludseligt opstod en ubalance.

Det var en pludselig energiudladning, og det var den første begyndelse til lyset. Det bredte sig mere og mere, og på et tidspunkt blev der en adskillelse mellem lys og mørke. Dermed var der skabt dag og nat. Det var således, at der kom flere og flere små organismer, og de skulle have energi for at eksistere. For at få energi måtte der være kontraster, og derfor måtte der ske en opsplitning af den eksisterende energi. Den blev splittet op i seks grundenergier, som hver for sig repræsenterede en speciel energi. Det var instinktenergi, tyngdeenergi, følelsesenergi, intelligensenergi, intuitionsenergi og hukommelsesenergi.

Efter denne skabelse er materialet, som skal bruges til skabelse af øjet til stede. Og så skal der ske en udvælgelse af hvilke energier, der skal bruges til øjets skabelse. Der skal være noget, der er lysfølsomt, og det er nogle meget små celler, der er så sarte, at de ikke kan tåle ret meget, før de reagerer. Disse celler skal så samarbejde, så de kan danne en linse, der kan samle lysets stråler. Der skal en speciel cellesammensætning til for at skabe en linse, og dette mønster er til stede i visdomsriget, som er det område, hvor ideerne skabes. Der sker nu en sammenkobling af de celler i den form, som visdomsvæsenerne allerede for længst har skabt, og dermed er øjet skabt. Det er en skabelse, der finder sted over lang tid. Abernes øjne er i princippet svarende til menneskets.

Med hensyn til kameraet eller fotografiapparatet er der tale om en efterligning af øjet, hvorfor dette naturligvis er skabt længe før kameraet.
Det ses klart af ovennævnte, at udviklingsprocessen ikke, som Darwin mente, er et resultat af tilfældighed og nødvendighed. Darwin kan imidlertid tilskrives den del af æren, der består i ved sine mange fund af fossiler m.m. at have underbygget den udviklings- eller selektionsproces, som klart er designet og dermed resultat af skabelse. Darwin, der var teolog ved Cambridge universitet har dermed skabt muligheder for, at den guddommelige udviklingsproces har ateisters interesse, selv om de ikke er parate til at tillægger Gud æren. Som det også fremgår af ovennævnte fremstilling er der hverken baggrund for tillid til den klassiske engangsskabelse eller Darwins selektionsteori. Skabelse finder sted til alle tider og alle vegne – også her og nu i dette øjeblik.

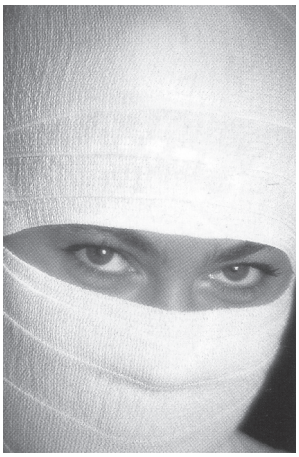

Og hvor der er tilbøjelighed til at forbinde Darwins teori med tilfældighed, bør vi også i den forbindelse erindre os Jesu ord fra bibelen, hvor han sagde: ”End ikke en fugl falder til jorden uden min Faders vilje”. – Eller endnu stærkere hos Martinus: ”Hvis blot et støvfnug kunne lægge sig tilfældigt, så ville hele verden være af lave”. Stærke ord fra en stor mester.

Øjet - et organisk kamera?

v/Otto Hesselbjerg Pedersen

Hermed følger et supplement til anmeldelsen af Oles bog: ”Martinus, Darwin og intelligent design”, da jeg synes, at anmeldelsen ikke helt gav værket den fornødne kredit. Desuden har jeg udfærdiget et svar på Kurt Christiansens kritik af den samme bog.

Som civilingeniør har jeg selv en matematisk - naturvidenskabelig uddannelse, men dog ikke indenfor områder som biologi eller biokemi, hvilket er Oles og Kurts domæner. Herudover har jeg i de sidste 15 år beskæftiget mig med Martinus Kosmologi - heraf de sidste 10 år lidt mere intensivt.

”Martinus, Darwin og intelligent design” er ikke nogen begynderbog, selvom der på omslaget står, at bogen kan læses som en introduktion til Martinus Kosmologi! Men ihukommende de af Martinus’ egne artikler, der efter min hukommelse har overskriften: ”Modtageligheden for mine kosmiske analyser”, er disse analyser - med mine egne ord - blandt andet skrevet for de humane ateister, der er på grænsen til at være de begyndende åndsforskere. Som Ole udtaler i nogle af sine foredrag, er en del af de fremmeste forskere indenfor den moderne naturvidenskab på grænsen til at erkende, at der er en styrende bevidsthed bag naturens skabelser. Men disse forskere vil blive sortlistet blandt deres egne kollegaer, hvis de åbent fremførte disse tanker.

Men mange naturvidenskabsfolk (de fleste måske?) er endnu ikke åbne overfor dette gennembrud i bevidstheden. Det ved jeg af egen erfaring - via to af mine gymnasiekammerater, der i hele deres professionelle arbejdsliv har arbejdet indenfor gymnasieverdenen med undervisning i bl. a. biologi. Men disse mine to gode venner er absolut ikke modtagelige overfor noget ”alternativt” og fastholder helt og aldeles de naturvidenskabelige hovedstandpunkter!

I ”Martinus, Darwin og intelligent design” formår Ole på en overbevisende måde at gøre rede for den moderne naturvidenskabs grundlag og begrænsninger. Alle de selvmodsigelser og ulogiske følgeslutninger, som denne videnskab gør sig skyld i, kommer meget sjældent for en dag og erkendes sjældent af naturvidenskabsfolkene selv! Men med Oles forankring i begge lejre - både naturvidenskaben og åndsvidenskaben - er han som selvskreven til virkelig at gøre rede for dette. Naturvidenskabens begrænsninger og fejlslutninger fremføres derfor gennem hele bogen i kapitel efter kapitel og jeg er uenig med dem, der hævder, at bogen næsten kun handler om Martinus Kosmologi! Ole komme desuden med talrige eksempler hentet fra den virkelighed, som vi kan kontrollere og han belyser så disse set dels fra naturvidenskabens - og dels fra åndsvidenskabens side. Jeg kender ikke ret meget til Intelligent Design, men ifølge Ole stopper deres argumentation ret hurtigt, efter at de har prøvet at tilbagevise den darwinistiske udviklingslære.

Jeg synes, at Ole igennem sin bog har en stærk diskussion og argumentation i form af en logisk fremadskridende afdækning af Martinus Kosmologi, hvorpå der bygges punkt for punkt og med en intelligensmæssig styrke. Som i Martinus’ egne analyser tages der hele tiden udgangspunkt i dagligdags fænomener og disse er så ført videre med talrige citater og henvisninger til Martinus’ egne kosmiske analyser. Dette, synes jeg, er en stor styrke ved bogen, idet den interesserede så selv kan slå efter i Martinus’ egne værker. Derfor er bogen som helhed et overbevisende eksempel på styrken i Martinus Kosmologi - her brugt til at belyse den strid og de dilemmaer, der for tiden findes mellem tilhængerne af dels Darwins Udviklingslære og dels Intelligent Design! Så alt i alt synes jeg, at Ole Therkelsen med denne bog på fornem vis løser den stillede opgave.

Herudover er jeg meget glad for, at Ole har viet den sidste del af bogen til et stort afsnit om sundhed og sygdom. Jeg synes, at vi har manglet en samlet fremstilling af hele dette vigtige emne.
Desuden skriver Ole i korte sætninger og i mange kapitler og stykker med tilhørende stykoverskrifter. Hermed deles dette svære og tunge stof op i overskuelige bidder! Desuden er bogen gennemsyret af en optimistisk tone og en god humor, hvilket altid er en fordel for den interesserede læser!

Svar på Kurt Christiansens kritik af bogen

Som tidligere nævnt er bogen ikke for nybegyndere, idet det er tungt stof både vedrørende dens indhold af naturvidenskab og af åndsvidenskab. Der er derfor ikke noget

at sige til, at en anmelder fra Kristeligt Dagblad får et af bogens eksempler ”galt i halsen” og misforstår indholdet i kapitel nr. 16: ”Øjet - et organisk kamera”!

Hele kapitel nr. 15 har overskriften: ”Organerne, der begyndte som maskiner”. I sidstnævnte kapitel redegør Ole - med mange henvisninger og citater fra Martinus' værker - for baggrunden for skabelsen af den verden, som vi alle p. t. befinder os i. Specielt i de tre sidste afsnit nr.: 15.5 - 15.7 lægges der op til kapitel nr. 16. Samme emne berøres også i afsnit nr. 21.5.
Hvis man nøje læser kapitlerne 15, 16 og 21 og alle de stykker i Martinus værker, hvortil der henvises, vil man efter min mening som kosmologi interesseret ikke ”gå galt i byen”. Jeg skal efterfølgende prøve at beskrive det, således som jeg selv har forstået dette:

Der er ikke tale om, at vore tiders dyr og mennesker her på vores planet - vupti - i løbet af kortere eller længere tid - har fået udviklet øjet alene ved hjælp fra visdomsriget her i vores nuværende spiralkredsløb!
Denne udvikling strækker sig over enormt lange tidsrum! Alle vi (dyr og mennesker), der nu lever i denne verden, har i de høje åndelige verdener i det forrige spiralkredsløb udviklet og overført de fysiske opfindelser fra en endnu fjernere fortid - til i første omgang åndelige organer i disse høje verdener.

I den nævnte endnu fjernere fortid i vores forrige spiralkredsløb blev bl. a. kameraet udviklet af de daværende ”mennesker” i en fysisk verden. Det var, medens vi selv var organvæsener. Alle de levende væsener, der nu bebor vores klode og som er tilhørende planteriget, dyreriget foruden organvæsenerne, cellevæsenerne o. s. v. har i samarbejdet og på tværs af de enkelte ”spiraler” projekteret hele udviklingen på bl. a. vores nuværende klode. Som følge af denne samlede projektering har alle de medvirkende levende væsener i disse høje åndelige verdener fået dannet super-talentkerner, der har ført os alle ”frelste” igennem hele den kolossale udvikling, der har fundet sted i denne verden i det nuværende spiralkredsløb.

Det skal tilføjes, at den nuværende menneskehed på vores jord ikke har haft hele vores udvikling i det nuværende spiralkredsløb på denne klode. Desuden er de kloder, hvori de føromtalte fysiske kameraer oprindeligt blev udviklet, tilhørende verdener, der for længst er forsvundet, da der er gået et helt spiralkredsløb for os i mellemtiden.
I kapitel 16 nævner Ole visse ting, der har været medvirkende til igangsættelse af hele den lange fysiske udvikling af øjet og som hidrører fra vort nuværende spiralkredsløb. Men masterplanen for øjets udvikling har vi altså haft med os ved indgangen til vort nuværende spiralkredsløb.

Hvordan vore organer blev til

v/Ruth Olsen

I sidste nummer af bladet var der et polemisk indlæg fra Kurt Christiansen om, hvorvidt øjet eller kameraet kom først. Han mente, at rent logisk måtte øjet da komme først, for hvordan kunne man opfinde nogetsomhelst uden at have øjne at se med. Så lad os se lidt nøjere på, hvad Martinus kunne have ment med sit udsagn om, at vore organer begyndte som tekniske apparater i mineralmaterie.

I bogen “Bisættelse” kap. 146 siger Martinus, at organerne er “identiske med “maskiner” eller “redskaber”, hver især i deres første spæde begyndelse engang opfundet og fremstillet på tekniske, kemiske laboratorier eller værksteder som resultater af forudgående oplevelser, erfaringer, tænkning og beregninger, manifesteret af geniale opfindere og videnskabsmænd på længst forsvundne kloder eller verdener.”

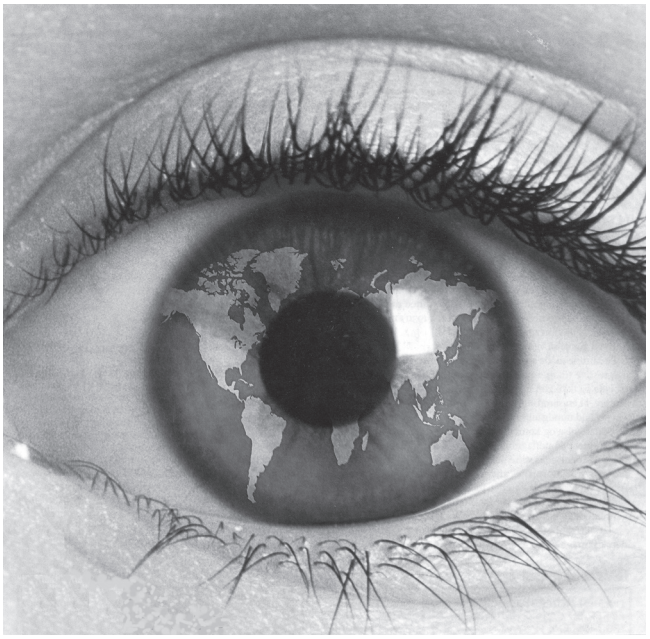

Og i kap.147 skriver han: "Alle nuværende maskiner og apparater, al nuværende teknik og kemi er ikke alene til fordel for menneskene af i dag. Nej, opfindelsernes dybeste princip og idé har en langt længere livsbasis, en langt længere mission. Deres manifestationer og kredsløb er kun fuldkommen tilendebragt, når de har udløst sig, ikke alene i den rent fysiske mineralmaterie, men også er kommen til manifestation i organisk materie, er kommen til udtryk og praktisering i kød og blod."

På de "forlængst forsvundne kloder" har der altså engang levet højtudviklede væsener, der fandt ud af, hvordan man kunne omsætte naturens energivibrationer til billeder og udvikle denne teknik til den genialitet, som vore øjne er udtryk for. Men hvordan kunne de det, hvis de ikke allerede havde øjne?

Dybest set handler sansningen af ens omverden af, om man er i stand til at omsætte elektriske vibrationer til en konkret genkendelig formation. Her på jorden kender vi mange forskellige sanseapparater, som ikke ligner vore øjne det mindste, men som alligevel sætter indehaveren i stand til en nøje afkodning af omgivelsernes vibrationer. Det gælder ikke bare insekter, men f.eks. også den blinde muldvarp og mange dybhavsfisk.

Vi må altså konstatere, at opfinderne af den "teknik", vore øjne bygger på, kan have haft en udmærket evne til at opleve deres verden med dens lugte, lyde og farver uden at have lige netop det sanseapparat, vi har. Men åbenbart har de fundet ud af, at de ved et apparat, der kunne det, vore øjne nu kan, forbedrede deres sanser på et specielt felt, ligesom vi forbedrer vore sanser med f.eks. teleskoper og mikroskoper.

Det næste spørgsmål bliver så, hvordan apparater i mineralsk materie kan udvikle sig til organer i vegetabilsk og organisk materie. Det forekommer mystisk for de mange, der ikke kender det åndsvidenskabelige verdensbillede, og derfor ikke forstår, at også mineralsk materie består af levende væsener, bare på et andet udviklingsniveau i spiralkredsløbet. Principielt er der kun en bevægelsesforskel. Materie er bevægelse uanset det er den ene slags eller den anden, men der er farten til forskel.

Jeg blev engang stillet følgende spørgsmål: Hvis både en sten og et menneske består af levende væsener, hvad er det så, der gør dem så forskellige? Det er jo ikke nemt at svare kort på. Men altså: Mineralvæsener har endnu ingen bevidsthed på det fysiske plan, hvorfor vi f.eks. kan klippe hår og negle uden at føle smerte, som Martinus forklarer det. For os at se her på det fysiske plan er det totalt bevidstløse mikroorganismer. Men det er ikke livløst stof, for der er bevægelse i det, og liv kendetegnes ved bevægelse.
Mineralmaterien er først lige begyndt at få fodfæste i den fysiske verden, men dens mikrovæseners dagsbevidsthed er stadig i den "åndelige" verden. Det vil tage årmillioner, inden deres vibrationsniveau er sænket så meget, at der kan flytte nogen vågen dagsbevidsthed ind i deres fysiske materie. De skal først passere hele planteriget, hvor de langsomt kan vænne sig til at ane fysiske vibrationer.

For at forstå evolutionens projekt må man nå til erkendelse af, at alt er liv, liv er bevægelse, og at den bevægelse foregår i to, for os at se, meget forskellige verdener. En synlig og en usynlig, alt efter bevægelsernes vibrationsgrad. I dyreriget er vibrationerne på sit laveste niveau, så når vi nu skal til at forlade dette udviklingsstadie, vil vibrationerne i vor organisme stige, og vi vil få mere og mere "luftige" organismer - indtil vi helt holder op med at inkarnere i fysisk materie.

Altså - forskellen på et kamera og et øje er blot dette, at de består af materie med forskelligt vibrationsniveau, der gør det muligt for øjets mikroorganismer at have fuld dagsbevidsthed på dette fysiske plan, og således kan det kommunikere med sit makrovæsens Jeg.

Når den moderne videnskab udtrykkes som "fysisk" eller "materiel", så er det kun udtryk for, at dens dyrkere eller ophav endnu ikke har ret mange åndelige erfaringer eller oplevelser, på hvilke de kan rette deres intelligens. De er derfor i tilsvarende grad afskåret fra at tilegne sig åndelig viden, ligegyldigt hvor stor deres intelligens så end måtte være. Ligesom der kræves fysiske erfaringer for at give fysisk viden, således kræves der også åndelige erfaringer for at give åndelig viden. Den moderne videnskab er derfor endnu ikke nogen autoritet på åndelige eller okkulte områder.

Martinus i "Menneskehedens skæbne" kap. 3

Er organdonation og organtransplantation en kærlighedshandling?

v/Gunder Frederiksen

Ja, vil mange mennesker sige. ”Det er kærligt, når et menneske beslutter sig for, at når det dør, så må dets organer benyttes som reservedele for et andet menneske, hvis tilsvarende organ af en eller anden grund er sat ud af funktion. At organdonation er en kærlighedsgerning er vist den almindelige mening – ligesom det sandsynligvis også er meningen på bjerget.

Kurt Christiansen siger om organdonation i ”Den Ny VerdensIMPULS nr. 3/2007 side 14, at ”på den måde kan man glæde og gavne andre mennesker, og være ”den barmhjertige samaritan uden at det koster noget. (s. 14) Han er dermed på linie med en stor opsat artikel i BT d. 15. okt. 2007 og efter al sandsynlighed mange andre. Artiklen, der bringes under overskriften *BOOM I ANTALLET AF ORGANDONORER*, beretter om et såkaldt *reality-show* arrangeret af hollandsk TV, hvor tre patienter angiveligt konkurrerede om en kræftsyg kvindes nyrer. Efter denne artikel stod danskerne nærmest i kø for at få lov til at give deres organer væk. BT skriver, at der er sket en ”*voldsom stigning i antallet af danskere, der har meldt sig til donorregistret. Tilmeldingerne er nærmest eksploderet*. Et tydeligt eksempel på at det moderne menneske gerne vil gøre en god gerning. Og det er jo et godt tegn.

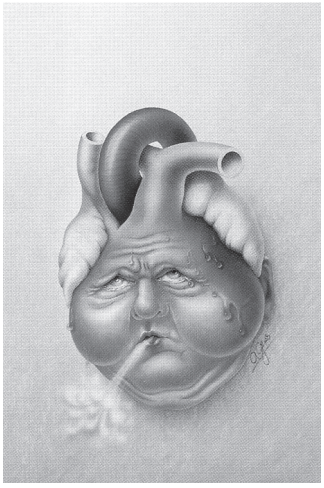

Men er det nu en god gerning? Sådan ser det ud for en overfladisk betragtning – altså set i et lokalperspektiv. Efter min mening er det imidlertid ikke blot en kortsigtet vurdering, men også en ren materialistisk betragtning. Det er ude af trit med tanker om evigt liv, om skæbnelov og alt, hvad der ligger i det verdensbillede, som via Martinus er født til jorden, og som stadig flere mennesker studerer og af bedste evne prøver at leve op til. Det er for mig at se et typisk eksempel på lokallogik, men en forståelig lokallogik, og hermed en ”logik”, som ikke herfra skal møde nogen form for kritik.

Ikke desto mindre ser det anderledes ud, når vi prøver at se tilværelsen i kosmisk perspektiv. Så opdager man, at der er nogle ting, man overser. Transplantation er dybest set en fejltagelse fordi, man overser følgende:

1. Det fremmede organ er et selvstændigt væsen med sin egen personlighed og sit eget skæbnemønster.
2. Det organ, der skal tilpasse sig et helt nyt miljø skal bruge så mange kræfter på denne tilpasning, at det svækkes betydeligt. Det trækker på kræfter fra værtsorganismen, hvilket medfører, at værtsorganismen bliver svag og måske syg.
3. Værtsorganismen vil i kraft af immunforsvaret kæmpe mod det organ, der skal indopereres i det syge menneskes krop, hvilket i sig selv er en sund og naturlig funktion, som det er forkert at modarbejde. Ikke desto mindre indgives der medicin, for at hæmme denne funktion, hvilket ikke blot strider imod livets love, men kan også medføre, at patienten rammes af karmaloven. Som jeg forstår det, kan det eventuelt vise sig ved, at patienten i næste inkarnation fødes som en svag lille baby, der eventuelt skal holdes kunstigt i live i starten.

Organdonation og organtransplantation er således ikke som mange vil gøre det til: en kærlighedsgerning. Det fremgår tydeligt af de kunstige funktioner, der benyttes, for at det i det hele taget kan lykkes og de farer, man udsætter værtsorganismen for. Tanken er en frugt af et materialistisk livssyn og en tro på et-livs-tanken, samt en deraf følgende angst for den død, som Martinus ud fra et kosmisk livssyn har udtrykt som: ”Livets største overraskelse til mennesket” – en overraskelse, der består i, at det ”såkaldt døde” individ opdager, at døden ikke har nogen eksistens – de levende væsener er udødelige – livet er evigt.

Ved transplantation går man imod livslovene. Ved at stole på livets sande natur er man derimod på bølgelængde med det livgivende princip, ligesom det, så vidt jeg kan se er mest i overensstemmelse med Martinus' verdensbillede. Tilværelsen er heldigvis så viselig indrettet, at når en organisme ikke ved egen hjælp er i stand til at opretholde livet på det fysiske plan, så bliver den udskiftet med en ny i en ny inkarnation. Livet er evigt. Det kan næppe være bedre.

Om de nye udgaver af "Livets Bog"

v/Søren Ingemann Larsen

Mange Martinusinteresserede vil have bemærket, at de seneste nyudgivelser af "Livets Bog" – Martinus' hovedværk – har undergået synlige forandringer i forhold til de første udgaver, og dette har givet anledning til kritik, bl.a. fra undertegnedes side, se "Den Ny Verdensimpuls" september 2005.

De første af de nye udgaver indeholdt ingen detaljerede oplysninger om, hvorledes de var ændret i forhold til de tidligere, men de seneste – fx den nye udgave af "Livets Bog 6" – indeholder på titelbladet følgende meddelelse:

Ændringer i forhold til 2. udgave fra 1984:

Der er foretaget en retskrivningsmæssig opdatering og korrektur i overensstemmelse med retningslinjerne for ændringer i Martinus' værker, jf. bogen Samarbejdsstrukturen, udgave 2003, kap. 13.6. Der er rettet nogle få betydende fejl i teksten, som er markeret med fodnoter. Den retskrivningsmæssige opdatering omfatter tilpasning af forældede stavemåder i overensstemmelse med Retskrivningsordbogen 2001 fra Dansk Sprognævn. For at give et bedre overblik er bogens layout ændret, så stykoverskrifterne nu står som margennoter til venstre på siderne.

Så skulle man jo tro, at den hellige grav var vel forvaret, for de ændringer, der er foretaget, er angiveligt "i overensstemmelse med retningslinjerne", og disse retningslinjer måtte man vel forvente, var formuleret af Martinus selv.

Men det er ikke tilfældet. Der er tale om retningslinjer formuleret af Rådet efter Martinus' død og løbende revideret af Rådet. Den mig bekendt seneste udgave – som så vidt jeg kan se ikke er offentlig tilgængelig, heller ikke på internettet – er "Version 3.5 - september 2002 - godkendt i Rådet 27. oktober 2002 - Senest revideret 18. januar 2005".

Med andre ord går ovennævnte meddelelse egentlig blot ud på, at det oplyses, at de gennemførte ændringer overholder nogle regler, man selv har formuleret, og disse er i øvrigt ikke umiddelbart offentlig tilgængelige.
Ganske vist tager "retningslinjerne" udgangspunkt i udtalelser og erklæringer fra Martinus selv. Bl.a. henvises til et Rådsmødereferat dateret 16. marts 1976, hvori der står:

Det blev fastslået som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser, heller ikke ved oversættelse, uden Martinus' medvirken.

Underligt nok henvises der ikke i de omtalte retningslinjer til den "Lov", som Martinus før sin død formulerede som grundlag for Rådets og Instituttets virksomhed. Denne Lov ("Love af 25. maj 1982 med rådets kommentarer") nås på *http://martinus-on-tour.info* - under Info-materiale - Martinus Institut.
Den første – og må man tro vigtigste – lov for Martinusinstituttets aktivitet lyder:

[Instituttet skal] Bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side.

Rådets egen supplerende kommentar til dette punkt er følgende:

Værkerne skal bevares uændret, så eftertiden ikke skal være i tvivl om, hvad der faktisk er Martinus egne værker, og hvad der ikke er.

På denne baggrund er det vanskeligt at forstå, hvordan Instituttet og Rådet synes, det har kunnet tillade sig at ændre, som det er sket. Resultatet er jo nemlig, at man har bevæget sig så langt fra de originale udgaver, at det, man udgiver nu, ikke med rette kan siges at være "originalt".

Det virker som om Rådet/Instituttet har de bedste hensigter og principper, men man gør sig tilsyneladende ikke klart, at man i praksis ikke efterlever disse.

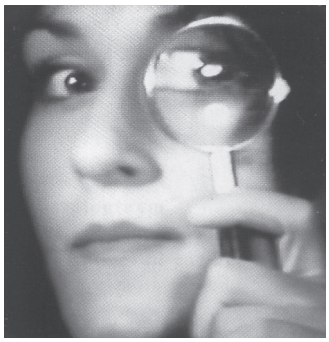

Disse principper kommer også til udtryk i den redegørelse, Instituttet har udarbejdet, og som er tilgængelig på internettet med titlen "Udgivelse af Martinus' efterladte skrifter" – Oktober 2004 (kan i skrivende stund downloades fra Martinus Instituttets hjemmeside www.martinus.dk.

Her udtales følgende:

For Instituttet betyder det, at vi er tildelt en meget begrænset opgave, hvis vigtigste del består i at bevare værkerne uændrede og at stille dem til rådighed for omverdenen som det uvurderlige kildemateriale, de er.

Dette stemmer jo fint overens med ovennævnte "lov". Men ligesom vi ser det med de nye versioner af Livets Bog, er virkeligheden blevet en anden. Bogen "Den intellektualiserede kristendom" lever bestemt ikke op til det opstillede princip. Den er et resultat af en omfattende bearbejdelse og redigering og fremstår således i en form, der ikke giver den ægte sandhedssøgende forsker (som vi jo alle er eller bliver) en fair mulighed for at vurdere det "uvurderlige kildemateriale", Martinus efterlod sig som udgangsmateriale for den udgivne bog. Bogen fremstår derimod som et færdigredigeret værk autoriseret af Martinus, endda som del af "Det tredje Testamente", og ikke som den samling fragmenterede og ufærdige elementer, kildematerialet må have bestået af, og som dets forfatter uomtvisteligt ikke mente var klar til udgivelse.

I tilfældet med de nye udgaver af Livets Bog har man har ganske vist gjort et stort og prisværdigt arbejde med at registrere alle de foretagne ændringer, men resultatet af dette arbejde er ikke blevet publiceret eller på anden måde gjort tilgængeligt, fx på internettet. "Det uvurderlige kildemateriale" er med andre ord ikke "tilgængeligt for omverdenen".

Jeg har dog haft mulighed for at se nogle af disse lister, og listen for "Livets Bog 6" former sig som en tabel på hele 29 sider med rettelser, og så er de retskrivningsmæssige rettelser endda ikke medtaget. Langt de fleste ændringer er fra 1984 og 2005, men der er også nogle fra 1973. Som bekendt døde Martinus i 1981, men selv om han teoretisk kan have haft indflydelse på 1973-rettelserne, er det ikke dokumenteret, at han har set og godkendt disse. Som nævnt kan det derimod dokumenteres, at Martinus har udtalt, at "ingen rettelser må foretages uden at de er blevet formelt godkendt af Martinus selv". Så hele denne liste af rettelser plus de allerede omtalte ændringer i retskrivning, ombrydning, paginering etc. må betragtes som ændringer i forhold til den original, som Martinus - forfatteren selv - ønsker bevaret uændret.

Hvad i øvrigt specielt pagineringen angår, omtales denne ændring hverken i retningslinjerne eller i den ovenfor citerede meddelelse på titelbladet.
Men det forholder sig således, at i de to hovedværker, "Livets Bog" og "Det Evige Verdensbillede", er der fra Martinus' hånd anvendt "fortløbende paginering", dvs. der påbegyndes ikke med "side 1" i hvert bind, men sidenummereringen fortsætter hen over bindene. Dette valg fra Martinus' side er fraveget i de nye udgaver, hvor sidenummereringen starter forfra i hvert bind.

Udover de praktiske problemer dette, i kombination med ombrydning og ændret layout, nu vil skabe med hensyn til at navigere rundt i værket og lokalisere og henvise til steder i teksten, savnes der belæg for denne ændring fra Martinus' side. Han må jo have haft en begrundelse for sit oprindelige valg af pagineringsprincip.

Og man kan spørge sig, om Martinusinstituttet og Rådet helt har gennemtænkt konsekvenserne af disse ændringer. Hvordan bliver mon situationen, når fx en studiegruppe består af personer, hvoraf nogle sidder med den nye udgave og andre med den originale. Ganske vist kan man støtte sig til styknumre i "Livets Bog", men det kan man jo ikke i de andre værker. Og det er min egen erfaring, at selv når man skal orientere sig i "Livets bog", sker det med henvisning til sidenumre og ikke (kun) til styknumre, hvoraf jo nogle som bekendt går hen over flere sider.

Rådets/Instituttets opgave kan ikke være at udfordre og afprøve grænserne for, hvad der teoretisk kunne forsvares at foretage af ændringer, når nu Martinus så kategorisk har ønsket, at "værkerne skal bevares i den stand, han efterlod dem i". Instituttet har valgt at indfortolke nogle ønsker og hensigter, som der slet ikke findes dokumenteret belæg for. De ændringer af mere eller mindre formel art, der er foretaget, kan hverken direkte eller indirekte dokumenteres at være sanktioneret af Martinus. Hvis værket er udgivet, som det nu er sket, med åbenlyse ændringer, skulle det klart være udtrykt af Martinus, at fremtidige udgaver kan og skal undergå ændringer af den art, som der er tale om. Når dette ikke kan dokumenteres, bør forsigtighedsprincippet gælde, og derfor bør værkerne udgives, således at de kommer så tæt som praktisk muligt på den stand, i hvilken Martinus efterlod dem.

Det kan ikke dokumenteres noget sted, at Martinus har udtalt, at ”efter min død skal de nye originale udgaver løbende opdateres med hensyn til retskrivning, og ”fejl”, der måtte kunne findes i værket, skal rettes, så teksten kan blive så korrekt som muligt. Layoutet af mine bøger skal også ændres, så det er i overensstemmelse med den til enhver tid gængse standard. Det fortløbende pagineringsprincip, jeg valgte i ”Livets Bog” og ”Det Evige Verdensbillede”, er kun midlertidigt og skal ikke bevares i fremtidige udgaver. Og ganske vist har jeg udtalt at ”værkerne skal bevares som jeg har efterladt dem”, men det skal kun betyde, at I skal passe godt på dem, så de ikke tager skade, og at I endelig ikke må ændre i selve de originale fysiske manuskripter”.

Det havde været mere oplysende, hvis der på titelbladet til de nye bogudgaver i stedet for den nuværende, citeret i starten af denne artikel, blev trykt:

Den Lov, som Martinus ved sin død formulerede med hensyn til uændret bevarelse af værkerne, skal ifølge Rådet for Martinus Institut ikke forstås sådan, at Instituttet er forpligtet til at genudgive værkerne således, at de ligger så tæt som praktisk muligt på deres originaler. Det strider efter Rådets mening derfor ikke imod begrebet ”uændret bevarelse af værkerne”, som er essensen i Loven, at foretage rettelser i teksterne efter egne opsatte regler samt ændre i paginering, layout, skriftype og ombrydning.

Enhver seriøs Martinusforsker vil ikke nøjes med en bearbejdet udgave, men ønsker og har krav på at kunne føle sig fuldstændig tryg ved, at den udgave, vedkommende har for sig, er den fuldtud originale. Dette krav tilgodeses ikke med den nuværende udgivelsespolitik, og den bør derfor ændres.

Det er uundgåeligt, at der før eller siden vil blive stillet krav om, at den originale tekst vil være let tilgængelig for enhver interesseret, så meget desto mere som dens forfatter som nævnt klart selv har ønsket dette. Det ville være mest betryggende og samtidig godt for Rådets videnskabelige renommé, hvis det var Martinusinstituttet og Rådet, som jo har ophavsretten i hvert fald et stykke tid endnu, der forestod en sådan udgivelse. Og jo før jo bedre.

Kommentar fra Martinus Institut

v/Rådet for Martinus Institut

Vi giver her med kort varsel en første kommentar til Søren Ingemann-Larsens indlæg.
Vi vil gerne senere fremkomme med en uddybende redegørelse for de principper, der følges ved behandlingen og udgivelsen af Martinus’ værker.

Instituttet har glæde af Sørens Ingemanns viden og engagement på det sproglige område og han har ydet en stor indsats med at indscanne Martinus’ originalmanuskripter til Livets Bog, sådan at disse nu foreligger både i papirform og i en digital ”billedform”. Vi vil nævne, at der tidligere har været en indgående dialog med ham om de spørgsmål, som rejses i indlægget, og vores holdning er, at der skal findes løsninger på de behov Søren peger på, sideløbende med at vi fortsat sørger for udgivelse af fremtidsrettede udgaver såvel af de danske som de udenlandske bøger.

I dag er situationen den, at Instituttet udover de nævnte originalmanuskripter er langt fremme med også at sikre digitale versioner både af de trykte førsteudgaver og alle efterfølgende genudgivelser af de enkelte værker. Instituttets hovedopgave med at sikre bevarelsen af det historiske danske kildemateriale løses således i en langt mere veldokumenteret form, end det tidligere har været teknisk muligt. Alle der har spørgsmål til dette materiale er velkomne til at kontakte Instituttet.

Men som vi forstår Søren Ingemann, så har han det særlige ønske specielt til de danske bøger, at det ikke kun er selve indholdet der skal bibeholdes uændret, men også den ydre præsentationsform, dvs. sideopsætning, sidenummerering, layout, skrifttype, retskrivning mv.
Det er ikke en helt enkel opgave, fordi trykning af alle bøger i dag baseres på den digitale trykketeknik med de opsætnings- og formatmæssige ændringer, det medfører. Det er heller ikke så enkelt at fastslå, hvilke udgaver der i så fald skulle være uændrede, fordi Martinus i lighed med andre forfattere har foretaget rettelser og indholdsmæssige ændringer i korrekturen både i forbindelse med de trykte førsteudgaver og ved senere genudgivelser i hans levetid. Vi er dog sammen med Søren nået frem til, at vi gerne vil stile mod at gøre de trykte førsteudgaver tilgængelige. Instituttet har i dag nogle få ekstra eksemplarer af disse udgaver, som kan tilbydes særligt interesserede. Hvis der med tiden viser sig et økonomisk bæredygtigt behov for at lave egentlige fotografiske genoptryk af disse historiske tekster, vil der også være

mulighed for det. Det er dog en ret omfattende opgave, som vi behøver tid og ressourcer til.

Udover bevarelsen af kildematerialet er det Instituttets hovedopgave at få værkerne publiceret i en betryggende form. Her drejer det sig ikke kun om de danske udgaver, men tillige om publicering på en række andre sprog. Det er vigtigt at have det overordnede perspektiv for øje, at Martinus' verdensbillede i kraft af sin universelle karakter har bud til fremtidens mennesker og til interesserede udover hele verden. Langt de fleste af fremtidens interesserede vil således skulle læse og studere værkerne på andre sprog end det udbredelsesmæssigt meget lille danske originalsprog. Samtidig sker der en rivende udvikling i de digitale trykke- og præsentationsformer. Derfor gælder det om, at vi forbereder os på denne udvikling.

Efter Martinus' bortgang har både de tidligere og nuværende rådsmedlemmer drøftet indgående, ud fra hvilke retningslinjer behandling og udgivelse af teksterne kan videreføres i fuld overensstemmelse med hans ønsker og intentioner. Det er fremgået af disse drøftelser - og tillige af foreliggende eksempler på de rettelseslister Martinus har godkendt - at han skelnede nøje mellem teksternes indhold på den ene side og den retskrivningsmæssige udformning på den anden side. Man kan udtrykke det på den måde, at han var kategorisk med hensyn til indholdet og pragmatisk med hensyn til formen og retskrivningen. Undervejs i forfatterskabet valgte han eksempelvis selv at overgå til den officielle nye retskrivning, som blev indført med retskrivningsreformen af 1948.

Hovedpunktet ved udgivelse af bøgerne er altid, at indholdet af teksterne så absolut bevares uændret. Ingen skal være i tvivl om, at værkerne til stadighed fremstår autentisk med det indhold, som den kosmiske bevidste Martinus indskrev i dem. Det gælder også ved oversættelse af værkerne, at de indholdsmæssigt søges holdt så tæt på originalen som muligt. Men når teksterne omsættes til et andet sprog, bliver den ydre præsentationsform helt naturligt ændret og moderniseret, fordi tekstmængden normalt ikke passer med den danske, man bruger måske anden trykketeknik, man bruger det pågældende sprogs moderne retskrivning og man forsøger jo ikke at overføre trykfejl ol. til et andet sprog. Hovedlinjen fra Instituttet er derfor, at når det gælder selve formatet for værkerne, så skal såvel de danske som de udenlandske læsere så vidt muligt have dem tilbudt i den samme retskrivningsmæssigt opdaterede og fremtidsrettede form, som også udnytter mulighederne i den nye digitale verdens teknik. Det skal ikke være sådan, at kun de udenlandske læsere tilbydes den moderne form og de danske læsere kun en historisk form. Men ved siden af det er der som nævnt mulighed for, at særligt interesserede kan få adgang til bøger i den historiske form, der blev benyttet ved den trykte danske førsteudgave af de enkelte værker.

I vores uddybende redegørelse vil vi nærmere belyse arbejdet med værkerne, herunder brugen af rettelseslister som dokumenterer alle registrerede småændringer fra udgave til udgave, inkl. de uundgåelige banale trykfejl der opstår når store tekstmængder behandles manuelt, som det er sket gennem alle årene frem til den digitale tidsalder. Udgivelsen af efterladte manuskripter hviler på de retningslinjer, Martinus har givet på dette område. Vi henviser her til at nærlæse Instituttets orientering af oktober 2004, som findes på www.martinus.dk.

Kærlighedens analyser

v/Søren Jensen

Det højeste facit

Læsere af Det Tredie Testamente, er ikke i tvivl om budskabet. Her dokumenteres universets kærlighedsnatur. Alle livets detaljer går op i dette facit. Kærligheden er selve livets grundtone.

Vi kan selv veje alle påstande op mod livets grundlov – og dermed gøre os uafhængige af de ydre autoriteter en efter en. Men vi kan også fuske lidt med vægten. Det gør vi når vi pakker vores egne meninger ind i den evige visdom – for vi har jo fri tilgang til Martinus' urokkelige logik.

Vi skal lære at tænke selv

Sommetider er vi som børnene, der kaster sig over forældrenes garderobe, iklæder sig voksenlivet og i fantasien bliver voksne – uanset de farligt lange bukseben og hængende ærmer.

Andre gange lykkes det os bedre at camouflere vor ufærdige tilstand og markere vor individualitet.
Godt for det, men vi skal jo ikke gå rundt i "andres klæder" hele livet. Livets mening er at gøre os totalt selvstændige og frie, at lede os til det kosmiske perspektiv over livet. De kosmiske analyser er netop formet som logiske tankerækker for at vi kan kontrollere dem ved hjælp af vores egen logik. Derved bliver analyserne en støtte for vores egen kosmiske barndomsfase.

Fra ydre påbud til indre moral

Barndommen er omgærdet af visse regler og påbud, der skal beskytte mod alt det vi endnu ikke kan håndtere. I vores kosmiske barndom udgør religionerne de nænsomme arme, der støtter os så vi ikke falder og slår os unødigt. De ydre leveregler og moralske påbud tjente som hjælpende hænder, de skulle jo nødig forhindre os i at gå selv.

Virkelig moral er et indre anliggende, ellers er der tale om diktatur. For det humane menneske virker ydre regler og påbud som "snærende bånd", det for alt i verden må gøre sig fri af. Hvis det følger forældede traditioner kan det risikere at dø af mangel på næring – uanset om det går i flok eller alene. Det humane menneskes eneste virkelige beskyttelse ligger i at gøre tingene rigtigt – altså logisk og kærligt. Det må selv overveje hvad der er "godt" og hvad der er "ondt" i alle detaljer af livet, det er jo meningen med det hele. Det skal nå frem til at bære loven i sit hjerte.

Den indre struktur

I bogen "Samarbejdsstrukturen" (udarbejdet efter Martinus bortgang) sammenflettes de evige kosmiske sandheder med ufærdige menneskers meninger. Det kan føre til visse misforståelser.
Det er fx uheldigt hvis det logiske i at beskytte Martinus originale tekster og symboler uforandrede anvendes som argument mod udstillinger og informationer om værket.

Den struktur, der formår at løse den moderne verdens "samarbejdsproblem" består ikke i regler og love, men i kærligheden og evnen til at handle derefter. Hele Det Tredie Testamente handler om denne "struktur". De kosmiske analyser fører alkærligheden i bevis – alt hvad der strider imod dette facit kan simpelthen ikke passe. Analyserne er livets forsvar for alle levende væsener.

Polforvirring

I Per Bruus-Jensens artikel: "Kongevejen og polforvandlingens slutstadier – om polforvandlingen og den homofile risikofaktor" anvendes ordet "kongevej" om

den heteroseksuelle- til forskel fra den uglesete homoseksuelle tilstand. Dette legitimeres med ”drøftelser mellem forfatteren og Martinus”. Disse drøftelser kan læseren dog ikke selv kontrollere, hvad gør han så?

Jeg forsøgte at finde Martinus anvendelse af ordet ”kongevej”. Jeg ledte forgæves i Livets Bog, men fandt til sidst et foredrag: ”Ad livets kongevej” (Kosmos 6/94) om livets forvandlingsproces fra evighed til evighed. I foredrag har Martinus – som altid – fokus på udviklingen frem mod den alkærlige tilstand – livets kongevej.

Om vi er ”på sporet” eller for en tid er havnet ”ude i rabatten” afhænger efter min mening ikke af om vores udfoldelser er rettet mod det eller det køn, men udelukkende af om de er til glæde for vor næste. Eller med mesterens egne ord:

”Der, hvor væsenerne er afvigende fra den autoriserede parringsdyd, men ikke har farlige tendenser hverken i sadistiske eller morderiske retninger, eller der, hvor der ikke er tendenser til efterstræbning af mindreårige eller forekommer tilfælde, hvor væsenerne ligger under for deres drift som en last, de ikke kan beherske, og den derfor vil føre dem i afgrunden, føre dem imod sindssygdom og åndssvaghed, er der jo ikke noget ved disse væseners seksuelle indstilling, der kan genere andre eller berettige disse til at gribe ind. Og her viser det sig da også, at der ikke er noget som helst at gøre. Her er den seksuelle udvikling nemlig ikke afsporet” (uddrag fra Martinus Livets Bog V stk. 1789). På livets guldvægt vejes alle tanker og handlinger kun op imod næstekærligheden.

Det seksuelle spørgsmål behandles også af Kurts Christiansen. Kurts store arbejde til trods har der indsneget sig følgende påstand i den omfattende biografi om Martinus liv: ”For Martinus er homoseksualiteten derfor fuldt forståelig men kun en midlertidig ”fejludvikling”” … ”Det er desværre sådan, at nogle mennesker, der interesserer sig for Martinus kosmologi, har misfortolket dette, så de tror, at man skal gennemgå en homoseksuel fase, for at blive mere udviklet. Det er helt forkert, hvilket man let kan forvisse sig om ved at læse Martinus bøger.” (Afsnit 9 s. 124).

Forvirringen grunder sig sikkert i forskellige definitioner af ordet ”homoseksuel”. Men her gælder det indholdet bag mesterens ordvalg. Jeg citerer her Martinus fra bogen ”To slags kærlighed”: ”Alkærligheden træder her i stedet for den i væsenet nu degenererende eller døende kunstige parringssympati eller forelskelsestilstand, hvis objekt kun kan være et væsen af modsat køn.

Når mandens seksuelle trang ikke mere er rettet imod kvinden, og kvindens seksuelle trang ikke mere er rettet imod manden, bliver det naturligt, at de drages imod væsener af deres eget køn.” (kap. 50) … ”Det er dog ikke meningen, at man skal begynde at øve sig i at holde af sit eget køn. Det skal man endelig ikke prøve på, for så bliver det til en afsporing. Det skal vokse indefra, denne følelse skal komme helt af sig selv – og vokse langsomt.” (Martinus: ”Verdens Frelse” - Kosmos 12-2002).

Kærligheden til mennesket

Således vikles vi igen ud af årsagen til al krig, ufred (og seksuel kappestrid): ”Kun evnen til at elske deres eget køn kan fjerne al rivalisering og den heraf affødte skinsyge, som er sædkimen til absolut alt, hvad der kommer ind under begreberne antipati, vrede, had, krig, mord og drab etc. ” .. ”At den dobbeltpolede eller rettere sagt topolede seksualisme i første instans bringer individet til at drages imod sit eget køns ydre seksuelle struktur er naturligvis en selvfølge og ændrer ikke foranstående princip.” (Uddrag fra Livets Bog V stk. 1898).

Heller ikke på det seksuelle område kan vi altså overlade styringen af vores liv til mennesker med andre forudsætninger end os selv. Martinus: ”’At holde sin sti ren’ er således ikke altid dette blindt at følge de autoriserede dogmer, men derimod udelukkende dette at følge og opfylde selve naturens eget absolutte krav.” (Citeret fra Livets Bog III stk. 850.)

Med tiden bliver kærligheden til mennesket i mennesket – det tredje køn så at sige – vigtigere end alle selviske behov. Men organet for denne kærlighed skal have tid at vokse til ”skels år og alder” i sit helt eget tempo: “Guds mølle maler langsomt, men den maler”. Udviklingen følger en urokkelig kurs, den nye sympatievne har til formål at gøre os ét med alt levende omkring os – Gud.

Kan kærlighed overvinde alt?

v/Gunder Frederiksen

Om kærlighed kan overvinde alt? Et usædvanligt spørgsmål. Et provokerende spørgsmål. Og ikke mindst – et vanskeligt spørgsmål. Ikke desto mindre er der ganske almindelige mennesker, der svarer Ja! *Kærlighed overvinder alt*. De skilter endog med det. Ja, de smider det endog lige i hovedet på en militærjunta, der konkret ved hensynsløs og brutal fremfærd har hævdet det modsatte – altså at ukærlighed er stærkest!

I spidsen af en folkelig demonstration går et menneske i Myanmar (det tidligere Burma) med et stort banner med ordene:

"Loving Kindness Must Win Everything"

Her i Vesten kender vi først og fremmest Buddhismen fra Dalai Lama, som efter at være tvunget i landflygtighed rejser over hele jorden som ambassadør for Buddhismen. Det er dybt menneskelige følelser som barmhjertighed, tilgivelse og kærlighed, der præger det billede, vi får af såvel Dalai Lama som kernen i Buddhismen

Men hvor aktuelle og hvor stærke er sådanne egenskaber, når de møder modstand? Bløde værdier som kærlighed sættes jo også højt inden for kristendommen og her ikke mindst den reformation af kristendommen, som har set dagens lys i Martinus kosmologi? - Kan kærlighed overvinde alt?
Det får vi en prøve på i disse dage, hvor verdens øjne er rettet mod Burma, eller som det nu efter militærets magtovertagelse hedder Myanmar.

Hvem er Aung San Suu Kyi?

Men hvem er den spinkle lille kvinde med den store karisma, som blev tildelt Nobels fredspris, som hun dog ikke egenhændigt kunne modtage, eftersom den regerende militærjunta, der styrer Myanmar med hård hånd, havde sat hende i husarrest?
Aung San Suu Kyi er 62 år og praktisk taget ukendt indtil 1988, da hun pludseligt trådte frem på den politiske arena i Burma nu Myanmar. Allerede som 15-årig blev Aung San Suu dybt fascineret af Gandhis ikke-volds principper. Hun foretog studier på universitetet i Oxford og arbejdede i FN-sekretariatet i New York fra 1967 til 1971. Afgørende for hendes indstilling til frihed var ikke mindst oplevelsen af borgerrettighedsbevægelsens kulmination i USA. I Martin Luther King fandt hun flere lighedspunkter til sit store forbillede Mahatma Gandhi.

Aung San Suu Kyi træder frem

På samme tid begyndte den studenterledede demokratibevægelse i Burma at røre på sig. Efter en massakre, hvor militæret åbnede ild, spredtes rygtet om, at Aung Sans datter Aung San Suu Kyi var i landet. Hun blev opfordret til at træde frem og tog imod opfordringen.

På en centralt beliggende plads talte hun med en overraskende kraft og styrke. Hun sagde, at hun følte, at hun måtte følge sin faders eksempel, og folk lyttede andægtigt. Efter talen brød et øredøvende bifald løs. Der blev stiftet et demokratisk parti, og hermed var signalet givet til frihedskamp. Folket havde fået en leder.
Aung San Suu Kyi rejste nu land og rige rundt og holdt taler om frihed og demokrati, som folket strømmede til i tusindtal.

Aung San Suu Kyi arresteres

I 1989 blev denne åbenlyse udfordring imidlertid for meget for militærjuntaen, og hun blev sat i husarrest. Et valg i maj 1990 blev en overvældende sejr for det demokratiske parti, som Aung San Suu havde stiftet. Den **N**ationale **L**iga for **D**emokrati, som partiet blev døbt, erobrede således 392 af de 485 pladser i parlamentet. Dette klare nederlag for den siddende regering var for meget for de herskende generaler. De ignorerede simpelt hen valgresultatet og beholdt magten. Parlamentet trådte aldrig sammen. I stedet arresterede de 60 af demokratibevægelsens kandidater, medens 20 nåede at flygte til nabolandene.

Flere og flere borgere – først og fremmest studenter og

munke – tog del i demonstrationerne mod militærjuntaens egenrådige voldsregime. Langs fortovene stod folk og klappede af demonstranterne og deres bannere – et af dem – et meget stort – med det optimistiske slogan *"Loving Kindness Must Win Everything"* – netop et af hovedbudskaberne i buddhismen og i munkenes protestmarch. Men de viste samtidig, at de ikke havde glemt deres stolthed. Flere af tiggermunkene vendte deres tiggerskål med bunden opad for at signalere, at det ikke er almisse, men demokrati de demonstrerer for.

Mange frygter militærets indgriben, og man spørger, om der i så fald kan forventes hjælp fra USA eller FN? En journalist mener ikke USA vil gribe ind først og fremmest på grund af Myanmars naboskab til Kina, men også - betegnende nok - fordi der ikke er olieinteresser på spil!

Munkedemonstrationerne tiltrak flere og flere mennesker, og folk stod på fortovene og klappede af deres messe, der lød således: *"Til de utallige væsener: Måtte I være fri for fare og fri for vrede. Måtte I blive fri for lidelser og måtte jeres hjerter være fredfyldte. Måtte der komme fred på jorden".*

Soldater iført politiuniformer brugte tåregaskanoner, og de fik ordre til at skyde lige over hovedet på demonstranterne. Et øjenvidne berettede om, at uropolitiet jagtede munkene og tævede dem. Over 200 blev halet op på lastbilers lad og kørt bort. Folk var meget vrede, men alligevel håbefulde. På et tidspunkt ankom FNs udsending; Ibrahim Gambari. Det gav håb om, at landets generaler ville nedlægge våbnene og starte forhandlinger med demonstranterne.

Fra udlandet var der stigende pres på Myanmar. Juntaens stærkeste allierede, Kina og Japan begyndte også at følge en række lande i deres fordømmelse af styrets fremfærd.

Aktuelt

Nu, hvor disse ord via PC-eren finder vej til papiret, har forhandlinger fundet sted mellem Myanmars diktatoriske regering og demokratibevægelsen repræsenteret først og fremmest ved dens forkæmper Aung San Suu Kyi. Forhandlingerne fra regeringens side var ikke andet end et forsøg på at fjerne opmærksomheden fra juntaens blodige overgreb på prodemokratiske demonstranter. Aung San Suu Kyi har fået kortvarigt lov til at forlade sit hjem, hvor hun har tilbragt tolv af de seneste 18 år i husarrest. Hun skulle mødes med regeringens forhandlingsleder for at bygge bånd til oppositionen. Det kan tages som et tegn på, at regeringen søger at mindske det internationale pres, der er lagt på regeringen om at få løst den spændte situation. Samtidig fortsætter munke og studenter deres fredelige demonstrationer, som støttes af befolkningen.
Iflg. "Information" d. 28.10.2007 er "Juntaen over en bred international kam blevet fordømt for sine handlinger og har behov for at vise forhandlingsvilje forud for et nær forestående møde med FNs særlige udsending, Ibrahim Gambari".

Midt i al det forfærdelige bliver der dog også plads til et smil over en speciel demonstrationsform – eller måske endog en høj latter (det bestemmer du!): I Filipinernes hovedstad Manila kaster kvindelige demonstranter bl. a. deres trusser mod Myanmars ambassade!

Hvad mener vore læsere?

Vore læsere kan berettiget sætte spørgsmålstegn ved, om vi også skal beskæftiger os med emner, som vi her har bragt på bane? Når jeg imidlertid finder det berettiget, så er det blandt andet ud fra erindringen om, at Martinus ofte talte om spændingsfeltet mellem "magt for ret" og "ret for magt", ligesom han jo altid fremhævede kærlighed som den kraft, der i sidste ende er den stærkeste magtfaktor, som det jo også fremgik af de buddhistiske bannere. Det er jo netop den opfattelse, der i Myanmar er ved at stå sin prøve i et aktuelt samfund.

Myanmar-krisen kan ses som en af mange andre prøver på denne udfordring til det menneskelige i nutidsmenneskene, der udspilles på internationalt plan. Der efterlades en karmisk gæld, som vil ramme militærjuntaen på et eller andet tidspunkt.

Her må vi erkende, at Myanmar såmænd blot er et af mange spejlbilleder af menneskets to sind. På det personlige plan har vi nok endnu ikke helt frigjort os fra tilstande, der med en vis grad af humoristisk sans kan karakteriseres som "de flyvende tallerkeners krig i køkkenet". Med Martinus kosmologi som indfaldsvinkel bør en krise,

som ovennævnte løses af en international domstol under FN. Det må også forventes at blive tilfældet i fremtiden, når menneskeheden modnes til en kosmisk livsforståelse, hvortil der dog stadig er en lang og stenet vej.

Dybest set er kærlighed en mangelvare i Burma som overalt i verden. Og det er kærlighed, indlevelse i andres tænkemåde, humanisme som ledetråd for samfundsspørgsmål og vekselvirkning de enkelte individer imellem, de enkelte trosretninger imellem, regeringer og borgere imellem, der skal redde verden. Det er i det enkelte menneske, at kærligheden skal spire og gro. Fred, harmoni samt sundhed i sjæl og legeme skal indtage en langt større plads i hverdagen hos os alle.

Men den kaotiske verden med krige vold samt nød og elendighed, der er hverdag for millioner og atter millioner af mennesker verden over, kan næppe undgå at fremme ønsket om en bedre verden. Gradvis vil humanitære organisationer få større og større indflydelse, og et kommende rigtigt menneskerige her på jorden vil på baggrund af de mange lidelser blive mere og mere synligt. En kærlig verden skimtes fjernt i horisonten. Men på et tidspunkt vil menneskene blive modne til den verdensregering FN er begyndelsen til. Og dermed er rammerne skabt til et rigtigt menneskerige – dvs. en verden, hvor det kærlighedsbud, der fødtes til verden for to tusind år siden vil blomstre og danne grundtonen i et rigtigt menneskerige.
Kærligheden vil sejre over alt.

Kosmisk tanketræning

v/Mogens Møller

At træne sig op til i sin daglige tænkemåde i forhold til hverdagsoplevelserne at gå ud fra, at man er et evigt væsen er noget meget væsentligt. Derfor kalder jeg min artikel: VÆREN, som udtryk for det evigt uforanderlige, vort Jeg, som er ét med evigheden eller det evige Nu, fordi det er ét med Guddommen. At træne sig op til, også i det daglige, at tænke på, at man er et væsen under udvikling med uendelige muligheder foran sig, er lige så vigtigt, derfor kalder jeg også artiklen: TILBLIVELSE.

At træne sig op til i enhver situation - ikke mindst de ubehagelige - først at tænke: "Dette her er du selv det inderste ophav til, denne virkning var ikke kommet, hvis ikke du selv engang havde skabt årsagen", er noget enhver af os har brug for. Og lige så tanken om, at vi med vor nuværende tænkemåde og handlemåde både kan beskytte os selv mod negativ karma fra fortiden og så en fremtid, der er mere positiv - ikke blot for os selv - men for hele menneskeheden, hvis vi prøver at være menneskeligt positive.

Men hvad er det at være menneskeligt positiv? Her kommer vi ind på det område, Martinus kalder kosmisk kemi, at vi alle er kosmiske kemikere eller tankeblandere, og når jeg her anvender udtrykket tanketræning, er det fordi, hensigten med de kosmiske analyser er den, at hjælpe det enkelte menneske til at opøve sig i at tænke i kosmiske baner i forbindelse med det daglige liv, som jo er en del af Kosmos, eller det af Guddommens tankevirksomhed gennemstrålede univers.

Hermed mener jeg ikke, at vi i det daglige behøver at gå og tænke på spiralkredsløb og spidsfindige kosmiske teorier, men at vi har mulighed for at bruge det, vi forstår af det evige verdensbillede til at kende vor egen og i nogen grad vore omgivelsers position og i den forbindelse være med til at gøre den nuværende situation så menneskelig positiv som muligt. Og der betyder det meget mere, end man i almindelighed tror, hvad et menneske tillader sig selv at tænke.

Det er så moderne med "kondi", med kropstræning, og det er godt, hvis det ikke overdrives, men der er noget andet, der er mindst lige så vigtigt for at have en menneskeligt set sund sjæl i et sundt legeme, og det er tanketræningen. Ligesom vi har tillagt os en masse dårlige vaner i forholdet til vort fysiske legeme, har vi også en masse vanefunktioner af tankemæssig art, som ikke blot er skabt gennem ét, men gennem mange liv. De kan være svære at overvinde, men hele vor fremtid i denne og kommende inkarnationer er faktisk afhængig af, at vi lærer at tænke i kosmiske baner.

(uddrag af artiklen "Væren og tilblivelse", Kosmos 2/1972)

Kanalisering og inspiration

v/Lisa von Schmalensee Magnússon

Begreberne kanalisering og inspiration anvendes hyppigt, som om der var tale om beslægtede fænomener, men det er der ifølge kosmologien slet ikke.

Forveksler man begreberne kanalisering og inspiration, kan man komme ud for at befinde sig i nogle problemstillinger, som ikke er særlig hensigtsmæssige men i sin dybeste konsekvens alene bidrager til forvirring og selvmodsigelse. Jeg vil i denne artikel forsøge at redegøre for hvilke særtræk, der er ved de to forskellige oplevelsesformer, og hvad man selv kan gøre for at bidrage til at styrke enten den ene eller den anden kommunikationsform. Begge kan nemlig ifølge kosmologien hverken anvendes endsige styrkes på én gang.
Og hvorfor så ikke det?

Fordi de hører til to så forskellige steder i evolutionsforløbet, at de aldrig kan være aktive på en gang.
I Martinus' berømte slipsesymbol, hvor samtlige tankeklimaer gennemgås yderst detaljeret udspecificeret i diverse livsområder, fremgår det med stor tydelighed, hvordan han ser sammenhængen mellem disses udvikling. Det er påfaldende, at talentet for at kunne kanalisere hører til i den del af udviklingsforløbet, hvor menneskets tankeklima overvejende er styret af instinkterne. At hans iagttagelser er nøje overensstemmende med, hvad moderne kognitionsneurologi når frem til at erkende, anser jeg for at være yderst interessant.

Lad os kigge på de forskellige niveauer i de instinktivt dominerede tankeklimaer. I kraft af det dyriske selvopholdelsesprincip, som jeg for egen regning også vil tillade mig at kalde den guddommelige idé i dyret, er dyret i renkultur aldrig i tvivl om, hvad det skal gøre. En ræv får aldrig dårlig samvittighed over at have dræbt og ædt en høne eller over at have dræbt ti og ædt én. Den har været i en blodrus og følt voldsom tilfredsstillelse ved at opfylde sit projekt: At være netop ræv. En hund, hvis frontallapper, hvori evnen til empatiafgivelse befinder sig, er mere udviklet, har det imidlertid ganske anderledes.

Enhver hundeejer ved således, at en hund meget vel kan fristes til at følge sine instinkter og f.eks. stikke af fra sin herre for at forfølge ærkefjenden, ræven, eller jagte en lækkerbisken som en fasan eller agerhøne, men også, at den skammer sig, når den kommer tilbage, fordi den godt ved, at en hensigtsmæssig pagt med mennesket dermed er brudt. Hunden følger først instinkterne og derefter sin samvittighed. Med brug af den kognitionsneurologiske terminologi kan man sige, at den først er kapret af amygdala, af erindringer om hvad dyret i den har plejet at gøre for at redde livet, og bagefter, når instinkterne er udlevet, så oplever aktivitet i frontallapperne, hvor bearbejdningen foregår, foretaget af den del af hunden, der er fokuseret på, hvad den gerne vil blive til. Når den forstår, at den har gjort noget, der ikke tjener styrkelse af pagten, og at den dermed ikke har gjort, hvad der ikke fremmer målet (at blive menneskelig), skammer den sig, fordi den ser, at den ikke er sådan, som den gerne vil være.

Set ud fra martinuskosmologiens forståelse af grundenergierne er der imidlertid mere dagsbevidst guddommelig oplevelse hos hunden i dyrets instinktive handling (jagten efter ræven) end i den mere intelligensbaserede oplevelse af at skamme sig. Der er større fornøjelse og fryd i jagten hen over markerne end i at sidde hjemme på dørtrinnet og skamme sig, om end det sidste er en lige så intens og nødvendig del af evolutionen som den første. Hunden er, når den handler instinktivt i højere grad i overensstemmelse med den dyriske idé og føler sig samhørende med denne idé på et guddommeligt plan – den er så at sige en del af det store guddommelige projekt rovdyr – hvorimod den, når den skammer sig, er alene. Når bearbejdelsen begynder i frontallapperne er man nemlig alene. Der må man selv håndtere kompleksiteten så godt man kan, og det betyder at man fejler og fejler og fejler igen og må prøve at korrigere igen og igen.

Lad os så nu gå til mennesket. Menneskets frontallapper, hvor empatitalentet jo befinder sig, er endnu mere udviklet end hundens, om end menneskenes frontallapper er udviklet på meget forskellige niveauer. Som vi ved, gælder det indenfor ihjelslagningens område, at nogle mennesker kan nænne at slå andre mennesker ihjel, hvorimod andre ikke kan, og at nogle kan nænne at slå dyr ihjel, hvorimod andre ikke kan. Nogle kan nænne at kritisere andre mennesker og dømme dem, blive hidsige og skælde ud (slå med ord, som en af mine venners barnebarn har kaldt det)

hvorimod andre ikke kan. For Martinus er samtlige niveauer udtryk for, at man er aktiv i ihjelslagningszonerne, blot på forskellige niveauer, hvor de psykiske naturligvis er på højere og mere subtile udviklingsplaner end de grovere fysiske, hvorfor smerten i disse zoner opleves mere følelsesmæssigt end fysisk.

Martinus har set en sammenhæng mellem aktivitet i de groveste fysiske ihjelslagningsklimaer og lavpsykisk aktivitet. Han illustrerer i det nævnte symbol, at det niveau på udviklingsvejen, hvor ihjelslagningsprincippet for menneskene stadig er fremherskende, er kendetegnet ved en høj grad af instinktiv viden, som mennesket skaffer sig i kraft af at kunne høre stemmer fra den åndelige verden. Hvor dyret som nævnt er ét med rovdyrflokken og gør, som man nu skal gøre i henhold til idéen for rovdyrprojektet, er mennesket på dette stadium så adskilt fra flokken, at han ikke længere instinktivt ved. Han må gå i en eller anden form for trance og nå et lag i sig selv, hvor han er i kontakt med det kollektiv, han er en del af. Han kommer i trancen (hvorved dybest set menes, at han opgiver sin egen kontrol over sin tænkning) til at overgive sig til et slags totem, en åndelig kraft, som han får information fra, kendt fra shamanistiske metoder.

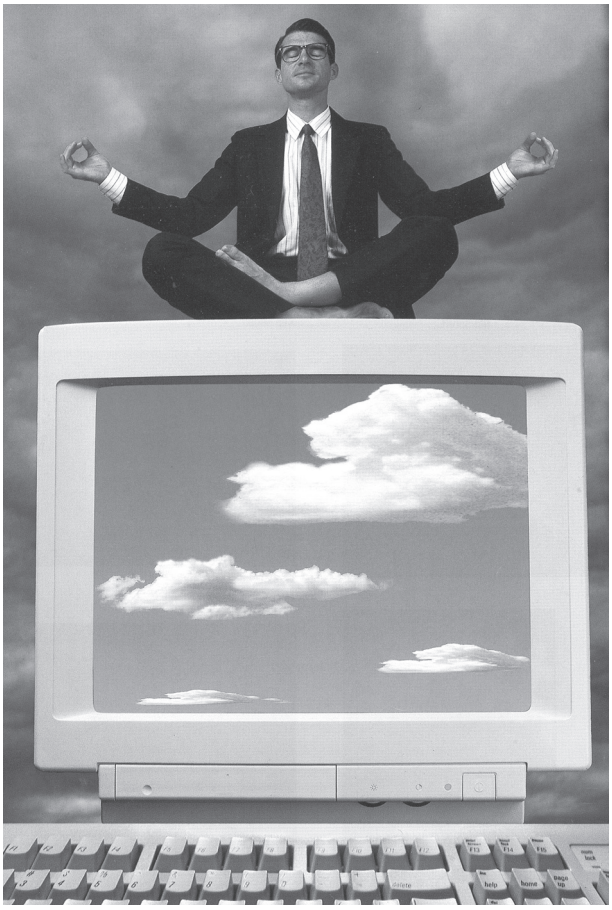

Det helt afgørende for denne form for spiritualitet er, at man foretager en slags underkastelse og dermed lydighed overfor dette totem. I disse religiøse klimaers selvbevidsthed, er et totem beskyttende, og derfor anses det for at være til gavn for én selv, også selvom man måske ikke umiddelbart kan se det, at gøre som man får at vide. Derfor hører ofringer, også menneskeofringer, til på dette plan. Spiritisme, altså kontakt med afdøde væsener, hører også til på dette plan, såvel som vor moderne tids kanaliseringer hører til i denne sfære. Astral clairvoyance hører også til i denne zone.

Martinus kalder disse psykiske aktiviteter for udtryk for lavpsykisme. Meddelelser som fås på dette plan kan være sande og kan være illusoriske. Årsagen er, at niveauet af sandhed, som meddeles, er afhængigt af afsenderens såvel som modtagerens bevidstheds- og erkendelsesniveau. Men kan ikke modtage et kærlighedsbudskab (eller en kompleksitet) på et højere makroniveau end det, der er synkront med, hvad man selv er i stand til at udvise på sit individuelle mikroplan. Rummer mit sind således i sit klima angrebs- og forsvarstænkning, flugt og trækken-sig-ind-i-sig-selv-mønstre, kan jeg ganske enkelt ikke modtage et budskab, hvori disse mønstre er aldeles fraværende.

Hvad disse mekanismer angår, er der fuld overensstemmelse mellem hvad Martinus sansede fra oven og hvad kognitionsneurologien er nået frem til ved at iagttage sammenhæng mellem følelser/tanker og subtile elektromagnetiske forekomster i hjernen med bestemte stresshormonelle virkninger til følge.

Når man underordner sig den type sansning, som er underlagt forudindtagethed, altså sker på baggrund af, hvordan man har plejet at reagere, foregår reaktionen styret af, hvordan dyret i én vil reagere for at kunne opretholde livet. Mennesket i én er imidlertid en helt anden størrelse. Mennesket i én er i martinuskosmologien defineret ved at have en overvægt af næstekærlighed, i kognitionsneurologien ved at have dominerende aktivitet i frontallappperne på en sådan måde, at det også er bevidst om, hvordan instinkterne i én har det, forstået som bevidsthed om, hvad der sker i ens amygdalacenter, centret hvor al viden er ophobet angående hvorledes vi tidligere har handlet for at kunne overleve. Bliver jeg f.eks. jaloux, er jeg i frontallapperne bevidst om, at jeg nærer en følelse, som er uhensigtsmæssig, fordi den er dømmende, men på den anden side forståelig, fordi jeg (i evighedens perspektiv) lærte at klare mig ved at kæmpe for egen ret til at leve på bekostning af andres ulykke.

Den, der sanser fra oven, sanser i helhedens perspektiv. Den, der sanser fra oven, er ganske bevidst om, at der ingen som helst grund er til at forsøge at overleve på andres bekostning, fordi det, der bringer en videre i evighedens perspektiv, er at handle i overensstemmelse med de kosmiske love. Og den kosmiske lovmæssighed er af en ganske anden beskaffenhed end den, som dyret har mulighed for at kunne sanse. For den er det vigtigste nemlig ikke at opretholde det fysiske liv, men derimod at

bidrage til imødekommelse af menneskehedens længsel efter lykke, bidrage til det store bud: Du skal elske din Gud over alle ting og din næste som dig selv.
Dette betyder oversat til kognitionsneurologiens terminologi, at vi skal bestræbe os på at kunne overskue så store kompleksiteter som overhovedet muligt. Jo større kompleksitet jeg træffer beslutning på baggrund af, jo større bliver lykken for denne kompleksitet – og dermed mig selv.

Begrebet inspiration er forbundet med sansning fra oven. Det betyder helt bogstaveligt i*ndstrømning af ånd* og kan ifølge kognitionsneurologien såvel som martinuskosmologien forekomme på et yderst begrænset niveau samtidig med instinktiv adfærd. Dermed menes, at instinkterne foregår på meget lavt blus, når man inspireres. Inspiration forekommer således i situationer, hvor man er selvforglemmende, hvor det i højere grad er en abstrakt idé om at ville noget, der er til fordel for helheden, der dominerer ens hjerneaktivitet end et ønske om at ville noget, der kan være godt for ens eget ego. Dette kan ske i egentlig meditation, som er karakteristisk ved ikke at være en fantasirejse, hvor målet er bestemt af ens egos ønsketænkning, men hvor egoet tværtimod trækker sig tilbage.

Trækker egoet sig imidlertid tilbage i et sind, hvis bevidsthed er karakteristisk ved, at der endnu er angrebs- og forsvarstænkning samt flugt og trækken-sig-ind-i-sig-selv-mønstre, vil diskarnerede væsener, som har sanseklimaer på bølgelængde med de nævnte, kunne invadere ens sind, midlertidigt kunne inkarnere i det, og ens oplevelse vil være, at væsener fra den åndelige verden forsøger at meddele én noget værdifuldt.

Jeg har gennem årene ikke kunnet undgå at bemærke, at der i visse såkaldt kanaliserede informationer er fjendebilleder. Dermed mener jeg, at der i disses selvforståelse skulle være kræfter her på jorden, som benævnes som nogle, der ikke vil os det godt og som derfor skal bekæmpes. Hvad jeg i denne artikel gerne vil pege på er, at hvis noget er inspireret, hvorved det ifølge sagens natur må have en bevidsthed fra et niveau, der er højere end vort bevidsthedsniveau, kan det på ingen måde rumme fjendebilleder, idet det så vil rumme bevidsthed om, at skaberen er i alt om end i forskellige former for dagsbevidsthed.

Er det ikke noget vi ved, hvis vi bruger vor logik? Er det et eksistensvilkår, at det åndelige er i alt, som Martinus jo også siger, er alt vel som Gud har skabt det, hvorved det ikke kan være fjendebillede?
Er noget inspireret, må det ifølge sagens natur være forbundet med det åndelige i absolut alt eksisterende, og så er der intet at bekæmpe, så er der alene en masse at forstå. Er noget kanaliseret, er det ikke let at vide, hvad det er kanaliseret fra, men en gylden regel kan være at kigge efter, om der er fjendebilleder i det kanaliserede, og er der det, er der tale om kanalisering fra et bevidsthedsniveau, som rummer angrebs- og forsvars-mønstre, altså amygdalakapringsmønstre og dermed aktivitet, som hører bevidstheder til, som absolut ikke er aktive i næstekærlighedszonerne.

Selve handlingen, man foretager, når man åbner sit sind for diskarnerede væsener, er imidlertid udtryk for en villighed til at lade sig bruge af andres viljer, hvorved man dybest set risikerer at bringe sig selv i en tilstand af følelses- og tankemæssigt slaveri. Taget i betragtning, at man, hver gang man foretager en sådan handling også styrker sit talent for netop dette *at lade sig styre af andres vilje,* kan det være en fordel at konfrontere sig selv med, om det virkelig er det, man ønsker. Hvis ikke er det naturligvis bedst for én helt at lade være med at åbne sig på måder, hvor man kan bruges som kanal af diskarnerede væsener.

Spørgsmålet er så hvad man kan gøre, hvis man gerne vil inspireres og udvikle en åndelig tilgang til forståelse. Martinus og kognitionsneurologien har faktisk samme svar, og det går ud på i kraft af egen viljestyrke at forsøge at give helheden empati på en sådan måde, at ens næstekærlighed praktiseres i forståelse af evolutionshierarkiet, hvormed menes, at der ikke kan være nogen tvivl i ens sind angående, hvorvidt man gør klogest i at redde livet for et menneskebarn eller en malariamyg og så fremdeles. Altså ved altid vælge det mindste onde i ens hverdagsliv. Kan man forestille sig, at der findes mennesker, som er af ond vilje, er der ikke tale om inspireret tænkning. Inspireret tænkning vil som udgangspunkt se ethvert menneskes tilsyneladende ”onde” gerninger som udtryk for fejltagelser, der kun kan undgås i fremtiden ved at blive forstået på en sådan måde, at årsagen til dem forstås, hvorved man kan begynde at udvikle metoder, der kan forebygge, at virkninger af disse som sådanne nye årsager bliver til.

Dybest set kan man sige, at inspireret tænkning alene nås i kraft af selv at arbejde hårdt på forædling i tanke- og følelsesliv. Vi har ikke ret mange redskaber dertil i vor kultur, men buddhismen har en del. Konfronterer man sig med de hårde strenge i kristendommen, finder man imidlertid ud af, at også de klinger i forædlingens perspektiv, men forholder man sig til kristendommen som en trosreligion, anser jeg det ikke for særlig sandsynligt, at forædlingens perspektiv åbner sig for ens bevidsthed.

I min netop udkomne bog *Belivelse –At turde ville livet med fokus på friværdien i frontallapperne,* som bliver anmeldt i dette nummer, redegør jeg for både teorier bag såvel som praktiske måder at kunne udvikle sit talent for inspireret og dermed spirituelt belivende liv på.

Hedenskabelige forestillinger

v/Ruth Olsen

Martinus har kun kort omtalt de religiøse forestillinger før kristendommen, f.eks. asetroen, som en religion for krigere, hvor den største ære var at falde i kamp og komme til Valhal. Men det var kun en herskende kriger-overklasses religion. De fleste mennesker ser ud til at have været forholdsvis fredelige bønder, der dyrkede jorden og holdt sig til deres gamle frugtbarhedskult. Den blev bevaret længe efter kristendommens officielle indførelse, ja til de sidste "hedninge" blev brændt i 1600-tallet som hekse. Men da var den oprindelige tro for længst degenereret.

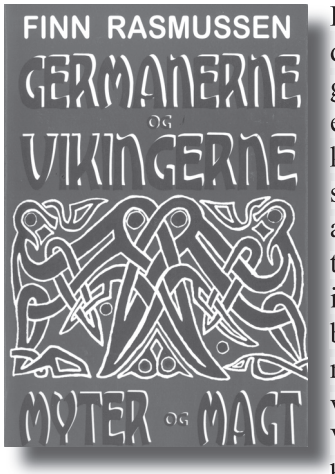

Det er svært at vide, hvad den gamle tro mere konkret gik ud på, for den hørte til en hovedsagelig skriftløs kultur. Den har dog efterladt sig mange spor bl.a. i form af billeder. De er blevet fortolket og oftest misfortolket i vor tid. Jeg faldt over en bog om emnet af Finn Rasmussen ("Germanerne og vikingerne, myter og magt", Velux-fonden 2004), som beskriver billedmaterialet på en måde, jeg finder interessant set i lyset af den åndsvidenskabelige viden, vi nu har fået.

Forfatteren ser et stadigt tilbagevendende billedmotiv over hele verden, som han kalder "tvillingemyten", og som ud over "den store Gudinde" er den mest udbredte. "Tvillingerne" symboliseres som to dyreskikkelser, oftest slanger snoet sammen, der vender hver sin vej, dvs som ses at bevæge sig modsat hinanden. Imellem de to modsatrettede skikkelser ses som regel Gudinden, eventuelt "Livets træ".

Han har beskæftiget sig meget med den store billedserie, der var på de to guldhorn, der blev fundet i Sønderjylland, og som man mener stammer fra ca år 0. (Billederne blev åbenbart tegnet af, inden hornene blev stjålet!) Her er de to modsatstillede slanger indprentet med prikker til forskel fra de øvrige figurer, hvilket han ser som tegn på, at de symboliserer en skjult kraft.

Ud fra kilder andre steder fra på kloden, hvor man var begyndt at bruge skrifttegn, f.eks. Mesopotamien ca. år 3500 f.kr., finder han frem til, at de to modsatte kræfter hører med til en skabelsesmyte, hvor den ene kraft ses som den aktivt udfarende, livs-skabende, mens den anden er en passiv "fuldender", står for hvile og fred. Den ene sørger for at solen står op, den anden for at den går ned igen. De trækker "himmelvognen", solvognen, og er i de tilfælde ofte symboliseret som heste, en hvid og en sort. Ligesom solen dør og genfødes, således alt andet, også menneskene. Årstidskredsløbet er et vigtigt, dvs helligt, grundlag for livsforståelsen. Derfor har man fundet mange rester af sol- og stjerneobservations-templer verden over.

Hvor den store modergudinde er fremstillet som "tvillingernes" midterpunkt, ses hun ofte som diegivende, det var åbenbart fra hende kraften næredes. Midtpunket kan også være fremstillet som et æg, lagt af himmelmoderen, og i så fald ses tvillingerne som to fugle. At hellig kraft har været symboliseret ved slanger, eventuelt drager, kender vi mange steder fra. Ikke bare fra Gudinden med de to slanger i hænderne fra Kreta, men når vikingerne satte drager i hver ende af deres skib, ville de dermed sikre sig hellig kraft til rejsen. (Er det også derfor, at Troels Kløvedal har sat en drage på sit skib?)

Som jeg ser det: Først med krigerkulturen blev de to modsatte energier efterhånden til det lys og mørke, der bekrigede hinanden. Modergudinden blev erstattet af en Fader. Både/og-kulturen blev til en enten/eller-kultur. Patriarkatet havde sejret. Den mørke "nat-tvilling", der havde stået for helsebringende regeneration, blev til det "onde princip". Den "underverden", der havde været jordens mørke, hvor frøet fik spirekraft til at blive genfødt, blev efterhånden til et noget uhyggeligt sted. Reinkarnationstanken var ikke længere selvfølgelig.

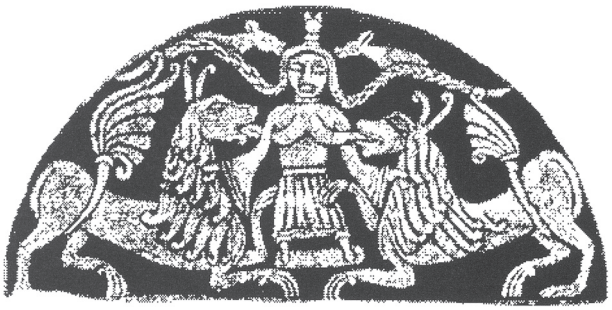

I de gamle billeder ses skæbnegudinden ofte opdelt som en treenighed, hvor den ene står for tilblivelse og genfødsel, den anden for vækst og vedligeholdelse og den tredie er den, der klipper skæbnetråden over. De ses ofte med farverne hvid, rød og sort. Om den symbolske trekant, ofte med en cirkel i midten, som ses overalt i kultisk sammenhæng, har noget at gøre med opfattelsen af en guddom med tre "sider", dvs som en treenighed, er ikke til at vide. Også korset, ofte som et drejende kors (senere brugt som hagekors), som kan være en stilisering af to modsatdrejende slanger, ses brugt kultisk overalt på jorden. Sammen med de overalt gentagne spiralmønstre, kan vi heri ane en kosmisk betydning.

Finn Rasmussen mener, at de store folkevandringer gjorde livet mere vanskeligt og krigerisk, og at det var årsagen til ændringerne i den gamle religion. Megen gammel visdom gik tabt, de gamle myter blev tolket på måder, der passede til de nye barske tider. Men selv Odin havde to ravne (Hugin og Munin). Da tvillingemyten blev optaget i asereligionen, blev den lyse og givende til Frey, der betyder frodig, frejdig, mens den anden blev til Njord, der betyder fred og hvile.

Den nordiske mytologis krig mellem vaner og aser var en religionskrig mellem gudindedyrkere og Odinsdyrkere. Den endte med, at man fik lov til frit at dyrke hinandens guder. Ved asetroens blotgilder skålede man for Frey og Njord for "godt år og fred". De dødes rejse gennem underverdenen mente man iøvrigt tog 9 dage, så man nåede frem på den 10'ende, og det var Njord, den helbredende og fredsskabende, der sørgede for, at rejsen lykkedes.

Mange af Finn Rasmussens tolkninger kan man sætte spørgsmålstegn ved, men for mig at se viser billedmaterialet en forestillingsverden, der har sin oprindelse i en vis kosmisk indsigt. Man ser de to materieskabende "kontrære" kræfter symbolsk fremstillet (ligesom vi ser i symbolet yin og yang), udgående fra en Guddom, der ses som en treenighed, omend på en anden måde end den, Martinus har fortalt om som X1, X2 og X3.

Men hvor fik disse fjerne forfædre, som vi antager havde en ret så primitiv tænkeevne, disse indsigter fra? Fik de dem fra højtudviklede vismænd, specielt inkarneret for at føre menneskene frem i åndelig udvikling? Men hvorfor skulle de dog det på et tidspunkt, hvor det just var meningen, at vi skulle synke ned i et krigerisk patriarkat for at få de nødvendige lidelseserfaringer? Eller er forklaringen den, at man simpelthen dengang havde en større instinktevne, som jo er resterne af en tidligere kosmisk bevidsthed?

I Livets Bog I stk. 187 skriver Martinus om begrebet "Psykiske evner", der er instinktlegemets genkendelsesevne, at "Denne psykiske bevidsthedsfunktion eksisterer helt op i de første zoner indenfor jordmenneskeheden, kan spores helt op i kulturmenneskenes stadier. Den ligger til grund for det religiøse princips første manifestationsformer, er basis for "den guddommelige suggestion" eller den omstændighed, at væsenerne i de pågældende udviklingszoner kan tro uden at vide."

Altså har man lov at formode, at de første religiøse forestillinger havde sin rod i en i forhold til i dag veludviklet instinktiv evne til at fornemme åndelige energier. Senere tider har troet, man engang dyrkede dyre-guder, men det var vel blot den tids forsøg på at symbolisere de universelle kræfter, de kunne ane.

Iøvrigt har også den nordiske mytologi sine symbolske fortællinger om livets udvikling og vilkår. F.eks. dræbes den gode kærlige Balder (en Jesus-skikkelse!) af Høder, der er blind (=uvidende), narret til det af den falske Loke (=en Judas).

Om bøger

DET KOSMISKE GUDSBEGREB

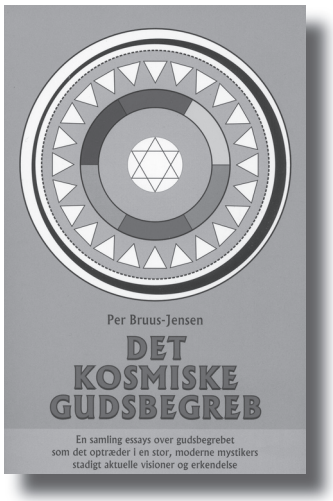

Af Per Bruus-Jensen

Nordisk Inpuls 2007

132 sider

96 kr.

Anm. Eskild Kjær Madsen

ISBN 87-88652-31-9

Med sin seneste bog 'Det kosmiske gudsbegreb' har Per Bruus-Jensen endnu engang brugt sin meget store viden på såvel åndsvidenskabens som naturvidenskabens område på at klargøre og udrede et problem, som gennem tiderne har optaget menneskeheden: Hvem eller hvad er GUD?
I 10 selvstændige essays, som alligevel hænger fint sammen, fremlægges Martinus' intuitive erkendelse af guddommens sande væsen.
Det kan næppe være ukendt for dette blads læsere, at guddommen hos Martinus er lig med det totale verdensalt, hvorfor denne på den ene side har intim kontakt med samtlige – i videst tænkelige forstand – skabninger og på den anden side, at disse via deres individuelle livsoplevelse udgør forudsætningen for, at Gud er i stand til at erkende sig selv.

At enhver skabning er i "Guds billede" vises igennem det faktum, at såvel Gud som hver enkelt skabning har som ubønhørlig forudsætning for overhovedet at kunne leve og opleve tre nøglekarakteristika: en skaber, en skabeevne og det skabte. At vi mennesker har mest fokus på det sidstnævnte, ændrer ikke ved denne treenige forudsætning. Men set ind i en traditionel, naturvidenskabelig sammenhæng må enhver sandhedssøgende videnskabsmand erkende, at der mangler "noget", som går forud for det skabte.

I PB-J's meget spændende udredning af hjernebegrebet, hvor han viser sin redelighed over for de videnskabelige landvindinger på dette område, sættes denne behændigt og forståeligt ind i en sammenhæng, som igen gør det klart, at også hjernen er noget skabt – og ikke skaberen selv.

Nærværende anmelder er meget begejstret for det sidste kapitel, hvor PB-J endnu engang tager fat på den dommedagssituation, som vi beboere på jordkloden aktuelt befinder os i. Vi er i en situation, der næsten som en naturnødvendighed må være, som den er, men at der er lys forude i og med den kendsgerning, at vores møjsommeligt indhentede livserfaringer allerede er ved at udvikle vores hjerne på en måde, som langsom men sikkert sætter vores primitive arvegods ud af kraft.

Citat fra side 118:
Som en betingelse for disse skelsættende forandringer peger Martinus med sin kosmiske bevidsthed som grundlag på to sæt forudsætninger:

1. For det første tilsynekomsten af et radikalt, moralsk gennembrud hos det enkelte menneske. Et gennembrud, der fuldstændig ændrer det arkaiske hjerneområdes funktionsmåde og rolle i den samlede hjernestruktur.

2. Og for det andet etableringen af det organiske grundlag for en helt ny seksualitet, der allerede nu ligger i svøb i mennesket, men som ved sit gennembrud til daglig praksis af sig selv vil tilskynde mennesket til på alle områder helt og fuldt og uden forbehold af nogen art at vie sit liv til udfoldelse af næstekærlighed i ordets allerdybeste og bredeste betydning.

Og så kan læseren som sædvanlig nyde PB-J's præcise, nuancerede skriftsprog, der i sig selv er med til at lette læseren en tilegnelse af et ikke helt let forståelseskompleks.

Med denne bog har PB-J endnu engang udfordret en lukket naturvidenskab til at fjerne de selvvalgte skyklapper og indgå i en åben vurdering af en alternativ synsmåde, som lukker de – erkendte som ikke erkendte – huller i dennes fremstilling af virkeligheden. Altså være medskabere af den utvungne "åndsvidenskab", som PB-J selv er en fremragende eksponent for.
Bogen må varmt anbefales dette blads læsere.

PS.
Jeg har fået lov til at nævne, at der er endnu en bog på vej fra PB-J's hånd. 'Kosmisk kemi', bliver titlen. Spændende!

Belivelse
- at turde ville livet

Af Lise von Schmalensee Magnússon

Prometheus 2007

513 sider - 349 kr.

ISBN 978-87-992119-0-6

Anm. Kurt Ligaard

Universel sammenhængskraft

Bogen illustrerer på levende vis korset set med mine øjne, idet den lodrette bjælke viser det uendelige og evige, medens tværbjælken er begrænsningen i vor samlede viden. Der fokuseres i bogen på at vise sammenhæng i menneskets evolution både fysisk og mentalt og samtidig lægger forfatteren op til, at den føromtalte begrænsning i vor viden ikke betyder en hindring for mennesket i dag i at kunne leve et liv i autonomi og progressivitet – eller sagt med andre ord at nå frem til at leve et liv i meningsfuldhed og belivelse, hvor målet er harmoni og lykke.

Bogen er opstået efter tyve års praktisk pædagogisk arbejde blandt andet med udvikling af kurset konstruktiv kommunikation, hvor flere ønskede at vide, hvor der kunne læses om kursets kilder. Titlen på bogen Belivelse er forfatterens udlægning af, hvad hun anser for at være en afgørende opdagelse inden for hjerneforskningen. Kognitionsneurologerne taler om to stresshormonsystemer, hvor det negative stresshormonsystem kaldes det aflivende (cortisol) og det positive stresshormonsystem (det pyrokatechine) kreativt og sundhedsskabende. Når LvSM kalder det belivende, forbinder hun det med esoterisk psykologisk sprogbrug og altså spiritualitet.

Af bogens indholdsfortegnelse, som fremtræder detaljeret, fremstår en sammenhæng i bogen fra nordisk mytologi og det gamle testamente frem til Martinus' analyser, hvor den seksuelle polforvandling (A til K-niveauer) forklares i forhold til nutiden gennem den mentale evolution. Desuden er der en gennemgang af menneskets biografi opdelt i syvårsperioder, som for en dels vedkommende vedrører Bernhard Lievegoeds bog *Livskriser – Livschancer,* og i denne sammenhæng kan nævnes bøger som Følelsernes intelligens, mirakelkurset samt navne som Rudolf Steiner, H.C. Ørsted, Karen Blixen og ikke at forglemme Martin B. Rosenbergs bog om ikke voldelig kommunikation, kaldet IVK eller girafsprog, der er at betragte som et processprog og som anvendes gennem hele bogen.

Endvidere har jeg lyst til at nævne et nyt begreb i bogen, som er *reanimation.* Begrebet reinkarnation mener forfatteren kan opfattes som en bestemt afgrænset entitet, der kommer ind i noget bestemt kød, hvorimod

"… vi overvejende, om der i kosmologisk sammenhæng ikke snarere er tale om reanimation, forstået som en slags *genbelivelse,* der foretages af ens mentale, psykiske, sjælelige og åndelige habitus. Jeg blev begejstret for ordet, for dermed undgår man sammenblandingen med sjælevandringstanken. Dertil bliver logikken i, at ens anima og animus konstellation er afgørende for, hvordan kombinationen af belivede atomer og molekyler danner fysisk organisme, også for mig at se nemmere at fatte. For princippet i den seksuelle polforvandling virker på en måde, der dybest set netop reanimerende. Via vor bevidsthed og overbevidsthed i anima og animus reanimerer vi os selv synkront med et givent niveau af anima og animus udvikling i vort makrokosmos, hvorved vi dybest set er selvskabende af skæbnestruktur, men altså *with a little help from our friend:* Sammenhængskraften i kosmos.
På denne måde forstår vi også bedre, hvorfor man ikke bare er den, man er. Vi forstår, at det vigtigste er, hvad det er, vi vil gøre os til, hvad det er, vi ønsker at være på vej til, og at vi kan have fokus på de handlinger, der bringer os i den retning i stedet for at blive kapret af mistillid og grundet hvad man engang viste sig at være, tidligere i biografien." (s. 269)

Der bygges i bogen på, at der ikke er en virkning uden en årsag, og at der i tråd hermed kan tales om en sammenhængskraft, som set gennem evolutionen har fået os frem til vort nuværende udviklingsstadium. Det, der kan fastholde eller bremse os i vor bevidsthed, er ifølge LvSM en form for sjælelig væksthæmmer, der betegnes som følelsesmæssigt slaveri, og som er amygdalakapringer. Disse består af reminiscenser fra tidligere oplevede frygtsituationer, og når dette er tilfældet er vi fanget i det før omtalte stresshormonsystem, der bl.a. indeholder domme og forudfattede meninger, som ifølge forfatteren *kan være den skovl, der er i vejen for at himlen kan falde ned.*
Kun i det positive stresshormonsystem kan vi opleve følelsen af harmoni og blive lykkelige, men dette kan kun opleves, når vi er følelsesmæssigt frigjorte, hvilket er en forudsætning for at få adgang til den friværdi, der er i frontallapperne (ens åndelighed), for derigennem at turde ville livet til gavn og belivelse for flest mulige mennesker.
Som oplyst i det foranstående spænder bogen vidt og rummer dybest set det teoretiske fundament for koncepterne i kurset konstruktiv kommunikation og meditationsretreatene på Strandagergaard. Jeg oplever, at bogen peger ind i fremtiden på en sådan måde, at når vi mennesker finder låste døre, vil der i denne bog være megen hjælp at finde til at åbne dem.

Anm. Merete Gundersen

Martinus, den danske humanist og intuitionslærer, født i den nordjyske stationsby Sindal 1890, fik
i 1921 en åndelig oplevelse, der medførte en dybtgående bevidsthedsforandring, der er beskrevet af ham selv i bogen "Omkring min missions fødsel".

Martinus fik kosmisk bevidsthed - ikke blot som spontane glimt, men som en kosmisk visdomskilde, han kunne øse af på viljens bud. Martinus var blevet et andet menneske.

Den dybtgående bevidsthedsændring hos den 30-årige Martinus gjorde det muligt for ham at bruge sin intuition som en bevidst adgangskilde til viden. Det er ifølge Martinus en evne, som vi alle vil udvikle, efterhånden som vore livserfaringer kvalificerer os til det.

Med udgivelsen af Lisa Von Schamalensee Magnusson`s debut bog: Belivelse, at turde ville livet med fokus på friværdien i frontallapperne, støder vi igen på en begavelse der har sit udspring fra en åndelig bevidsthedsændring om end det er af en anden karakter end den Martinus oplever, så dog i familie med denne.

I Lisa Magnusson`s bog side 144 læser vi om den smukke åndelige episode der fuldstændigt transcenderede bevidstheden hos forfatteren og derved omvælter hendes livssyn.
Præcis som Martinus bliver hun aldrig den samme igen.
Citat fra bogen" Et spiralformet lysvæld var pludselig til stede foran mig i mit sind og udstrålede kærlighed og visdom af en art, som jeg kun kan beskrive som ikke værende af denne verden. Der var for mig ikke den ringeste tvivl om, at det var guddommen, der vidste sig for mig".
Præcis som Martinus bliver hun efter denne oplevelse, aldrig den samme igen.

Lisa er ikke Martinus og har ikke den fulde kosmiske bevidsthed, som han besad, men hun besidder den evne og det talent det moderne menneske nu og i fremtiden skal åbne sig for. Det at få en stor mængde intellektuel viden til at smelte sammen med åndelig indstrømning, det vil være den overgang vi som menneskehed har brug for, inden vi alle en gang i fremtiden kan det samme som Martinus, nemlig få adgang til ubegrænset kosmisk viden. En viden der udløser helt nye sanse-evner, evner der sætter os i stand til - ikke glimtvis - men derimod i en permanent vågen dagsbevidsthedstilstand at skue de bag den fysiske verden bærende åndelige kræfter, usynlige årsager, evige verdenslove, grundenergier og grundprincipper.

Lisa er mag.art i nordisk litteratur og er derfor højt begavet og meget skolet. Det er derfor dybt interessant at læse og igennem bogen støde på mennesket bag den enorme viden, der fremrulles under læsningen.
Hun kan det, det moderne menneske skal kunne i overgangen fra *kun* at bruge intellektet frem til at vågne igennem åndelige impulser og belivelse således at tillært intellektuel viden smelter sammen med brugen af intuitionsbegavelsen.
Hun beskriver i bogen hvor vigtig en faktor samspillet mellem personlig udvikling og hjernens udvikling altså kognitiv intelligens vil blive i fremtiden.

Det at være i stand til at bruge begge evner mestrer Lisa Von Schmalensee Magnusson. I sit mammut værk af en bog, beskriver hun nye veje og peger på en ny retning og et nyt paradigmeskift indenfor samfundsfilosofi og for menneskelig udvikling. Emnerne er mangfoldige og berører:

- Kommunikation
- Kosmologi
- Psykologi
- Åndsvidenskab
- Religion
- Politik
- Journalistisk
- Mystik

Nye begreber lanceres, og beskrives let forståeligt, så som: Kognitiv Fitness og begrebet Reanimation, som er at forstå som en kognitiv opdatering af begrebet reinkarnation, det gryende moderne romantiske menneskes komme.

Bogen indfører os i en mængde ny viden om forskningen i hjernen, en viden om frontallappernes store betydning som højdepunktet i den menneskelige udvikling i de kommende årtier. En del af bogen er viet til at beskrive en videreudvikling af Rudolf Steiners 7 års perioder. Disse er beskrevet fyldestgørende, og bringer megen nytænkning med sig.
Der berettes om den nyeste forskning indenfor den kognitive neurologi og forskning i følelsesmæssig intelligens.

En stor bedrift, et mammutværk om menneskets ubegrænsede udfoldelsesmuligheder, om bevidsthedens store potentiale som indgangen til nyt liv for spirituel udvikling.
Bogen er rig på kildehenvisninger.
Bogen er gennemsyret af en meget stor litterær og kosmologisk viden men også af forfatterens realistiske romantiske livssyn.
Et stort til lykke.
Og God fornøjelse til de kommende læsere

Illusionen om Gud

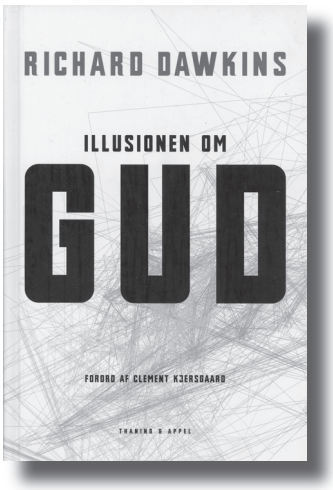

Af Richard Dawkins

Thaning & Appel 2007

430 sider - 349 kr

Anm. Ruth Olsen

ISBN 978-87-413-0002-3

Dette er en super-ateists lidenskabelige svar på spørgsmålet: tror du på en personlig Gud? Det er et indlæg i den debat, der raser i USA, imod Intelligent Design. Han opridser alle naturvidenskabens fortjenester og siger, at han kun vil tro på det, der kan bevises, og han er sikker på, videnskaben en dag vil kunne bevise det hele. Han afviser påstanden om, at han er en fundamentalistisk ateist, for som han siger: beviser kan få mig til at skifte mening.

Han afviser også påstanden om, at Einstein var religiøs, for han nærede blot beundring grænsende til ærefrygt for naturens og universets genialitet. Den form for religiøs følelse tager Dawkins ikke afstand fra, det er kun alt det overnaturlige og mystiske, han vil til livs. Han finder det ateistiske synspunkt livsbekræftende og berigende, fordi han mener, at viden om, at vi kun har det ene liv, gør det så meget mere dyrebart. Det er det, der får videnskaben til at arbejde så ihærdigt på at afsløre universets gåder.

Hele bogen er et intelligent, og ind imellem morsomt, angreb på de religiøse fundamentalister i USA, som kan bruge deres tro som juridisk legitimering for diskrimination af homoseksuelle - og endda vinde sagen ved en domstol. Kampen i USA står ofte mellem religionsfrihed og ytringsfrihed således, at religionen vinder. Dawkins er oprørt over, at man må håne minoriteter i religionens navn, men man må ikke håne religionen i ytringsfrihedens navn.

Han morer sig over en annonce, der viser et foto, hvor tvillingetårnene står endnu, med teksten: "Forestil dig en verden uden religion". Men den annonce er noget vrøvl, for flykaprerne var ikke specielt religiøse. Alle der kendte dem har fortalt, de absolut ikke levede efter muslimske regler. De var optændt af harme over USAs uretfærdige handlinger i verden. Terrorister er folk, der tror, de kæmper for retfærdighed, og hvor målet helliger alle midler. Men også i kampen for at udrydde al religion, mener Dawkins åbenbart også, at man har lov til at være enøjet.

Dawkins argumenter kender vi fra så mange andre bøger. Han forklarer alle specielle oplevelser som f.eks. nær-død-oplevelser, kontakter med afdøde m.m. som psykologisk-biologiske fænomener, som hjernens evne til at lave illusionsnumre. Han kalder det "hjernens simulations-software". Han tror på, at alt hvad vi gør, gør vi for at overleve. Alt er "survival of the fittest". Når mennesker f.eks. er gode, skyldes det kun en taktisk overlevelsesmanøvre.

Alt i alt en deprimerende bog. Men den er nok nødvendig i processen med at komme af med den dogmatiske religiøsitet.

Liv efter liv

- samtaler om reinkarnation

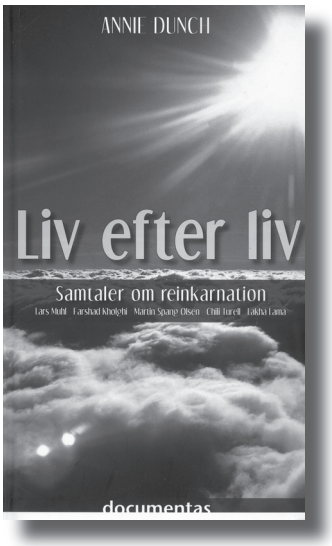

Af Annie Dunch

Documentas 2007

200 sider - 190 kr.

Anm. Birgitte Siert

ISBN 978-87-7063-023-8

"Du skal ikke tro, du skal vide" - brugte man engang at sige til børn. En "læresætning" med mange vinkler, også i dagens debatter om religion.
I bogen "Liv efter liv" har Annie Dunch talt med 14 spændende mennesker om reinkarnation. To af dem fungerer som lærere - en lama og en præst - som tales med i interwievform. De 12 andre fortæller om forskellige tanker, hændelser og oplevelser i relation til flere liv.

"Det er jo svært", siger en af fortællerne, "at tale om reinkarnation. Man risikerer at komme ud i nogle sfærer, hvor man bevæger sig på kanten... Til gengæld mener jeg, vi lever i en tid, hvor vi er nødt til at træde ud over tærsklen, hvis vi skal videre, og denne bog må være en af måderne."

Gennem fortællingerne løber tanken, at det personerne kan nu har de ikke kun lært af dette liv. Andre livs erfaringer har været medvirkende til, at de smukke, underlige og mystiske ting, personerne har oplevet, bliver opfattet af dem sådan, at de giver det aktuelle liv større dybde og mening.
En tankevækkende bog. En bog der opfordrer til at turde tillægge egne indre billeder og sære erfaringer større vægt. Så man ved!

Den guddommelige matrix

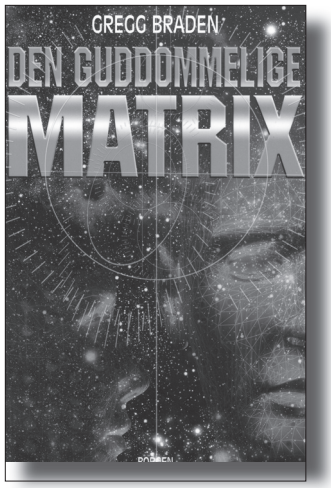

Af Gregg Braden

Borgen 2007

280 sider - 280 kr

Anm. Ruth Olsen

ISBN 978- 87-21-03075-9

Forfatteren bygger sin bog på den nyere forskning, der har påvist eksistensen af et overordnet energifelt af subtil energi, en holistisk kvanteverden, hvor alt er forbundet med alt. Det kalder han så "den guddommelige matrix", for i dette energi-netværk indeholder hver del information om helheden. Det betyder så også, at hver del kan påvirke helheden. Alt i dette højtvibrerende energifelt er sammenhængende, og her er det følelserne, der er kommunikations-sproget, mener han.

Han refererer dels til den forskning, som er omtalt her i bladet i artiklen "Hjertets bevidsthed", dels til forsøg, der er blevet kaldt "DNA-fantom-effekten". I disse forsøg, som blev udført på det russiske videnskabsakademi i 1995, mente man at kunne påvise, hvordan DNA virker som et slags forbindelsesled mellem den fysiske verden og det førnævnte højere energifelt. Forsøgene beskrives således:

I et specialdesignet glasrør fjernede man først al luft, dvs tilbage var blot nogle fotoner, de mindst målelige kvanter. De fordelte sig som forventeligt uordnet i røret. Derefter anbragte man prøver af menneskeligt dna i det lukkede rør sammen med fotonerne. De spredte fotoner samlede sig nu i et velordnet mønster. Forskerne var forundrede og blev det endnu mere, da det viste sig, at dette regelmæssige mønster forblev, efter man havde fjernet dna'et. Forskerne så sig nødsaget til at konkludere, at dna'et havde skabt en ny felt-struktur, og at dna'et og fotonerne på en eller anden måde forblev forbundet.

I et andet forsøg tog man nogle vævsprøver fra slimhinden i en forsøgspersons mund. Prøverne blev isoleret og ført langt væk fra forsøgspersonen, som derpå blev udsat for en række påvirkninger, der fremkaldte forskellige følelser. Samtidig foretog man målinger på vævsprøverne og dets dna. Det viste sig, at stærke følelser hos forsøgspersonen fremkaldte kraftige elektriske reaktioner i hans "bortførte" celler i samme øjeblik. De opførte sig altså, som om de stadig hang sammen med hans krop.

Konsekvenserne af denne forskning er tankevækkende f.eks. for alle former for transplantation af stof fra et menneske til et andet - også når det gælder blodtransfusion! For vil blodcellernes dna stadig være forbundet med donoren på et følelsesmæssigt plan? Men som forfatteren overordnet konkluderer, så er vi alle forbundet i det højere energifelt, hvor følelsernes "sprog" hører hjemme.

Således mener han også at have fundet årsagen til alt det, der er blevet rubriceret som "overnaturligt" - clairvoyance, mirakelhelbredelser osv. Og således ser han årsagen til, at bevidsthedsmæssige ændringer kan forplante sig forholdsvis hurtigt. De breder sig simpelthen som en bølge gennem det fælles energihav, han kalder "den guddommelige matrix". Vi er i virkeligheden een stor familie, for vi tilhører samme "rodnet". Der er ikke noget "dem og os", kun et "vi". I erkendelsen heraf finder han håb for fremtiden.

Tænk dig rig

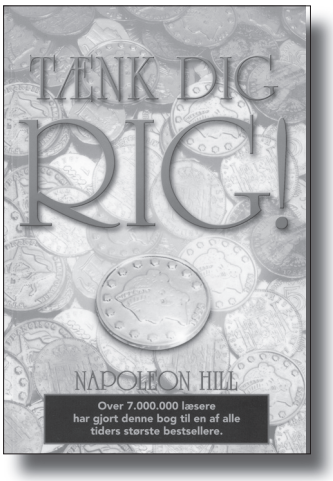

Af Napoleon Hill

Sphinx 2007

240 sider

Anm. Ruth Olsen

ISBN 978- 87-7759-132-7

Da jeg faldt over denne bog på biblioteket, tænkte jeg først: Nå, een til af disse amerikanske fidus-opskrifter for mammon-dyrkere. Og så skrevet af en, der kalder sig Napoleon! Men så studsede jeg over, at den første gang var udkommet i 1935 og læst af over 7 mill. Hvorfor udgiver et spirituelt forlag som Sphinx dog den i 2007? Den virker ikke spor spirituel.

Forfatteren, der er født i 1883 i en fattig hytte, død 1979, satte sig for at finde ud af, hvad der kendetegner mennesker med succes, og har derfor talt med en lang lang række af USAs mest succesfulde og rigeste personer. Ud fra disse samtaler har han lavet sin "opskrift". Vi kender godt "ingredienserne", men det er ikke alle, der kan bruge dem. Det er ihvertfald ikke nok blot at tænke.

Han siger, at først skal man ønske stærkt, målrettet og helhjertet. Man skal se målet klart for sig og lægge en plan, som man skriver ned og læser højt for sig selv hver dag. I tankerne gennemgår man så de handlinger og situationer, der skal føre til målet, og begynder straks. Man skal aldrig tænke, at man vil *forsøge*. Vær aldrig i tvivl om, at du kan, hvad du vil. Betragt modgang og lidelse som

noget, du blot bliver klogere og stærkere af. Nederlag er kun noget midlertidigt og en lærdom.

Det som bogen fik mig til at tænke var, at det var stærke viljer, der skabte det rige USA, vi kender. Det viser sig også, at det ikke så meget var pengene i sig selv, der drev dem, men glæden ved at få noget til at vokse. Penge brugt på en konstruktiv og human måde kan være noget udmærket. De frister blot alt for ofte til at blive brugt undertrykkende.
Man siger ofte, at hvis noget er meningen, så sker det nok uanset. Men kan vi være sikker på det? Ifølge denne bog sker der ikke noget, hvis man ikke ønsker det af hele sit hjerte og sætter al sin forstand og handlekraft ind på det.

Kærlighedens urkraft

Af Merete Gundersen

Livskilden 2007 - 96 sider

Anm. Annelisa Thine Jensen

ISBN 87-91003-09-1

Igen har Merete skrevet en bog, fuld af kærlighed og indsigt. Der er ingen tvivl om, at Merete har modtaget guddommelig vejledning til denne bog, som hun videregiver til glæde for os og alt omkring os.
Gennem smukke meditationer og visualiseringer vejledes vi til at få kontakt med formskabende kærlighedsengle og tankeformer.

Merete guider os, så vi måned for måned får kontakt med månedens engel, den engel som repræsenterer den kvalitet, vores sjæl søger til forfinelse. Under hver måned står også en smuk bøn.
Vi bliver vejledt og guidet, og vi bliver med visdom udførligt fortalt, hvad hver enkelt måned står for, og vi får fortalt, hvad målet med den aktuelle måned er.

Merete giver os med "Kærlighedens urkraft" redskaber til at få et mere rent liv og en større forståelse af det liv, vi lever her på jorden. Når vi udsender kærlighed fra hjertet, og det er bogens budskab, påvirker det alle levende organismer omkring os på en udviklende og kærlig måde.

Bogen er illustreret med mange smukke englebilleder af Arielle Javanna Nielsen.

Sammen med bogen er udsendt en CD med samme titel, hvor Merete guider en meditation til musik af Michael Sejr Møller.

Viden om universets og menneskets sande natur

Velkommen til kosmologisk-itskole.dk

www.kosmologisk-itskole.dk bygger på den danske forfatter Per Bruus-Jensens oprindelige brevskole om kosmologien fra 1954.

Dette Internet kursus er skrevet for åndeligt interesserede og søgende mennesker, der uden særlige forkundskaber ønsker at påbegynde et selvstudium af Martinus kosmiske verdensbillede.
Størstedelen af det materiale, som bliver brugt her på itskolen, nåede at blive godkendt af Martinus inden hans fysiske død i 1981.

Skildringen af et verdensbillede som det Martinus igennem sit hovedværk "Livets bog" præsenterer for menneskeheden, kaldes en KOSMOLOGI, og dette kursus må betragtes som en systematisk indføring i Martinus kosmologi. Det rummer en fuldstændig, men elementær fremstilling af kosmologiens bærende tanker, ideer og principper og har først og fremmest til opgave at indføre den studerende i en begrebsverden, som Martinus med sit kosmiske verdensbillede introducerer.
Ved kursets afslutning skulle læseren dels være fortrolig med hele denne begrebsverden og dels være i besiddelse af en dyb forståelse af hovedlinierne i det kosmiske verdensbillede.

I over 20 år var Per Bruus-Jensen en nær ven med den danske mystiker Martinus Thomsen, og gennem tusindvis af samtaler omkring åndsvidenskaben skabte Per Bruus-Jensen i 1954 en brevskole i kosmologi i samarbejde med Martinus.
Det er os en stor glæde og ære at viderebringe denne viden i dette kursus, som rækker langt længere end vi mennesker endnu kan erkende, på en mere tilgængelig måde, og ud til endnu flere mennesker, nemlig via Internettet.

Man kan få adgang til 1572 sider fordelt på 92 lektioner, for kun kr. 500,-. Det første år kan man imidlertid kun få adgang til den første halvdel af værket for kr. 250,-; men man kan i dette første år bestille hele værket for kun kr. 400,- og dermed spare 100 kr.

Vi vil gerne takke Per Bruus-Jensen for hans altid positive livssyn og hans store velvillighed over for projektet og for alt det materiale han har stillet til rådighed for at dette kunne lade sig gøre.
Og tak til alle de mennesker der ellers har hjulpet. TAK

Vi ønsker dig god fornøjelse med dette fantastiske kursus!
Ole Jensen & Steen Kofoed

Efterlysning: Gode fremtidsvisioner

v/Anne Wedege

Jeg har en hobby. Denne hobby giver mig energi, lys og glæde og frem for alt fremtidsvisioner. Jeg skriver på en roman, som omhandler samfundet, som det ser ud om 500 år, hvor man så småt er på vej frem mod at realisere det fantastiske verdensrige, som Martinus beskriver som det rigtige menneskerige. Bogen skal formes som en spændingsroman, så læseren drives fremad og samtidig får et godt indblik i Martinus's kosmologi.

Martinus har sagt: "Langsomt dæmrer det for menneskeheden, at vi i virkeligheden alle er borgere i en uhyre rig verden, og at årsagen til vor nuværende elendighed alene er at finde i vort eget sind."

I min roman er modtageligheden for indstrålingen af guddommeligt lys blandt jordens befolkning tiltaget med ca. en sjettedel. Lad mig tage udgangspunkt i symbol nr. 1, Guds ånd over vandene. Jordkloden er symboliseret ved cirklen i midten, der har dobbeltstreger. Her dækker det tyndt skraverede område (øverst) således om 500 år lidt mere end en tredjedel af jordkloden.

Vi skriver år 2507.

Politik

Verdensregeringen er den globale politiske scene. Her samarbejder et mindre antal kosmisk bevidste og et større antal højt udviklede mennesker, én repræsentant for hvert af jordens lande. Tredje Verdenskrig sluttede for 350 år siden, og de sidste lande har netop ratificeret "Ret giver Magt-erklæringen" og ved en international festligholdelse overgivet deres våben til Verdensregeringen.

Retsvæsen

Der er udviklet et internationalt retsvæsen, hvor der ikke dømmes ud fra partiskhed, men ud fra visdom. Dette sikrer, at der bliver foretaget vind-vind-afgørelser. Afgørelserne understøttes af et upartisk verdenspoliti, som Martinus beskriver. Imidlertid er ikke alle enige i, at retsafgørelserne er udtryk for visdom. Der er nogen utilfredshed, som bl.a. er samlet i en organisation, Gruppen Imod Diskriminering (GID), og der arrangeres demonstrationer og foretages aktioner imod Verdensregeringen. I år 2507 er vi trods alt stadig kun et lille stykke på vej mod kosmisk bevidsthed, der er stadig ca. fem sjettedele tilbage (beregnet fra nu) af vejen at vandre mod den store fødsel for hele klodens befolkning, som ifl. Martinus skulle indtræffe om 3000 år.

Den menneskelige udvikling

Jeg forestiller mig, at det i år 2507 ikke er helt ualmindeligt, at der inkarnerer nogle, som i voksenalderen får kosmisk bevidsthed. Det foregår som regel i stilhed og fejres i private kredse, men der er i almenheden en vis nysgerrighed overfor fænomenet. "Min nabos bror kender en, som har fået kosmisk bevidsthed". At en person får kosmisk bevidsthed er en begivenhed, som offentliggøres, hvis medierne får nys om det.

"Dialog, åbenhed, medfølelse, fælles forståelse, social ansvarlighed, etiske leveregler, arbejdsværdi, det hele menneske, at være til glæde" vil være værdigrundlag. De gammeldags ord: "konflikt, autoritet, orden, loyalitet, regelret, magt, hævn, få noget op at stå, nemesis" eksisterer i visse kredse, men forekommer sjældent i medierne. Tonen har udviklet sig til, at man holder kritik på egen banehalvdel. Der er et fælles internationalt sprog, og samtidig har alle lande deres eget sprog og særpræg. Turismen florerer, da det intertrafikale kører på den naturlige energi, Konstanta.

Økonomi

Udrensningen af jordklodens bevidsthed foregår stadig, men på en langt blidere måde end tidligere. Naturkatastrofer kan opstå, men den globale hjælpetjeneste nedbringer dødsofrene til det minimale. Efter de sidste krige kom der en global økonomisk ruin og stor nød, som dels udviklede landene bort fra deres materielle tankegang, dels skabte en meget stor international hjælpsomhed. Forudsætningerne for, at det pengeløse samfund kunne udvikle sig, var hermed skabt. I år 2507 er det lokalt populært at bytte tjenester. Overalt findes der bytte-centraler, hvor værdiberegningen registreres i låne-skyldner-sedler, udregnet på antal timer lagt i arbejdet.

Teknologisk udvikling

Men vigtigst: det første skridt er taget frem mod borgerkortet, som Martinus beskriver. Jeg forestiller mig, at hvert menneske bærer en lille cellebærer (computerens afløser), formet som et individuelt designet smykke ("BK" - borgerkunst, eller som nogen kalder det: borgerkortet), hvor der er registreret alle oplysninger om personens arbejde, indtjening, forbrug af offentlige goder osv. Desuden er de personlige data som allergier, blodtype og familiemæssige forhold registreret. BK bruges også som personligt arbejdsredskab, her kan hentes alle informationer fra den kollektive hukommelse, kaldet cellenet (det tidligere internet). Cellebæreren reagerer på stemmen, men man kan også ved et let tryk på cellebæreren fremdrage display, tastatur og høretelefoner.

Computerteknologien er altså afgået ved døden og erstattet af hukommelsesbærende celler. Disse kan nedlægges i alt organisk materiale ved en biologisk proces.

Konstanta er den nye, vedvarende energi, som stadig ikke er fuldt udviklet, men som der forskes i, og som netop er frigivet i modereret form til propeller, lommelygter, shavere, enpersoners køretøjer m.m. Under meget beskyttede og kontrollerede former anvendes den i transportsektoren til de såkaldte Rullere, rullende fortove. Konstanta er så kraftig, at i de forkerte hænder ville den kunne slå Jorden ud af sin bane.

Teknologien er derfor dybt hemmelig og beskyttet af et hold af de bedste militære superelitehold under Verdensregeringens ledelse. Forskerholdet er betroede medarbejdere, ligeledes udpeget af Verdensregeringen.

Byerne

Der er tre forskellige typer byer. Om 500 år inkarnerer der stadig en del mennesker, der udvikler sig til forbrydere og voldsmænd, yngre sjæle, der ikke har tilstrækkelig human evne til at kunne bo i et samfund uden låse. Jeg forestiller mig, at man har indrettet sig således:

1. Juniorbyerne, hvor de yngre sjæle bor, de der stadig kan nænne at stjæle, røve og begå drab. Med hensyn til beskyttelses- og sikkerhedsforanstaltninger ligner disse byer stort set de nuværende storbyer (i 2007) med deres låse og bankbox-systemer. Der eksisterer ikke længere skyskrabere, men ældre, terroristsikrede og solfangeropvarmede bygninger eksisterer stadig. Den ældste er Agurken i London. Alle har et sted at bo, og alle får rigeligt at spise. I juniorbyerne spises stadig kød og drikkes alkohol. Syntetiske bevidsthedsudvidende stoffer og rygetobak kan købes illegalt. Den ugentlige arbejdstid er sat til 20 timer. Fritiden bruges til sport og konkurrencer og til at hænge ud på de mange caféer.

2. Midtbyerne. Her bor de mennesker, som aldrig kunne nænne at stjæle eller begå fysisk vold. Her er ikke låse på dørene, og hjemmene er beskyttede ved en art nabohjælp. Der kræves registrering i det personlige BK for at komme ind i disse byer. Alle her spiser vegetarisk, og hvis der er tale om ubetænksomhed overfor mikrokosmos, er det for mange kager og søde sager, der indtages, samt overbelastning af kroppen i bestræbelserne på at gøre godt for andre. Den gammeldags familiestruktur eksisterer ikke her. Boligerne er koncentreret i grupper, hvor beboerne er ansvarlige overfor hinanden og fungerer som en stor familie. Her er single-kultur, hvor hver person har sin egen lejlighed beliggende i boliggrupper omkring et torv. Mens børnene er små, vælger forældrene ofte at bo i samme boliggruppe.

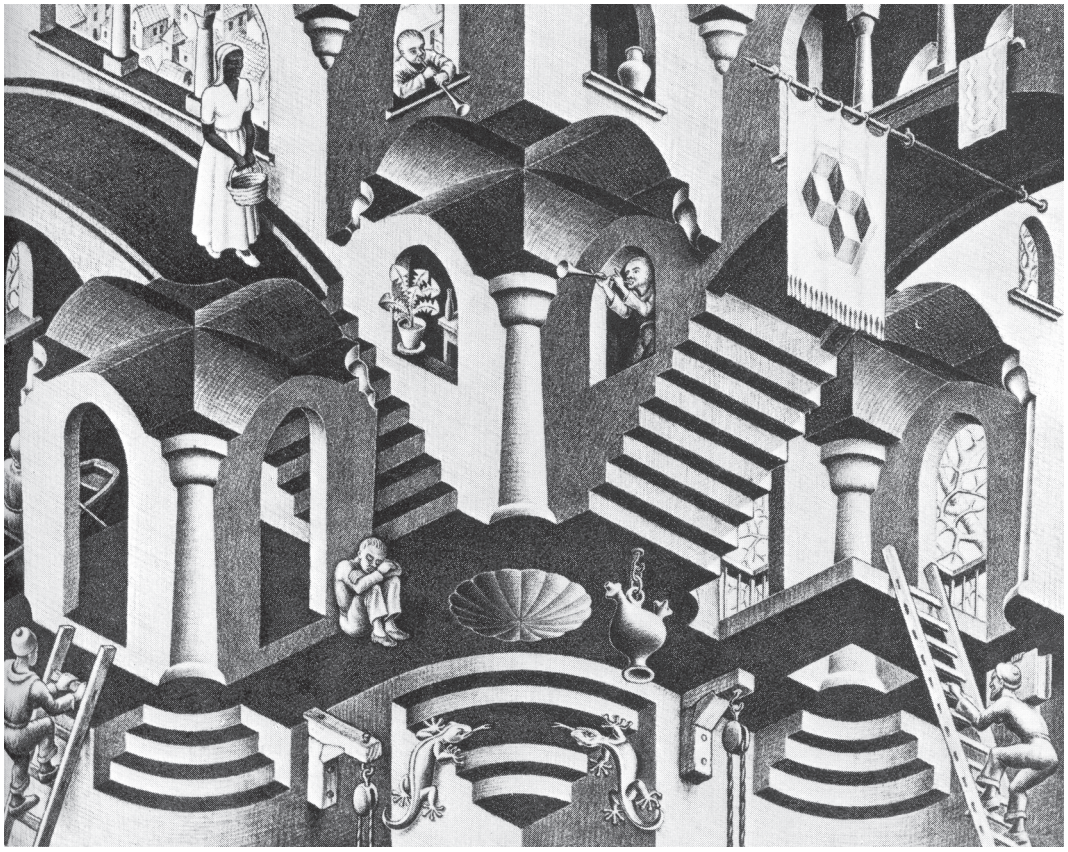

3. Den Hvide By. Her bor de kosmisk bevidste og medlemmerne af Verdensregeringen. Den er beliggende på toppen af et svært tilgængeligt bjerg og er omkranset af Sommerpaladset. Der arrangeres dagligt guidede ture derop.

Uddrag af romanen

Her kommer nogle uddrag af min roman. I det følgende figurerer Katja. Hun kommer fra Juniorbyen, Zitibaa, men har ved hjælp af bedrageri skaffet sig adgang til at bo i Midtbyen, Alikanda. Hun er medlem af en hemmelig afdeling af GID, som arbejder for at omstyrte samfundet.

"Katja havde tilegnet sig al information om Sommerpaladset, der var tilgængeligt på informationscenteret i Juniorbyen, og hun havde studeret alt, hvad hun kunne finde på nettet. Det var ikke så lidt. Storslåede beskrivelser af et fantastisk bygningsværk med formfuldendte søjler og enorme rum med kunstfærdigt dekorerede vægge, lofter og gulve. Gargoiler og tissende amoriner tilfører rummene vandets lethed, drager og djævlemasker holdt i skak af vingede engle, usædvanlige farvesammensætninger - purpur i samspil med orange kontrasteret af klatter af dristig grøn tilfører rummene dramatik. Andre rum fremstår med totalt rene flader i svagt lyseblå uden dikkedarer, men med lysindfald fra loftet af himmelstræbende storhed.

Det var imidlertid ikke farverne og rummenes indretning, der på én gang fascinerede og forvirrede. Det var paladsets opbygning. Katja havde brugt mange timer på virtuelle besøg, og hver gang var hun endt mere forvirret end klogere på paladsets opbygning. Når hun begav sig op ad en trappe, afsløredes det efter mange trins stigen til vejrs, at hun var havnet i kælderen. Hvis hun søgte mod slottets midte, stod hun pludselig i et formidabelt tårnværelse, hvis vægge var udstyret med panoramavinduer med udsigt til bjergtinder hele vejen rundt.

Det var, som om slottet var forhekset. Når man bevægede sig rundt i det, overskred man tilsyneladende de almindelige fysiske love for op og ned, ud og ind. Vand, der løb opad, kendte Katja så udmærket fra sine barndoms besøg i Det Mystiske Hus i Parken. Med barnets godtroenhed virkede det opadløbende vand som trylleri, og hun blev skuffet, da hun i en fysiktime som 12-årig fik forklaret, at det var optisk bedrag, hun var blevet udsat for, og slet ikke mystik. Den voksne Katja have definitivt forladt sin tro på trolde og feer, og havde tildelt den rationelle hjerne det fulde herredømme over sine tanker. Derfor var hun overbevist om, at det, der forekom forhekset ved Sommerpaladset, blot skyldtes tekniske vildledninger, fordi man ikke ønskede, at folk skulle kende grundplanen. Måske af årsager, som havde noget at gøre med frygten for attentater? Katja smilede for sig selv - de skulle bare vide, hvem det var, de lukkede ind sammen med en uskyldig flok turister."

Her kommer et andet uddrag, hvori vi hører om Martha. Hun bor i Midtbyen, Alikanda, og tager hver dag det rullende fortov ind til Zitibaa for at undervise forbrydere. Hun er en strålende pædagog og desuden behandler og psykoterapeut. I det følgende er hun på vej til arbejde.

"Det gamle Metro-system var stadig i brug i Zitibaa. I den underjordiske transportkanal blev luften skiftet ud af små trækkanaler, der på det seneste var forsynet med Konstanta-drevne propeller, der skaffede en nødtørftig luftcirkulation. Systemet var nedslidt og bar præg - som så mange andre anlæg i juniorbyen - af manglende lyst til vedligeholdelse, ja endog lyst til renholdelse. Stedet fik kun sporadiske besøg af Renerne, en klart nedprioriteret opgave.

En henkastet kikkipose tiltrak den næste, som magnetiske objekter hobede skraldet sig op på perronens fortov. På skinnelegemet var der henkastet engangsemballage, fordi brugerne ikke havde tømt det for indhold, så emballagen kunne dematerialisere sig. Lidt længere henne på perronen fik Martha forklaringen. Skraldsugerne til organisk affald var tilstoppede. Ingen havde rapporteret til banestyrelsen om defekt affaldstransport.

Martha trak nødigt vejret igennem her i den beklumrede luft, og hun tvang tankerne væk fra uordenen og begyndte at fokusere: Vandet samlede sig imellem svellerne fra de sivende våde vægge og blandede sig med spildolien fra togene. Hun flyttede sig, så den søvnige belysning fra de støvede lamper gav genskin i vandpytterne, der nu eksploderede i alle regnbuens farver. Hun forbandt sine egne chakraer hermed: rodcentrets røde, haracentrets orange, solar plexus'gule, hjertets grønne, pinealcentrets indigo, kronecentrets purpur.
Den velkende følelse af altings enhed indfandt sig snart, og hun kunne nu koncentrere sig om sit forestående arbejde." (Afkortet af red. med tilladelse fra forfatteren)

****

Har du lyst til at være med på spøgen om at fremmane fremtiden, hører jeg meget gerne fra dig. Dit indlæg kunne så bringes i dette blad, og måske kunne jeg, hvis du tillader det, bruge dine ideer til min roman. Jeg forestiller mig skøre, kloge, nørdede eller sjove indfald, blot de er skabt i en ånd, som peger frem mod et samfund, hvor der er sket en betragtelig højnelse af humaniteten. Har du lyst til at deltage, kan du sende dine idéer på email til mig på wedege@akupunktur-i-centrum.dk

Jeg håber at få rigtig mange henvendelser.
Kosmiske hilsener Anne Wedege

Dialog

Tilfældigt eller årsagsbestemt?

Jeg har i mange år undret mig såre over, hvorfor Martinus og redaktionens skribenter fastholder et udtryk som "Intet er tilfældigt", da dette er imod almindeligt dansk sprogbrug, og udtrykket "Alting har en årsag" passer bedst i de fleste tilfælde.

Til eksempel:
De præcise nedslagssteder for hvert *enkelt* snefnug. Årsag?
De nøjagtige placeringer af Tusindfryd i en "tilfældig" græsplæne. Årsag?
Anemoners placering i en bøgeskov. Årsag?

Endvidere viser eksemplerne, at der er *naturlige årsager* til hvert enkelt punkt. Udtrykket "intet er tilfældigt" kan derimod bruges, når man pludselig studser over, at noget sker gentagne gange og forekommer unaturligt. Eller: forudvarsler i drømme om dødsfald i nærmeste familie.
Jeg håber, at disse eksempler giver stof til eftertanke.

Arne Jørgensen
Halvtolv 29,
1436 Kbh K

Kære Arne

Hvis alt har en årsag, kan noget så overhovedet være tilfældigt? Er det så ikke blot et spil om ord, hvorvidt man bruger det ene eller det andet udtryk? Mange oplever ganske vist, at livet indeholder mange tilfældigheder eller rettere noget, som ser ud som tilfældigheder, for de bagvedliggende årsager er ikke altid nemme at få øje på.

Med kendskab til livets grundlæggende struktur ved vi, at den fysiske verden, som vi er i stand til at sanse, kun er en mindre del af en meget større verden af energier, også kaldet den "åndelige verden". Når årsagerne til det, der sker i den fysiske verden, findes i den for os usynlige energiverden, kan det være svært at se sammenhængene.

Når f.eks. et snefnug bevæger sig ned gennem atmosfæren, påvirkes det af mange forskellige energifelter, og derfor er der ikke to fnug, der er helt ens. Hvad tusindfryd og anemoner angår, mener man nok at kunne finde nogle fysiske årsager, bl.a. i jordbunds- og lysforhold.
Hvis et sødt og kærligt væsen, som har levet et almindeligt og sundt liv, får en kræftsygdom, vil han/hun uvilkårligt spørge: hvorfor lige mig? For det er ikke så ligetil at se årsag-virknings-sammenhængen. Men hvis en vredladen kolerisk person får et hjerteanfald, aner de fleste nok, at der er nogle "åndelige" energier på spil, nemlig hans tanker og følelser.

Når jeg bruger udtrykket "intet er tilfældigt", siger jeg dermed, at jeg ved, der er en årsag, selv om jeg ikke kender den. Martinus siger, at alt er bevægelse og alle bevægelser er lovbundne, dvs følger givne årsag-virknings-principper, og således er det logisk, at den helt samme årsag altid vil give samme virkning. Det har naturvidenskaberne for længst påvist, hvad angår den fysiske verdens naturlove, men nu er de også ved at komme på sporet af, at det samme gælder for de højere energiers verden.

Det er først, når vi kommer ind på området for karmiske årsagers virkninger, det er svært at se, hvordan det rent faktisk foregår. Vi tiltrækker selv de oplevelser, vi har brug for at lære noget af, dvs vi skaber selv vor skæbne, fortæller åndsvidenskaben os. I kraft af vore egne energier tiltrækker vi bestemte andre energier. Princippet om tiltrækning og frastødning er logisk nok, men hvordan en energi kan vente flere inkarnationer med at vende tilbage (som "skæbnebue"), er ikke let at begribe. I det tilfælde fortoner årsagen sig virkelig i det uvisse.
Det ville dog ellers være noget lettere at lære af sine dårlige oplevelser, hvis man kendte årsagen!

Kærlig hilsen Ruth

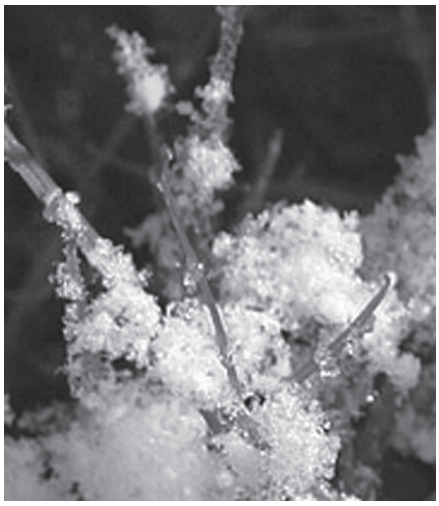

KORT FORTALT

Ruth Olsen

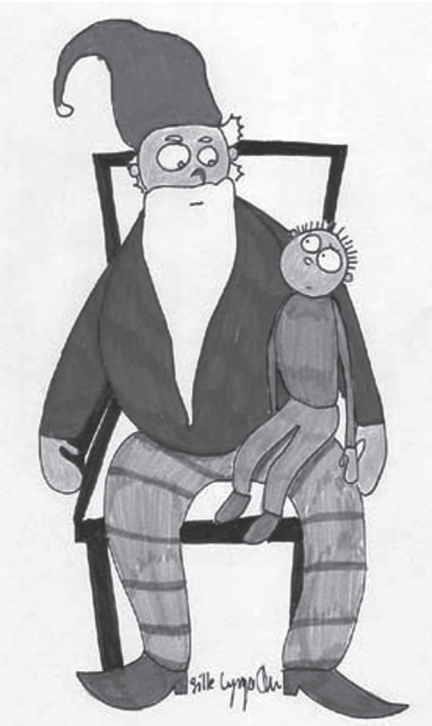

Nissehuens oprindelse

Den religion, der var mest udbredt på Jesu tid og som nok har præget kristendommen mest mht ritualer, var Mithras-kulten. Ordet "Mithra" betyder "pagt", ligesom ordet testamente betyder pagt. Også Mithra blev iøvrigt født i en stald. Mithraskulten havde 7 indvielsestrin. Det 6. blev kaldt "Guds søn".

For at komme op på 7. trin skulle man gennemgå en symbolsk korsfæstelse. Herefter ophøjedes den indviede bl.a. med ordene "Faderen og sønnen er ét". Det 7. indvielsestrin kaldtes "pave" (=faderen), og efter dette måtte man bære en særlig hue, der gik op i en spids, altså en "nissehue". Den blev også kaldt frihedshuen. En så højt indviet person blev anset for at have særlig visdom og dermed magiske evner, altså en "mager" eller som det senere blev kaldt "en troldmand".

De højeste myndighedspersoner i romerriget var som regel Mithrakultisk indviede. Den spidse hue hed på latin "pileatus", og man mener ordet Pilatus kommer heraf. Han blev ikke benævnt ved navn men ved sin status. Der var gnostiske sekter, der mente Pilatus ved Jesu korsfæstelse udførte en 7.trins indvielse af Jesus!

Frihedshuen blev senere brugt som symbol for frihedsbevægelsen under den franske revolution i 1789, nu kaldet "den frygiske hue". Men til sidst havnede den altså som kendetegn på de små væsener, vi kalder nisser, måske fordi man anså dem for at have magiske evner. Og den gamle højt-indviede vismand, troldmanden, er blevet til den lalleglade julemand, der går og deler slik ud til børnene i kapitalismens storpaladser - indkøbscentrene.

Nostradamus igen igen

Der er skrevet et utal af bøger om Nostradamus. Også englænderen Ian Wilson har nu skrevet en (forlaget Sesam 2003). Her prøver han på en seriøs måde at afsløre de myter, der er bygget op om ham. Nostradamus var god til at skaffe sig PR, i dag ville vi sige, han var en dygtig "spindoktor" for sig selv. Hans profetiske evner, som han hovedsageligt byggede på astrologi, var ikke ret store, men han havde evnen til at udtrykke sig så tvetydigt, at noget nok skulle kunne tolkes, så det kom til at passe.

Det nye i Wilsons bog bygger på de 51 breve, som Nostradamus skrev til en række af sine astrologiske klienter, og som ikke før har været kendt udenfor Frankrig. De viser, hvor forsigtig han måtte være. Kirkens folk var på jagt efter alt, hvad der kunne minde det mindste om magi. På hans tid (1500-tallet) var det at være læge i sig selv mistænkeligt for de kirkelige. Sygdom var jo "Guds vilje", og den skulle man nu engang ikke gribe ind i! Apropos de kristelige fundamentalister i USA, der vil forbyde stamcelleforskning!

Nostradamus havde iøvrigt sin viden fra "Corpus Hermeticum", den gamle visdomsbog fra Egypten, der i 1400-tallet var blevet genfundet og oversat til latin. Den udkom trods pavens

mishag i utallige oplag og blev desuden oversat til flere folkelige sprog. Heller ikke astrologien lykkedes det pavemagten at få aflivet. Den var især brugt blandt læger åbenbart, eftersom ordet influenza betyder "influeret af stjernerne".

Healing med Martinus-symboler

I det tyske spirituelle tidsskrift Novalis har Hiltraud Linnow haft et interwiev med den katolske præst Otto Beckmann, som jeg skrev et indlæg om i forrige nummer, og hvor jeg omtalte hans healingsarbejde med Martinus-symboler i Brasilien. I dette interwiev fortæller han om sit livslange arbejde med at hjælpe fattige familier med bl.a. at finde vand, grave brønde og forbedre deres jordbrug.

Han fortæller også om et konkret eksempel på, hvordan han kan bruge et Martinus-symbol. Han siger (i uddrag): "Lad os tage symbol 16 (Evighedslegemet). En 36-årig kvinde led af anorexi, og sygdommen blev stadig værre. Hun var irriteret over omgivelsernes reaktioner på hendes magerhed. Jeg prøvede mig frem med min "ønskekvist": Var der en dybere årsag til sygdommen? Lå årsagen i et tidligere liv?

Symbol 16 viser sig for mig. Jeg spørger, om et foto af kvinden lagt på dette symbol kan have en healende virkning på hendes karma. Svaret er positivt. I forbindelse med bønnen "din vilje ske" lægger jeg så fotoet på symbol 16, og lader det ligge der. På den 14. dag viser "ønskekvisten" tegn til, at jeg nu kan tage det væk igen. Netop den dag fik kvinden atter sin appetit. At spise var ikke længere en pinefuld pligt for hende. Efter 2 år er hun fuldstændig helbredt og med fuld vægt."

Beckmann fortæller, at han forklarer til sine patienter, hvordan loven for årsag og virkning former vor skæbne, om hvordan alt hvad vi tænker, siger og gør bliver årsag til virkninger, der kommer tilbage til os selv. Temaet Reinkarnation var for denne patient, skønt katolik, ikke noget problem. Hun kunne let acceptere, at det handlede om karma fra tidligere liv, og at løsningen var at ændre sin tænkning og adfærd i positiv og kærlig retning. På den måde kunne hun beskytte sig mod den tilbagevendende negative energi, som hun åbenbart havde udsendt i et tidligere liv.

For Beckmann har Martinus' logiske forklaring på biblens ord om, at "hvad du sår, skal du høste" og om hvad "syndernes forladelse" vil sige i praksis, dvs hvordan de tilbagevendende karmabuer kan opløses, været til uvurderlig hjælp i hans healingsarbejde.

Filipsevangeliet

Der er på det seneste udkommet bøger, f.eks. Da Vinci Mysteriet, som påstår, at Maria Magdalene var Jesu ægtefælle. Den eneste kilde, man kan henvise til, er nogle uklare rester af det koptiske Filipsevangelium, som blev fundet i Nag Hammadi i 1945. Men det ord, som her bruges om hendes relation til Jesus, betyder faktisk "medarbejder" eller "rejseledsager".

Man har påstået, at der i dette evangelium stod, at Jesus kyssede hende på munden. Men det eneste, der læses i tekstresterne er: "disciplene kyssede hendes ...". Altså står der ikke noget om Jesus, ej heller hvor hun blev kysset. Men sådan kan der altså hurtigt opstå myter, som der kan broderes videre på.

Af dette såvel som af Thomasevangeliet fremgår det, at Jesus fortalte mange kosmiske sandheder til nogle af sine disciple. Men disse er af eftertiden aldrig blevet forstået rigtigt. Alligevel har de haft en vis indvirkning på den etablerede kirkekristendom, bl.a. i form af kravet om cølibat. Jesus fortalte, at det fuldkomne menneske ikke var af hankøn eller hunkøn, og at der i "Guds rige" derfor ikke var noget seksuelt begær ("man tager ikke til ægte").

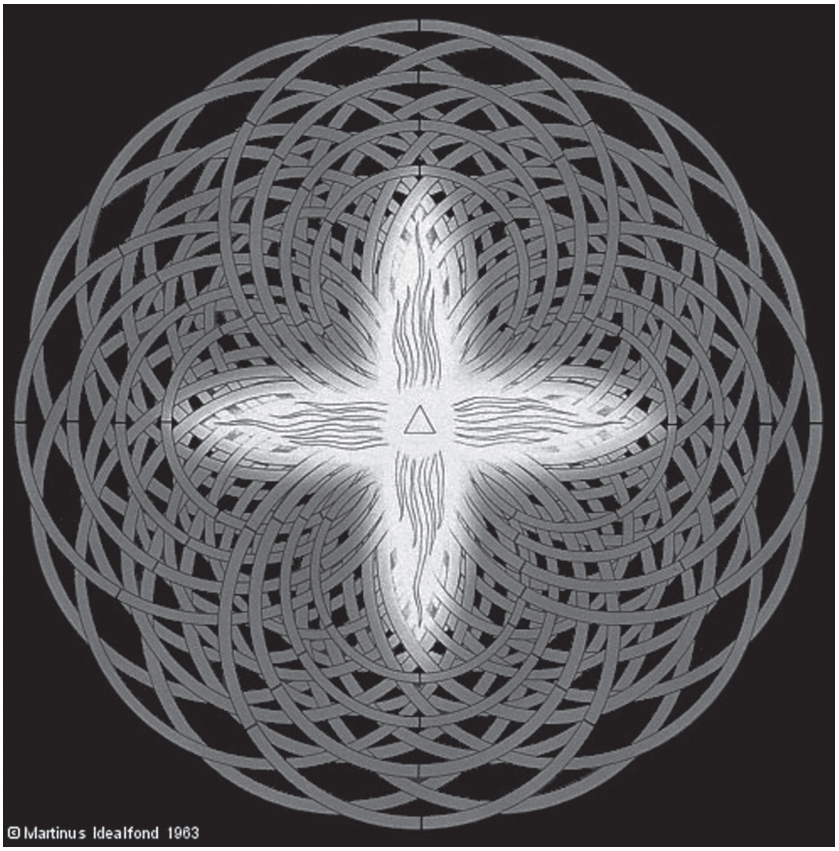

Da han samtidig sagde, at Guds rige er indeni den enkelte, var det jo nærliggende at tolke det sådan, at man i bestræbelsen på at blive fuldkommen, måtte søge at udrense sit seksuelle begær. Polforvandlingens komplicerede mekanisme var det ikke muligt at forklare på den tid. Misforståelser var uundgåelige.
At kravet om cølibat for katolske præster har haft mange sørgelige konsekvenser, ser vi stadig f.eks. i form af seksuelle overgreb på børn.

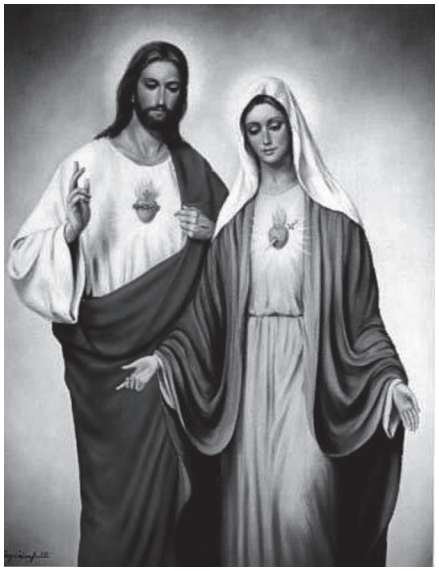

Filipsevangeliet taler om et "brudekammer". Det indvielsesritual, som gnostikerne kaldte "brudekammeret" og "det allerhelligste", handlede om sjælens genforening med sit ophav, Gud, og ikke om noget seksuelt i almen forstand. Fra Jesus vidste de jo, at når mennesket havde udviklet sig til fuldkommenhed, ville de blive genforenet med Gud. Derfor prøvede de alle muligheder for at fremskynde processen ved at påvirke bevidstheden ad forskellig vej. Også her er misforståelserne stadig ikke udryddet.
(Kilde bl.a: Peter Olsen: "Jesus og Apokryferne", Logos Media 2007)

Var Martinus mystiker?

I sin nye bog om "Det kosmiske gudsbegreb" har Per Bruus Jensen endnu engang kaldt Martinus "mystiker", endda på forsiden. Det synes jeg er et misvisende ord, ikke bare ifølge den almindelige opfattelse af ordet mystik, som er "uvirkelig, uforståelig", men også ifølge ordets oprindelige betydning. Det er afledt af det græske ord "myein", der betyder "at lukke, ikke afsløre". Det var forbundet med de hemmelige indvielsesriter.

Derfor plejer jeg at kalde Martinus en "af-mystiker", for der er intet hemmeligt eller lukket i hans lære, tværtimod er han en virkelig øjeåbner. Iøvrigt bruger Martinus selv ordet "mystik" som det modsatte af, hvad han står for, nemlig i bogen Bisættelse, kap. 114. Efter at have forklaret, at en analyse der ikke er i overensstemmelse med den samlede verdenshensigt eller logik, er et falsum, skriver han:

"Et sådant falsum eller en fremsat oplysning uden matematisk bevisførelse kan ikke være identisk med en hundrede procents virkelighedserkendelse, idet den manglende bevisførelse nødvendigvis må betinge uklare felter i oplysningen og derved i samme grad gøre denne til "mystik". Mystik er igen det samme som oplysninger, hvis kærligheds-opfyldende, planmæssige tilknytning til det samlede verdensalts generalfacit ganske mangler eller er ukendt."

Nu gør det ikke så meget, hvad Per kalder Martinus, hvis bogen kun henvender sig til de i forvejen "frelste". Men i denne tid, hvor begrebet Gud for alvor er sat til debat, havde bogen måske kunnet nå længere ud - til alle de, der har brug for at få det begreb afmystificeret! Det er jo typisk alt det sværmerisk "overnaturlige", ateisterne har noget imod. Men hvad er mere "naturligt" end det gudsbegreb, Martinus har præsenteret os for!

Den hellige gris

I en radioudsendelse blev der spurgt om, hvorfor grisen både i jødedom og islam regnes for uren og derfor ikke må spises. Det kunne man ikke svare

på. Men man skal også helt tilbage til den gamle stjernekult for at finde svaret.

Det babyloniske navn for stjernebilledet Karlsvognen/Store Bjørn var "Vildsvinet". Det roterer hver nat om himlens nordlige pol og går ned og strejfer jordoverfladen, så det ser ud, som om den går i hi, dvs i en slags dødlignende fostersøvn. Næste døgn står den op igen som genfødt, dvs den symboliserer Gudindens livmoder og naturens evige kredsløb.

Vi kender den iøvrigt også fra den nordiske mytologi som "det gyldne vildsvin", Særimner, som man kunne skære en luns af, og alligevel var grisen hel igen næste dag. Det ser nemlig ud, som om der skæres et stykke af stjernebilledet, når det strejfer jordoverfladen.

Grisen var altså et helligt dyr i den gamle moderkult, et dyr man derfor ikke spiste, ligesom man ikke spiser hinduernes hellige køer i Indien. Vores jule-marcipangris har således en lang forhistorie som del af en religiøs kult. Som sædvanlig blev det, der var helligt for den gamle religion, til noget urent for den nye. I Johs. åbenbaring kaldes "den hellige gris" for "den babyloniske skøge".
(Kilde: Ove von Spaeth: "Den hemmelige religion")

ESBJERG
Onsdag 23/1 **Maskulint, feminint og menneskeligt** v/Lene Jeppesen
Onsdag 6/2 **Karma - kærlighedens forudsætning!** v/Solveig Langkilde
Torsdag 6/3 **Hvorfor er mennesker så forskellige i livsopfattelse og væremåde?** v/Lars Gyde
Møderne er kl.19 i Multihuset, Gasværksgade 2,1.sal, grønt lokale
Arr: Heddi Støyer tlf.7513 9863

FREDERIKSHAVN
Tirsdag 12/2 **At lytte til kroppens signaler**
v/Hanne Myrfeld
Tirsdag 4/3 **Det guddommelige forsyn bag menneskehedens udvikling** v/Ingolf Plesner
Tirsdag 1/4 **Kost og livskraft** v/John Klemens Nielsen
Møderne er kl. 19.30, Skolegade 8
Arr: Birger Juel Jensen tlf. 9893 0686

HADERSLEV
Mandag 10/3 **Jordkloden - et levende væsen!**
v/Ole Therkelsen
Mødet er kl.19 på Bispen, over gården.
Arr: Lenette Hansen tlf. 3032 0571

HERNING
Torsdag 31/1 **At lytte til kroppens signaler**
v/Hanne Myrfeld
Torsdag 21/2 **Hvorfor er mennesker så forskellige i livsopfattelse og væremåde?** v/Lars Gyde
Torsdag 13/3 **Tilgivelsens gave - ikke mindst til dig selv!**
v/Birger Juel Jensen
Torsdag 3/4 **Kost og livskraft**
v/John Klemens Nielsen
Møderne er kl. 19.30 i "Kulturellen", 1.sal lok.04-01, Nørregade 7
Arr: Martin S Jepsen tlf. 9716 8230

HORSENS
Onsdag 6/2 **At lytte til kroppens signaler**
v/Hanne Myrfeld
Onsdag 12/3 **Tilgivelsens gave - ikke mindst til dig selv!**
v/Birger Juel Jensen
Møderne er kl 19.30 på biblioteket, Tobaksgården 12
Arr: Merete Holm tlf. 8655 0810

KLINT
Lørdag 8/3 kl.14.30 **Reinkarnation og udvikling**
v/Svend Åge Rossen
Lørdag 29/3 kl 14.30 **Tilgivelse - en helende proces**
v/Lene Jeppesen
Lørdag 12/4 kl 14.30 **Verdensimpulserne og kulturskabelse**
v/Ingemar Fridell
Lørdag 26/4 kl 14.30 **Gavekultur** v/Ole Therkelsen
Lørdag 24/5 kl 14.30 **Guddommelig symbolik**
v/John Klemens Nielsen
Weekendkursus 4/4-6/4 **Hvordan integrerer jeg de kosmiske analyser i mit daglige liv?**
v/Anette Starke og Lene Jeppesen
Weekendkursus 17/4-20/4 **Det personlige gudsforhold**
v/Eigil Kristensen og Lene Jeppesen
Weekendkursus 1/5-4/5 **Kærlighedens vej**
v/Søren Grind og Solveig Langkilde
Weekendkursus 9/5-11/5 **Vejen, sandheden og livet**
v/Ingolf Plesner og Søren Olsen
Ugekursus 11/5-17/5 **Et nyt verdensbillede**
v/Ole Therkelsen
Ugekursus 18/5-24/5 **Personlig udvikling**
v/Ole Therkelsen
2-Ugerkursus 11/5-24/5 **Livets Bog 4, del 1**
v/Eigil Kristensen
Få kursusprogram med nærmere oplysninger tilsendt: Martinus Institut tlf. 3834 6280
Martinus Center, Klintvej 69. Tlf. 5930 6280 evt. 2021 2768

KULLERUP -kurser se www.kullerup.dk eller ring 6531 5431
Martinusgruppe ca. hver tredie fredag kl. 19-21.30
Psykoterapigruppe ca. hveranden torsdag kl. 19-21.30
Lørdag 29/12 kl 14.30-21.30 **Jul, trylleri og H.C.Andersen live**
4/1-6/1 **Helligtrekongerweekend**
Fredag 1/2-3/2 **Martinus kosmologi**

KØBENHAVN
5/1 kl 15 **Verdenssituationen og jordklodevæsenet**
v/Ole Therkelsen
19/1 kl 15 **Kost og livskraft** v/John Klemens Nielsen
2/2 kl 15 **Karma - kærlighedens forudsætning**
v/Solveig Langkilde
16/2 kl 15 **Udødelighed** v/Svend Åge Rossen
1/3 kl 15 **Skæbne, reinkarnation og gener**
v/Åge Hvolby
15/3 kl 15 **"Alt er såre godt" - sovepude eller igangsætter?**
v/Søren Olsen
Studiegrupper og seminarer, hør nærmere:
Martinus Institut, Mariendalsvej 94, Kbh F tlf. 3834 6280

KØGE
Tirsdag 5/2 kl 19 **Drøm og virkelighed** v/Søren Olsen
Tirsdag 19/2 kl 19 **Udviklingens veje og mål!**
v/John Klemens
Tirsdag 1/4 kl 19 **Et nyt verdenssamfund i kosmisk belysning**
v/Eigil Kristensen
Tirsdag 8/4 kl 19 **Reinkarnation** v/Lene Jeppesen
Teaterbygningen
Tilmelding FOF, Brogade 19, tlf. 5665 5322

ODENSE
Møder holdes Munkevænget 7. Hør nærmere tlf. 6614 7424

ROSKILDE
Torsdag 24/1 **Drøm og virkelighed** v/ Søren Olsen
Torsdag 7/2 **Karma - kærlighedens forudsætning** v/Solveig Langkilde
Torsdag 21/2 **Reinkarnation** v/Lene Jeppesen
Torsdag 6/3 **Jordkloden er et levende væsen** v/Ole Therkelsen
Torsdag 27/3 **Et nyt verdenssamfund i kosmisk belysning** v/Eigil Kristensen
Møderne er kl 19 på Kildegården, Helligkorsvej 5, lokale 7
Arr: FOF, tilmelding tlf. 4636 6974

SILKEBORG
Tirsdag 5/2 **Karma - kærlighedens forudsætning** v/Solveig Langkilde
Onsdag 20/2 **Jordkloden - et levende væsen** v/Ole Therkelsen
Onsdag 5/3 **Det guddommelige forsyn bag menneskehedens udvikling** v/Ingolf Plesner
Møderne er kl.19.30 i Medborgerhuset, Søvej 3.
Arr: Vibeke Rughave tlf. 8682 8270

SØNDERBORG
Tirsdag 22/1 **Maskulint, feminint og menneskeligt** v/Lene Jeppesen
Tirsdag 26/2 **Det guddommelige forsyn bag menneskehedens udvikling** v/Ingolf Plesner
Tirsdag 11/3 **Jordkloden, et levende væsen!** v/Ole Therkelsen
Møderne er på biblioteket, Kongevej 19-27
Arr: Jesper Hindø tlf. 7443 1213

THISTED
Søndag 27/1 **At lytte til kroppens signaler!** v/Hanne Myrfeld
Søndag 24/2 **Hvorfor er mennesker så forskellige i livsopfattelse og væremåde?** v/Lars Gyde
Søndag 30/3 **Kost og livskraft** v/John Klemens Nielsen
Møderne er kl. 15 i Plantagehuset, Plantagevej 18
Arr: Birgit Thorndal tlf. 9798 5384

TÅSTRUP
Tirsdag 8/1 **Hvad siger Martinus om over- og underklassemennesker?**
Tirsdag 15/1 **Er livet retfærdigt?**
Tirsdag 22/1 **Hvad gør den gode og dårlige samvittighed for os - hver især?**
Tirsdag 29/1 **Hvorfor kan vi ikke genkende hinanden fra tidligere liv?**
Tirsdag 5/2 **Martinus - om mig selv, min mission og dens betydning**
Tirdag 12/2 **Fra han- og hunkønsvæsener til det dobbeltpolede væsen**
Tirsdag 26/2 **Viser et sandt verdensbillede - livsmysteriets løsning?**
Studiegruppens møder er kl 19-21.30 i Kulturcenter, Poppel Alle 12.
Arr: Birgit Mørup Madsen tlf. 2856 7261

VEJLE
Søndag 20/1 **Maskulint, feminint og menneskeligt** v/Lene Jeppesen
Søndag 3/2 **Karma - kærlighedens forudsætning** v/Solveig Langkilde
Søndag 9/3 **Jordkloden, et levende væsen!** v/Ole Therkelsen
Søndag 13/4 **Tilgivelsens gave - ikke mindst til dig selv** v/Birger Juel Jensen
Møderne er kl. 14 i Kulturhuset Bygningen, Ved Anlæget 14
Arr: Inge S Spicker tlf. 7555 2194 og Hans Wittendorff tlf. 7580 3350

VIBORG
Torsdag 31/1 **Hvorfor er mennesker så forskellige i livsopfattelse og væremåde?** v/Lars Gyde
Torsdag 21/2 **Jordkloden, et levende væsen!** v/Ole Therkelsen
Torsdag 13/3 **At lytte til kroppens signaler!** v/Hanne Myrfeld
Møderne er kl. 19.30 i Medborgerhuset, Vesterbrogade 13
Arr: Dagmar Dalsgaard tlf. 8661 2923

ÅLBORG
Onsdag 13/2 **Tilgivelsens gave - ikke mindst til dig selv!** v/Birger Juel Jensen
Onsdag 5/3 **At lytte til kroppens signaler** v/Hanne Myrfeld
Onsdag 2/4 **Kost og livskraft** v/John Klemens Nielsen
Møderne er kl. 19.30 på Vejgaard Bibliotek, Hadsundvej 35.
Arr: Karsten Jensen og Hannelise Lundholm tlf. 9818 8090

ÅRHUS
Mandag 21/1 **Getsemane - livets vigtige valg** v/Lene Jeppesen
Mandag 4/2 **Karma - kærlighedens forudsætning** v/Solveig Langkilde
Mandag 18/2 **Jordkloden, et levende væsen!** v/Ole Therkelsen
Mandag 3/3 **Det guddommelige forsyn bag menneskehedens udvikling** v/Ingolf Plesner
Mandag 17/3 **At lytte til kroppens signaler** v/Hanne Myrfeld
Mandag 31/3 **Kost og livskraft** v/John Klemens Nielsen
Møderne er kl. 19.30 i Studenternes Hus, mødesal 2, Ndr. Ringgade 3, bygn.1420
Arr: Grethe Bergstrøm tlf. 8672 5546

Strøtanker

Det værste ved krig er, at den gør os ligesom de mennesker, vi bekæmper. (Aldous Huxley)

Velvære og lykke har aldrig forekommet mig at være et mål i sig selv. (Einstein)

Det var ikke inkluderet i skabelsens plan, at mennesket skulle være lykkeligt. (Sigmund Freud)

Gud er en altomfattende cirkel, hvis centrum er placeret overalt. (Plotin)

Intet af det værende går til grunde. Man tager fejl, når man kalder forandringer for undergang og død. (Corpus Hermeticum)

Det var ikke mennesket, der skabte livets væv, han er kun en tråd i det. Alt hvad han gør mod dette væv, gør han mod sig selv. (Chief Seattle)

Gud udvikler alle sjælelige skabninger og sender dem tilbage igen og igen, indtil de vender tilbage til Ham. (Koranen)

At elske menneskene er dog det eneste, som er værd at leve for. Uden denne kærlighed lever du egentlig ikke. (Søren Kierkegaard)

At jordklodens polforvandling er langt fremskreden ses af, at færre og færre mennesker arbejder med fødevareproduktion, og flere og flere arbejder i informationssektoren. (Russell)

Vigtigere end at bede er at bønhøre. (Brücher)

Vi lever i en forrykt verden. Mennesker dør af sult mens kæledyr dør af fedme. (N.Mailer)

Dine ord er dine døtre og sønner - og tanken er deres moder. (Heraklit)

Den, der søger viden, beder om kærlighedens fuldkommengørelse. (Clemens af Alexandria)

Erfaringen sætter os i stand til at genkende en fejltagelse, når vi begår den igen. (Jones)

Optimisten erklærer, at vi lever i den bedste af alle verdener, og pessimisten frygter, at det er sandt. (Cabell)

I politik som i sygesengen kaster folk sig fra side til side, fordi de tror, at de vil få det behageligere. (Goethe)

Reklame er den videnskab, der består i at sætte menneskets forstand i stå længe nok til at få penge ud af dem. (Leacock)

Før var jeg lykkelig ubevidst, men nu er jeg ulykkelig bevidst. (Tikkanen)

Nedrustningskonferencer er så vanskelige, fordi det er de store kanoner, der møder op. (Ludwig)

Skepsis overfor autoriteter er demokratiets salt. (Poul Henningen)

Nuller står altid til højre, hvis de vil blive til noget. (Johs.Ran)

Frihed vil de stærke ha', lighed vil de svage ha', men broderskab er der ikke megen rift om. (Paludan)

Frihed er den magt, vi har over os selv. (Grotius)

Ensomhed er Guds audiensværelse.

Forældre til begavede børn tror på arvelighedsteorien.

Når man betragter det 20.årh.s store fanatikere, kan man fastslå, at ingen af dem havde en fast kvinde, der kunne moderere deres fanatisme. (Esther Vilar)

Julegaveideer

Kurt Christiansens
Martinus biografi i
to bind
1280 A4 sider - kr. 450

Fantastisk juletilbud

Mogens Tverskovs trilogi -
over 1000 sider.
Alle 3 bind for kun kr. 100

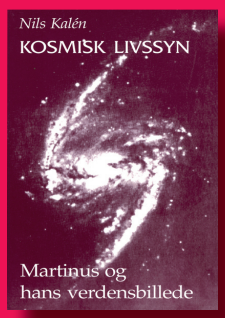

Nils Kaléns korte version af
Martinus' åndsvidenskab
94 sider - kr. 20
10 stk. kr. 150

6 forskellige CD'er med Martinus foredrag i forbedret lydkvalitet:

- Unaturlig træthed
- Bevidsthedens giftstoffer
- Verdens frelse
- Intellektualiseret kristendom
- Sjælelig underernæring
- Om mig selv, min mission og dens betydning

Kr. 125,- pr. stk

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk